

CHU SA LAN

Hồ Thiên Thanh
Tiểu thuyết
2009

ÁO THIÊN THANH

CHU SA LAX

áo thiên thanh

Chu Sa Lan

*Bìa: **Lê Thy***

*Nguồn: **Internet***

*Trình bày: **Muôn Phương***

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

áo thiên thanh

CHU SA LAN

CHƯƠNG 1

Thầy đóng thư lên mặt kính của coffee table Vĩnh đi thẳng vào trong bếp. Mở cửa tủ lạnh nhìn giấy lát anh lắc đầu lẩm bẩm rồi lục tủ lấy gói mì xé ra bỏ vào một cái tô, xé gói bột nêm rắc lên, đổ nước lạnh ngập gói mì xong anh đặt tô mì gói vào microvawe và bấm số 3. Tất cả động tác anh làm như máy vì mì gói được anh ăn ít nhất ba, bốn, năm lần một tuần lễ. Bước ra phòng khách

tháo đôi giày quăng vào góc nhà anh buông mình xuống sofa. Với tay lấy remote control anh bật tivi. NBC. Tin tức 6 giờ chiều. Anh lơ đãng nhìn và nghe. Thấy chồng thư từ bẽ bộn trên bàn anh cầm lấy. Junk... junk... Lầm bầm mấy tiếng anh nhìn từng cái phong bì. Đột nhiên một phong thư là lạ hiện ra. Vĩnh cầm lên. Nơi góc trái trên cùng có tên người gửi.

Lê Thành Đán

113/ 6 Đường Cộng Hòa

Phường 13 Quận Tân Bình

Thành Phố Hồ Chí Minh – Việt Nam

Vĩnh ngắm nghía phong thư của cậu mình gửi từ Việt Nam. Nước nghèo, dân nghèo cho nên phong thư cũng nghèo.

Anh chậm chạp xé phong thư. Nét chữ nguyệt ngọc. Tờ giấy lem luốc ngả màu vàng.

Cháu Vĩnh thương mến,

Cậu nhận được thư của cháu đã lâu nhưng lại chậm trả lời vì thư viết rồi mà không có tiền để gửi. Nói ra thời cũng buồn và ngượng ngùng nhưng sự thật là thế. Cậu với vợ đi làm đầu tắt mặt tối mà vẫn không đủ nuôi cả gia đình bốn người. Hai đứa con của cậu ngoài chuyện ăn còn lo chúng nó chuyện học hành thành ra tốn kém đủ thứ. Nghe nói cháu sống nơi xứ lạ quê người có một mình thời cậu vợ cũng cảm thấy buồn và tội nghiệp cho cháu. Tuy nhiên cậu cũng không biết làm sao ngoại trừ viết vài dòng thăm hỏi cháu mà thôi. Gia đình ta giờ chỉ còn lại cậu vợ thôi. Như lời cháu viết trong thư thời

ông Tăng là người ở trong hẻm đối diện với nhà của mình năm xưa bên Thị Nghè. Năm ngoái ông có về thăm nhà và cậu có gặp ông ta. Nếu cậu nhớ không lầm thời năm nay cháu đúng 30 tuổi. Nếu có dịp cháu hãy về thăm lại quê hương cho biết. Quê hương của mình bây giờ khác ngày xưa nhiều lắm. Có lẽ cháu không nhớ đâu vì lúc đi cháu còn nhỏ lắm. Cậu làm nghề thợ mộc lương cũng chẳng có bao nhiêu. Còn vợ của cháu là giáo viên tiểu học. Nghề thời nhàn hạ nhưng cũng là lương chết đói. Dù sao cũng có cháo rau ngày hai bữa chứ không đến nỗi đói và ngủ đầu đường xó chợ như nhiều người khác...

Tiếng bíp bíp vang lên. Vĩnh đứng lên lấy tô mì ra khỏi microwave. Vừa ăn anh vừa đọc tiếp lá thư dài gần ba trang của cậu Đán. Càng đọc anh càng cảm thấy tội nghiệp và thương cảm. Nhất là

khi nhìn tới tấm hình chụp gia đình của cậu. Người nào cũng ốm o, hốc hác và nét mặt buồn hiu. Nhìn mặt một người đàn bà đứng cạnh cậu Đán Vĩnh đoán đó là vợ của cậu. Bà ta có đôi mắt đẹp nhưng thật buồn. Theo như trong thư thời bà ta mới có 31 tuổi nhưng nhìn hình thời trẻ hơn. Có lẽ tấm hình chụp đã lâu rồi.

Ăn xong tô mì gói Vĩnh phân vân không biết phải làm gì để giúp đỡ cho hoàn cảnh nghèo khổ của cậu Đán. Anh thấy cần phải gọi bác Tăng để nhờ sự của cố vấn của bác. Sau gần nửa tiếng đồng hồ nói chuyện anh thu thập được mọi chi tiết cần thiết về việc gửi tiền, gửi bao nhiêu, cước phí bao nhiêu cho việc gửi tiền về Việt Nam. Suốt đêm đó Vĩnh trằn trọc để cố gắng nhớ lại dĩ vãng của mình. Trằn trọc tới hai giờ sáng cũng không ngủ được Vĩnh thức dậy mở laptop lên và bắt

đầu tìm hiểu về quê hương Việt Nam của mình. Càng tìm hiểu anh càng cảm thấy bùi ngùi và tội nghiệp. Anh liên tưởng tới gia đình cậu năm. Sáu giờ sáng anh mới trở lại giường ngủ. Khi anh thức dậy nắng đã lên cao. 11 giờ sáng. Đánh răng, rửa mặt, thay quần áo, ăn một tô cereal Vĩnh hối hả ra xe. Từ Saint Charles tới Saint Louis phải mất gần nửa giờ lái. Đó là vào ngày cuối tuần không bị kẹt xe.

Theo địa chỉ ghi trên giấy mà bác Tăng đã đọc Vĩnh tìm được văn phòng gởi tiền kiêm luôn việc bán vé máy bay về Việt Nam. Vĩnh hơi rụt rè khi gặp một người đàn bà còn trẻ ăn mặc lịch sự.

– Chào cậu... Tôi có thể giúp cậu việc gì không?

– Dạ thưa chị tôi muốn gởi tiền về Việt Nam...

– Đây là lần đầu tiên cậu gọi tiền?

Trước câu hỏi ân cần và nụ cười của người đàn bà Vĩnh thực tình kể lại chuyện nhận được lá thư của cậu mình ngày hôm qua.

– Cậu bao nhiêu tuổi rồi?

– Dạ ba mươi thưa chị...

– Chị lớn hơn cậu bảy tuổi. Chị tên Minh Hoàng. Vậy mình xưng hô chị em cho thân mật nghe. Cậu của Vĩnh nói đúng đó. Ở bên nhà họ khổ lắm Vĩnh ơi. Chị còn cha mẹ ở bên đó nên cứ phải gọi tiền về nuôi ông bà... Vĩnh muốn gọi bao nhiêu tiền?

Vĩnh ngần ngừ.

– Em không biết. Theo chị gọi bao nhiêu thời đủ hả chị?

Minh Hoàng bật cười vì câu hỏi của Vĩnh.

– Đối với bên đó thời em gửi bao nhiêu cũng không đủ. Nếu lần đầu thời em gửi chừng năm trăm đô la cũng được...

Vĩnh tươi cười gật đầu.

– Vậy chị cho em gửi năm trăm đi...
Chị nhận tiền mặt hay personal check?

Nhìn Vĩnh giây lát Minh Hoàng cười nhẹ.

– Thường chị nhận tiền mặt nhưng nếu không có tiền mặt Vĩnh đưa check cũng được...

– Em chỉ có bốn trăm cash vậy em ký cái check một trăm cho chị nha...

Minh Hoàng tươi cười nhận. Như

để chứng minh sự thành thật của mình
Vĩnh đưa bằng lái xe và đưa luôn cả cái
business card có địa chỉ của sở làm. Minh
Hoàng cười nhìn Vĩnh.

– Kiến trúc sư... Trẻ mà học giỏi vậy.
Em có bồ chưa?

Vĩnh hơi đỏ mặt.

– Dạ chưa... Chỗ em ở ít có người
Việt Nam còn mấy cô bạn gái người Mỹ
thời em ngại...

Minh Hoàng cười nói đùa.

– Chắc tại em kén chứ gì...

Nhìn nét mặt hơi ngơ ngác của Vĩnh
Minh Hoàng biết cậu con trai không hiểu
danh từ mà nàng đã dùng.

– Kén là gì hả chị?

Minh Hoàng cười giòn dã. Nàng chưa kịp nói Vĩnh đã lên tiếng trước:

– Em qua Mỹ lúc một tuổi nên đỡ tiếng Việt lắm... Từ hồi ba má em mất tới giờ em không có ai để nói tiếng Việt...

– Kén là chọn lựa, là picky đó em...

Vĩnh gục gặt đầu tỏ vẻ hiểu.

– Em không có kén đâu chị... Tại em nhút nhát mà con gái bây giờ bạo quá...

Nhìn thấy mấy tấm bảng quảng cáo du lịch Vĩnh hỏi.

– Chị có bán vé máy bay về Việt Nam hả chị?

– Có... Em muốn đi Việt Nam hả?

– Em chỉ có ý thôi chứ chưa định ngày giờ. Thường thời người ta về bao lâu hả chị?

– Một tháng hoặc ba tháng cũng có... Bây giờ là đầu tháng sáu... Nếu em đi từ tháng sáu, bảy, tám và chín thì có giá rẻ hơn là vào dịp tết. Quê em ở đâu?

– Em không nhớ... Chỉ biết cậu em ở Sài Gòn...

Đưa cho Vĩnh cái biên lai Minh Hoàng hỏi.

– Em muốn nhắn gì cho cậu của em không?

– Dạ không...

– Sở dĩ người ta về một tháng mới trở qua vì đi và về đã mất ba tới bốn ngày rồi...

– Để em xin phép sở xong em sẽ điện thoại cho chị biết...

Minh Hoàng có cảm tình với cậu con

trao hiên lành và thật thà mới gặp lần đầu này.

– Chị cho em số điện thoại tiệm và nhà. Em muốn gọi lúc nào cũng được...

Sau khi ghi thêm số điện thoại nhà Minh Hoàng đưa cho Vĩnh cái business card. Vĩnh suy nghĩ miên man trên đường lái xe trở về nhà. Sau khi đọc thư của cậu năm anh cảm thấy có điều gì khác lạ trong tâm hồn mình. Quê hương. Việt Nam. Những chữ đó như một hồi thức, một mời gọi dành cho đứa con đi xa phải trở về thăm lại nơi chôn nhau cắt rún của mình. Năm năm kể từ khi má mất, Vĩnh hầu như không còn liên lạc thường xuyên với Việt Nam nhất là với cậu của mình. Cách đây hai tháng tình cờ gặp bác Tăng nói về hoàn cảnh nghèo khó của cậu Đán Vĩnh mới chợt nhớ và viết thư thăm hỏi. Bây giờ tự nhiên anh

muốn về thăm quê hương và gặp cậu của mình.

Ghé vào tiệm Pizza Hut mua hai cái pizza xong Vĩnh về thẳng nhà. Hai ngày liền Vĩnh lên mạng tìm hiểu về quê hương của mình. Càng tìm hiểu nhiều chừng nào anh càng thêm thương xót và tội nghiệp cho hoàn cảnh nghèo khổ của những người cùng chung xứ sở với mình.

Sáng thứ hai vào sở làm Vĩnh nói với “boss” của mình về chuyện xin phép nghỉ hai tuần để về Việt Nam thăm gia đình. Hai ngày sau anh được boss chấp thuận cho nghỉ hai tuần. Chiều thứ sáu đi làm về Vĩnh nhận được giấy hồi báo đã nhận đủ tiền của cậu Đán. Sáng thứ bảy anh lái xe xuống Saint Louis gặp Minh Hoàng mua vé máy bay và phòng trọ tại Metropole Hotel ở Sài Gòn.

Đang đứng trong bếp nấu cơm chiều
Thiên Thanh nghe có tiếng gõ cửa.

– Ai đó?

Không nghe có tiếng người trả lời
nàng vội bước ra. Thấy một cậu thanh
niên còn trẻ ăn mặc giản dị nàng hỏi:

– Xin lỗi cậu kiếm ai?

– Thưa cô đây có phải là nhà của cậu
năm Đán...

– Dạ đúng... Cậu là ai?

– Dạ tôi tên Vĩnh...

Thanh hỏi dồn:

– Vĩnh nào... Phải cậu là cậu Vĩnh ở
bên Mỹ không?

– Dạ phải... Tôi là Vĩnh, cháu của cậu Năm...

– Trời ơi... Cháu Vĩnh đây hả. Cháu về thăm mà không có nói trước thành ra...

– Dạ tại đi gấp quá. Cô là con của cậu Năm?

Thiên Thanh mỉm cười nói với người cháu chồng mới gặp mặt lần đầu tiên.

– Tôi tên là Thiên Thanh, vợ của cậu Năm...

Vĩnh cũng cười với người mợ lần đầu tiên mới gặp mặt.

– Cháu xin lỗi mợ. Tại mợ...

– Tại mợ già phải không?

Vĩnh lắc đầu.

– Dạ không phải... Tại mợ trẻ hơn trong hình rất nhiều thành ra cháu tưởng mợ là con của cậu...

Thanh cười gật đầu nói với người cháu chồng.

– Cháu Vĩnh ngồi chơi...

Nàng mời Vĩnh ngồi nơi bộ ván cũ mềm mà khi ngồi xuống nó kêu kẻo kệt và lung lay như muốn gãy. Hơi đỏ mặt nàng cười gượng.

– Nhà cậu mợ nghèo thành ra...

Vĩnh cũng cười.

– Cháu hiểu nên gấp về đây xem có giúp được gì cho cậu mợ...

Thanh nói nhỏ khi nghe có tiếng bước chân vang lên ngoài hẻm.

– Chắc cậu về...

Dường như có linh tính Đán nhận ra ngay cậu thanh niên trẻ tuổi đang ngồi nói chuyện với vợ mình là ai.

– Cháu Vĩnh...

– Cậu Năm...

Hai cậu cháu ôm chầm lấy nhau. Đưa tay áo sơ mi lau nước mắt Đán cười:

– Cháu lớn và lạ lắm. Gặp ngoài đường chắc cậu nhìn không ra...

Vĩnh rơm rớm nước mắt nhìn người cậu ruột của mình. Già trước tuổi đã đành Đán còn gầy còm và trông không được mạnh khỏe lắm. Hai hàm răng rụng nhiều khiến cho cái miệng như móm đi. Mới ngoài bốn mươi mà tóc của cậu đã bạc nhiều. Đôi mắt lơ lơ mỗi một có lẽ do lao lực nhiều quá.

– Cậu mới nhận được tiền của cháu gửi về độ tuần trước... Nhờ tiền của cháu mà cậu trang trải được chút nợ nần, mua chút quần áo cho hai đứa nhỏ...

Liếc nhanh vợ của mình đang ngồi im lặng với vẻ buồn rầu Vĩnh cười nói với cậu.

– Dạ con có mang ít tiền về cho cậu vợ. Con cũng có mua quà cho cậu vợ và hai em. Sáng mai con sẽ mang lại cho cậu vợ. Hai em đi đâu rồi cậu vợ?

Thanh lên tiếng trả lời thay cho chồng.

– Lúc này nghỉ hè nên tụi nó đi chơi bên hàng xóm...

– Con mời cậu vợ đi ăn tối nay...

Thanh hơi ngần ngừ trong lúc Đán nhìn vợ như hỏi ý kiến. Gặp ánh mắt van

lớn và thành khẩn của người cháu chồng nàng cười nhẹ.

– Cháu đã mời thời cậu mợ xin làm phiên cháu.

– Không có gì phiên đâu mợ. Cháu muốn gia đình mình có dịp nói chuyện với nhau. Từ nào tới giờ cháu mới có dịp gặp cậu mợ...

– Bà đi kêu hai đứa nhỏ về. Bảo nó ăn mặc đàng hoàng. Còn bà cũng vậy. Kiếm bộ đồ nào mới mới một chút...

Thanh nhìn chồng.

– Ông cũng vậy. Diện bộ đồ đi ăn giỗ của ông lên...

Vĩnh làm bộ quay nhìn ra cửa sổ để cười khi nghe cậu mợ nói chuyện với nhau. Lát sau Thanh và hai con trở về.

– Hai con chào anh Vĩnh đi...

Hai đứa bé một trai, một gái lí nhí:

– Chào anh Vĩnh...

Cả gia đình năm người đi bộ tới một nhà hàng khá sang trọng nằm trên đường Cộng Hòa. Vĩnh nói nhỏ với mẹ năm của mình.

– Con không biết món ăn gì hết...
Mẹ cứ việc gọi thức ăn cho cả gia đình.
Con sẽ trả tiền...

Thanh cười nói với Vĩnh.

– Ở bên đó cháu ăn thức ăn Việt Nam thường không?

– Dạ cháu ăn mì gói tối ngày. Đi làm về làm biếng nấu nên ăn mì gói tiện nhất...

Thanh gọi bốn món cho cả gia đình ăn chung. Biết chồng tánh lăm lỳ ít nói nên Thanh cố gọi chuyện nói với cháu chồng.

– Cháu năm nay được mấy tuổi?

– Dạ cháu ba mươi tuổi...

Vĩnh thấy được nét ngạc nhiên hiện lên trong mắt của mợ năm.

– Cháu có nhớ lăm không... Không lẽ...

Quay sang chồng đang ngồi nhìn vợ vẫn Thanh hỏi:

– Ông... Vĩnh bảo cháu ba mươi tuổi. Hồng lẽ cháu lại lớn tuổi như vậy...

Đán gật đầu cười.

– Nó nói đúng... Chị hai lớn hơn tôi

mười bảy tuổi. Khi chị hai sinh Vĩnh thời tôi mới được mười ba tuổi... Bà chỉ lớn hơn nó có một tuổi thôi...

– Bởi vậy mợ năm còn trẻ quá. Lúc mới gặp con tưởng mợ là con của cậu...

Đán cười lớn vì câu nói của cháu ruột. Thức ăn được đem ra. Hai đứa nhỏ nhao nhao đòi ăn khiến cho Thanh phải lo gấp thức ăn cho con nên không nói chuyện với Vĩnh được.

– Quê của mình ở đâu vậy cậu?

– Ở Long Xuyên... Chắc con không nhớ hả?

– Dạ không... Con muốn về thăm quê cho biết...

Do dự giây lát Đán mới lên tiếng:

– Cậu phải đi làm vậy để cậu nói với

mợ dẫn con về Long Xuyên chơi hai ba bữa thăm bà con họ hàng cho biết...

– Ông đi luôn cho vui. Lâu quá rồi ông cũng đâu có về Long Xuyên...

Đán lắc đầu.

– Tôi đang đi làm mà làm sao nghỉ được. Chủ nó đuổi lấy cơm đâu mà ăn. Bà nghỉ hè ba tháng nên thay tôi dẫn cháu Vĩnh đi chơi cho biết...

Thức ăn lạ cho nên Vĩnh ăn ít. Hai vợ chồng Đán cũng ăn uống, trò chuyện với Vĩnh một cách vui vẻ và thân mật. Ăn xong cả gia đình đi bộ về nhà rồi Vĩnh mới đón xe về phòng trọ. Sáng hôm sau khi anh trở lại thời cậu năm đã đi làm chỉ có Thanh ở nhà với hai con. Được anh cho quần áo mới và đồ chơi hai đứa bé mừng rỡ cười nói huyền thiên.

– Cháu mua cho cậu mấy bộ quần áo...

Ngừng lại nhìn vợ năm của mình anh cười gượng.

– Cháu không biết vợ thích gì thành ra chỉ mua xà phòng gội đầu, kem đánh răng, dầu thơm và ít trang sức cho vợ...

– Cám ơn cháu... Cháu cho nhiều quá...

Móc túi quần lấy ra một phong bì dày Vĩnh cười nói.

– Tiền này cháu gửi cậu vợ...

Thấy phong bì dày nên Thanh biết số tiền phải lớn lắm vì thế nàng ngần ngại.

– Cháu về thăm là quý rồi mà lại cho tiền nhiều quá vợ không dám nhận

đâu... Hay là cháu đợi cậu về đưa cho cậu đi...

Ấn phong bì vào tay mợ năm của mình Vĩnh nài nỉ.

– Mợ cầm đi... Mợ cũng như cậu mà... Tuy mới gặp nhưng cháu coi mợ như người trong gia đình. Mà gia đình giúp nhau là chuyện thường phải không mợ?

– Cháu đã nói thế thời mợ xin thay cậu mà nhận. Chừng nào cháu muốn đi thăm bà con ở Long Xuyên...

Nhắm tính giây lát Vĩnh cười nói:

– Cháu được phép về Việt Nam hai tuần. Ngoài việc về Long Xuyên cháu cũng muốn đi thăm vài nơi cho biết...

– Vậy ngày mốt mợ sẽ đưa cháu về Long Xuyên. Cháu chịu không?

– Chịu... Bây giờ cháu nhờ mợ dẫn cháu đi ra phố...

– Cháu cần mua souvenir cho bạn gái hả?

Thanh hỏi đùa. Hơi đỏ mặt Vĩnh cười.

– Dạ không... Cháu không có bạn gái...

Tuy hơi ngạc nhiên nhưng Thanh im lặng không hỏi tiếp.

– Cháu chờ mợ thay quần áo rồi mình đi...

Áo dài xanh màu thiên thanh với mái tóc đen dài buông trên lưng, ngấn thứ ấy tạo thành một vẻ đẹp đơn sơ và mộc mạc khiến cho người thanh niên nhìn đắm đắm mợ năm của mình. Bắt

gặp cái nhìn đó Thanh hơi đỏ mặt cúi đầu xuống. Vĩnh cười nói một cách tự nhiên.

– Mợ đẹp quá... Cháu thấy cô gái Việt Nam nào cũng lạ và đẹp hết...

– Cháu muốn có bạn gái Việt Nam không mợ giới thiệu cho...

– Dạ cảm ơn mợ... Cháu...

– Thôi mình đi cháu...

Nghe nói được ra phố Tâm và Hùng reo hò. Chúng biết đi với anh Vĩnh sẽ được ăn ngon và được quà. Ngồi băng trước với tài xế Vĩnh im lặng ngắm cảnh phố phường. Như bao nhiêu thành phố lớn khác Sài Gòn cũng có hai mặt đẹp và xấu, giàu và nghèo. Nhà lầu mấy chục tầng cao ngất thời cũng có xóm lao động nhà tôn vách ván. Đường tráng nhựa

bóng loáng và đường hẻm tối tăm lầy lội. Nhìn hàng ngàn chiếc xe gắn máy chạy vùn vụt trên đường Vĩnh cười nói với vợ của mình ngồi băng sau.

– Ở đây người ta chạy xe ngộ quá...
Xe gắn máy lại nhiều hơn xe hơi...

Người tài xế tắc xi liếc nhanh Vĩnh.

– Cậu chắc ở xa mới về?

Thanh trả lời thay cho cháu của mình.

– Cháu của tôi ở bên Mỹ mới về thăm nhà...

Vĩnh quay đầu nói với Thanh mà cũng để nói với người tài xế.

– Ở bên Mỹ đường có vẽ lane đàng hoàng. Người ta phải lái xe vào giữa hai cái lane còn ở đây họ chạy luông tuồng...

– Ở đây cũng có đường vẽ lane như cậu nói nhưng thiên hạ mạnh ai nấy chạy thành ra không có luật lệ gì hết. Họ muốn chạy cứ việc chạy nên tại nạn nhiều lắm...

Vĩnh cười nói với Thanh.

– Cháu muốn mượn một một chiếc xe du lịch để đi Long Xuyên nhưng trung tâm du lịch ở khách sạn họ bảo phiền phức lắm...

– Họ nói đúng đó cậu. Nhiều người ở đây ma le lắm. Biết cậu ở Mỹ về họ tìm cách đụng xe với cậu rồi nằm vạ để cậu lòi tiền ra...

Thanh im lặng. Nàng cũng có nghe đồn về những chuyện vặt vãnh đó nhưng không để tâm lắm. Nàng sống ở thành phố có năm sáu triệu dân nhưng đời

sống khác hẳn. Nó khép kín trong việc đi dạy học ở một trường sơ cấp gần nhà xong về lo cơm nước, giặt giũ quần áo, quanh quẩn trong ngôi nhà chật hẹp dơ bẩn. Nàng ít khi ra khỏi nhà trừ khi phải đi chợ hoặc mua sắm các thứ lặt vặt. Đôi khi nàng cũng mơ ước dù mơ ước giản dị và tầm thường. Đó là thứ ước mơ của người nghèo khổ được cơm no ngày hai bữa và có việc làm để sống qua ngày và khỏi phải vay nợ.

Xe dừng ở chợ Bến Thành. Người đi lại dập dìu. Tiếng kèn xe kêu inh ỏi. Mùi xăng nhớt hòa với mùi bụi bặm khiến cho Vĩnh phải khịt mũi còn Thanh phải đưa khăn mù-xoa lên bịt mũi lại.

Tâm và Hùng tung tăng đi trước còn Vĩnh và Thanh thong thả đi bộ.

– Cháu thấy Sài Gòn ra sao?

Thanh hỏi cháu chồng của mình.

– Đẹp nhưng có điều không được sạch sẽ lắm. Bụi bặm quá...

Nhìn thấy rác rưởi hai bên lề đường Vĩnh cười tiếp:

– Chắc người ta quen xả rác trên đường cũng như ít khi hốt rác...

– Cháu nói đúng... Mẹ có người quen trong trường sau khi tham quan bên Mỹ về bà đó khen bên Mỹ đường sá rộng và sạch lắm. Bà nói sở dĩ đường sá sạch là do chính phủ có luật lệ phạt tiền những người nào xả rác trên đường. Ngoài ra cũng do người dân ý thức không có xả rác và chính phủ có xe đi hốt rác và hút bụi thường xuyên...

Đợi cho Thanh nói dứt Vĩnh mới cười hỏi:

– Tham quan là gì hả mợ?

Thanh cười khẽ nhìn Vĩnh.

– Chắc cháu chưa quen những danh từ lạ và mới. Thay vì đi thăm viếng thời họ gọi là tham quan...

Vĩnh gật gù.

– À... Như vậy nếu cháu về thăm viếng cậu mợ thời nói là tham quan cậu mợ phải không?

Thanh đưa tay lên bụm miệng để cho tiếng cười không phát ra lớn quá. Nhìn quanh quất không thấy ai nàng nói nhỏ.

– Đó là tiếng ngoài bắc mới đem vô trong nam. Tuy nhiên cháu nói thăm viếng cậu mợ người ta cũng hiểu...

– Mợ... Cháu muốn chụp hình...

– Cháu cứ chụp đi... Mợ đứng đây chờ...

Ngân ngừ giây lát Vĩnh cười.

– Cháu muốn chụp hình mợ với hai em...

Thanh cười nhẹ:

– Thôi cho mợ xin đi... Mợ chụp hình xấu lắm...

Vĩnh nài nỉ.

– Không đâu... Cháu biết mợ chụp hình sẽ đẹp lắm... Mợ đứng đó... Cháu chụp vài tấm làm kỷ niệm...

Thanh không nỡ từ chối khi nhìn ánh mắt van lơn của cháu chồng nên đành phải đứng cho Vĩnh chụp vài tấm hình. Ngốc Tâm với Hùng lại bảo hai

đứa đứng cạnh Vĩnh chụp thêm vài tấm nữa. Đi một hồi mỗi chân cả gia đình ghé vào một tiệm kem. Lần đầu tiên được ăn kem nên hai đứa nhỏ ăn liền một lúc hai ly kem. Thấy Vĩnh móc túi Thanh cười.

– Vĩnh để nợ trả tiền cho...

Vĩnh cười lắc đầu.

– Cháu bao nợ với hai em mà. Tiện đây cháu xin nói với nợ là chuyển đi về Long Xuyên cháu sẽ trả tiền hết...

Thanh cười nhẹ.

– Thú thật với cháu nợ cũng không có tiền dư... Tiền cháu cho chắc cũng đủ trả nợ...

Liếc một vòng thấy không có ai ở gần Thanh nghiêng người thì thầm như muốn chỉ có Vĩnh nghe mà thôi.

– Mợ hỏi thiệt cháu chuyện này nghe...

Múc muỗng kem đưa vào miệng Vĩnh cười.

– Mợ cứ hỏi và cháu sẽ trả lời. Với mợ cháu sẽ không giấu điều gì...

– Vĩnh cho cậu mợ bao nhiêu tiền?

Vĩnh cười đưa năm ngón tay ra trước mặt mợ năm của mình. Anh thấy đôi mắt long lanh của mợ mở lớn vì kinh ngạc.

– Nhiều quá... Vĩnh làm gì mà có nhiều tiền vậy?

– Đâu có nhiều mợ... Cháu đi làm lương cũng khá mà không có ăn xài nên để dành được... Cậu mợ cần hơn cháu nhiều. Cậu mợ cần tiền để trả nợ, sửa sang nhà cửa, mua quần áo cho hai em.

Cậu cũng cần phải ăn uống cho bổ. Thấy cậu ốm yếu con thương cậu quá...

Thanh ứa nước mắt khi nghe Vĩnh nói. Nàng đã biết những điều đó nhưng không có tiền thời phải chịu thôi.

– Mẹ cảm ơn cháu nhiều lắm...

Vĩnh cười đùa.

– Mẹ không cần cảm ơn. Chỉ cần mẹ dẫn cháu đi tham quan vài thắng cảnh...

Thanh cười thánh thót. Vĩnh cảm thấy tiếng cười của mẹ năm thật êm dịu.

– Cháu tiến bộ nhanh lắm...

Ra khỏi tiệm kem mặc dù Thanh cố cản nhưng Vĩnh cũng ghé vào tiệm mua cho hai đứa em bà con một lô đồ chơi. Nếu nàng không quyết liệt chối từ Vĩnh đã mua cho nàng và chồng đủ thứ. Đi

ngang qua một tiệm thấy chưng bày quạt máy Vĩnh nảy ý kiến.

– Con muốn mua cho cậu một cái quạt máy để quạt cho mát...

Thanh gạt liền.

– Cậu của cháu sợ gió lắm...

Vĩnh cười vì biết mợ năm của mình nói không đúng sự thật.

– Vả lại nếu cậu mợ muốn con ở chơi lâu hơn thời để con mua quạt máy quạt cho mát. Con không thích nóng...

Thế là Thanh chịu thua để cho cháu mua hai cái quạt máy.

– Một cái để trong phòng cậu mợ còn một cái để ngoài cho hai em...

Tâm và Hùng hoan nghinh ý kiến của anh Vĩnh còn Thanh cũng gượng cười. Ngồi băng sau với Vĩnh Thanh cười hỏi nhỏ.

– Cháu làm nghề gì bên Mỹ?

– Dạ cháu làm nghề vẽ họa đồ xây cất nhà cửa dinh thự đủ thứ... Có phải bên này người ta gọi là kiến trúc sư không ạ...

– Chắc là vậy... Nghề đó nhiều tiền lắm...

– Cậu ạ mà qua được Mỹ ở con sẽ xây cho cậu ạ một ngôi nhà đẹp...

Thanh thở dài.

– Chuyện đó khó lắm... Chắc không bao giờ xảy ra...

Vĩnh liếc nhanh vợ năm. Khuôn

mặt của mợ chột trở nên buồn rầu và u uất...

– Hồi trước cậu cũng lo mà không đi được. Rốt cuộc cậu đành phải thôi không đi nữa. Không thôi cũng không được vì hết tiền... Cháu ở với ai bên đó?

– Dạ cháu ở có một mình. Nhà ba phòng ngủ rộng lắm. Ba má cháu mua được hơn mười năm rồi mất để lại căn nhà cho cháu. Gia đình cậu mợ qua ở với cháu chắc vui lắm...

Thanh làm thình dường như suy nghĩ chuyện gì. Tắc xi dừng nơi đầu hẻm. Bốn người xuống xe. Đường hẻm nhỏ và hẹp bốc mùi ngai ngái rất lạ mà Vĩnh không biết là mùi gì. Thanh mở cửa cho Vĩnh ôm một bọc thức ăn to tướng vào nhà. Hai đứa nhỏ reo hò thi nhau đứng trước quạt máy. Dù không nói Thanh cũng

thầm cảm ơn cháu vì ý kiến mua quạt máy trong lúc mùa hè nóng nực. Nhờ vậy mà căn nhà thêm thoáng khí hơn. Hôm nay Đán về sớm hơn thường lệ. Có lẽ được vợ nói cho biết nên Đán rưng rưng nói với cháu.

– Cậu cảm ơn con nhiều lắm...

– Con chỉ làm theo lời má con dặn. Má thương cậu lắm nhưng từ khi má chết con vì còn đi học vả lại tánh thanh niên nên con đã không làm được những gì má dặn. Bây giờ thấy hoàn cảnh của cậu mợ con giúp gì được con sẽ không từ chối...

Thanh dọn cơm lên. Thấy nào thịt heo quay bánh hỏi, vịt quay bánh mì Đán cười.

– Chà bà bữa nay sang dữ a...

Thanh cười đùa:

– Tôi không có mua đâu. Tôi tính nấu cơm đãi cháu Vĩnh mà cháu chê tôi nấu không ngon nên đòi mua thịt heo quay, vịt quay...

– Con không có chê mợ nấu dở đâu nghe. Con không muốn mợ cực. Để thời giờ mình nói chuyện vui hơn...

Cả gia đình quây quần ăn uống trò chuyện vui vẻ.

– Ba mát hôn ba... Anh Vĩnh mua hai cái quạt máy... Ba cho tụi con một cái nghe ba...

Vĩnh xen lời:

– Để mai mốt anh mua cho mỗi đứa em một cái... Con mua cho mợ một cái để ở nhà bếp cho mợ khỏi bị nóng khi nấu cơm...

Thanh lắc đầu quấy quậy.

– Thôi thôi... Mợ không có tiền trả tiền điện đâu... Hai cái đủ rồi...

– Bà tính chừng nào đi Long Xuyên?

– Sáng mai. Tôi dẫn Vĩnh và hai đứa nhỏ đi về thăm bên nội... Chắc chừng hai ba ngày mới về... Ông ở nhà kiếm gì ăn bậy bạ...

– Bà khỏi lo...

– Mình đi xe gì hả mợ?

– Xe đồ... Đi xe đồ chậm hơn nhưng lại rẻ tiền hơn...

Ở chơi với gia đình cậu mợ tới tối Vĩnh mới từ giã về khách sạn. Đứng cạnh cửa sổ nhìn thành phố sáng rực ánh đèn Vĩnh nhớ tới khuôn mặt ốm o gầy gò của cậu và ánh mắt buồn u uất của mợ năm.

Anh tự nhủ lòng là mình cần phải giúp đỡ cho gia đình cậu mợ nhiều hơn nữa.

CHƯƠNG 2

Chiếc xe đồ dừng lại khi tới bắc Vàm Cống. Vĩnh đưa tay đỡ mợ nằm xuống xe. Cử chỉ của anh khiến cho Thanh e thẹn vì ở đây không có ai làm như vậy.

- Sông gì lớn quá vậy mợ?
- Sông Hậu... Nó là một nhánh của sông Cửu Long...
- Cháu biết rồi... Tiếng Mỹ là Mekong River...

Đưa tay vén mái tóc dài bay vào mặt vì gió thổi Thanh cười tiếp.

– Mình qua bắc là tới Long Xuyên...

Sáng hôm nay trước khi đi Vĩnh có hỏi trung tâm du lịch ở khách sạn thời họ khuyên anh nên đổi đô-la thành tiền Việt Nam để dễ tiêu xài lặt vặt hơn khi đi về các tỉnh nhỏ. Khi tới nhà Vĩnh trao cho mợ một cọc tiền nói là mua vé xe đò và mượn phòng trọ. Thanh thầm cảm ơn cháu về sự chu đáo này. Mua một bịch mạn nang lục trong túi lấy ra con dao nhỏ cắt trái mạn làm đôi, bỏ hột xong đưa cho Vĩnh ăn thử.

– Ngon lắm... Trái này gọi là gì hờ mợ?

– Trái mạn... Cháu thích hả để mợ tách cho cháu ăn...

Thấy Tâm và Hùng cứ vừa cắn vừa nhai Vĩnh cười.

– Sao mợ không tách cho hai em?

– Tụi nó ăn quen rồi không cần mợ. Chỉ có cháu chưa quen nên mợ mới làm cho...

– Mợ ăn đi... Mợ ăn cho vui...

Thanh cười khẽ cắt trái mận làm đôi, nửa đưa cho cháu còn phân nửa cho mình.

– Cháu thích ăn trái này. Ăn nhiều mà không thấy no...

Thanh cười thánh thót. Nàng thích cái tính vui vẻ, thật thà và chất phác của Vĩnh. Nghĩ sao nói vậy. Điều đó làm cho Vĩnh khác hơn người ở đây. Họ ít khi nói thật bởi vì nói thật không có lợi mà nhiều khi đem lại phiền phức.

– Cháu ăn nữa đi... Tới Long Xuyên mợ sẽ dẫn cháu đi chợ mua trái cây... Nhiều thứ lắm...

Bắc cặp cầu. Hành khách lục tục lên xe. Khoảng chừng hai giờ trưa Thanh với hai con và cháu có mặt ở thị xã.

– Mình nghỉ đêm ở thị xã Long Xuyên rồi sáng mai đi dò vào núi Sập...

Thanh có vẻ không được tự nhiên lắm khi bước vào căn phòng của khách sạn. Chỉ có một cái giường.

– Cháu ngủ trên giường đi còn mợ và hai em nằm dưới sàn cho...

Vĩnh lắc đầu.

– Không được đâu... Mợ và hai em ngủ trên giường đi còn cháu ngủ dưới sàn... Cháu quen tục lệ của người Mỹ

rồi. Ở bên đó trẻ em và đàn bà là hạng nhất. Cho nên cháu không thể ngủ trên giường mà mợ nằm dưới đất...

– Cháu trả tiền nên cháu phải nằm trên giường...

Vĩnh nói bằng một giọng tự nhiên và thật tình:

– Cháu thương mợ, quý mợ nên nhường cho mợ ngủ trên giường...

Tâm nói nhanh:

– Vậy để con và em Hùng ngủ trên giường cho còn má và anh Vĩnh nằm dưới sàn...

Thanh làm thỉnh còn Vĩnh cũng không phản đối.

– Mình nghỉ mệt chờ tối trời mát sẽ đi ăn tối. Vĩnh muốn ăn gì?

– Cháu đâu có biết... Mợ ăn gì cháu ăn đó...

Trải tấm vải trải giường nơi chính giữa phòng xong Thanh mới khám phá ra cái bất tiện khi dành ngủ dưới sàn. Chỉ có mỗi tấm vải trải giường nên nàng và Vĩnh phải chia nhau. Có lẽ vì đi xe mệt lại nằm trên giường nệm ấm êm nên hai đứa nhỏ lăn ra ngủ liền. Thay bộ bà ba xong bước ra khỏi phòng tắm Thanh lắc đầu khi thấy hai con ngủ say. Nàng hơi đỏ mặt khi thấy Vĩnh nhìn mình. Tuy là cháu nhưng Vĩnh chỉ nhỏ hơn nàng có một tuổi. Điều đó khiến cho nàng đôi khi cảm thấy mất tự nhiên và khó mà cư xử với Vĩnh như là một đứa cháu thuần túy.

– Mợ mặc quần áo đẹp quá. Cháu nhớ má cháu cũng có bộ quần áo giống như mợ. Từ khi má cháu mất đi thời cháu

không thấy ai mặc nữa. Còn bộ quần áo của má cháu cất trong tủ...

Thanh mỉm cười gợi chuyện:

– Chắc má cháu đẹp lắm phải không?

Vĩnh cười.

– Má cháu cũng đẹp nhưng không đẹp bằng mẹ. Chắc tại má cháu già hơn mẹ...

Nhìn Thanh giây lát Vĩnh nói nhanh:

– Hay là cậu mẹ qua Mỹ sống với cháu...

Thanh cười buồn vì câu nói của cháu.

– Đâu có được... Người ta đâu có cho mình đi...

– Có cách nào để cậu mẹ và hai em qua Mỹ sống với cháu...

Thanh lắc đầu thở dài buồn bã. Như không muốn nói tới chuyện đó nữa nàng lảng sang chuyện khác.

– Thôi hai mợ cháu mình nghỉ mệt một chút chờ hai đứa nó thức dậy rồi đi ăn tối...

Quán ăn nằm cạnh bên dòng sông Hậu. Gió mát rượi. Thanh hơi có chút thẹn thùng lẫn sung sướng khi được người cháu chồng kéo ghế mời nàng ngồi. Mấy người ngồi ăn trong quán đều cười thầm. Họ biết người đàn ông đó là Việt kiều hồi hương vì chỉ có họ mới có cử chỉ nịnh đầm này. Thanh tự động gọi thức ăn cho cả gia đình. Đói bụng nên hai người lớn và hai đứa nhỏ ăn không thừa thứ nào.

– Ngon quá...

Vĩnh lên tiếng. Thanh cười nhìn cháu.

– Vĩnh no chưa... Mẹ gọi món tráng miệng nha...

Hai đứa nhỏ gật đầu trước nhất. Bồi bàn đem ra hai đĩa bánh ngọt cho hai đứa nhỏ và một đĩa trái cây lớn cho hai người lớn. Dường như có điều gì vui thích trong lòng cho nên Thanh cười đùa với người cháu chổng.

– Mời cháu Vĩnh thưởng thức hương vị hoa quả miền lục tỉnh...

Chỉ vào một trái Vĩnh cười.

– Trái này là trái xoài, còn trái này là trái bưởi. Trái này là trái gì vậy mẹ?

– Trái ổi xá lị...

Thanh cầm lấy một miếng dưa cho cháu. Căn miếng nhỏ nhai từ từ xong Vĩnh cười.

– Ngọt mà thơm... Mợ ăn đi chứ... Ăn trái cây không có mập đâu mà mợ sợ...

Thanh cười vui vẻ căn miếng ổi nhai từ từ xong lấy xoài cho hai đứa con. Bảy giờ tối gia đình trở về phòng trọ. Hai đứa nhỏ bày đồ chơi ra chơi với nhau. Trong lúc Vĩnh tắm Thanh đứng nơi cửa sổ nhìn xuống con rạch nhỏ. Không gian im vắng và quạnh hiu. Bỗng dung nàng thờ dài. Đời sống tẻ nhạt. Nhàm chán. Chỉ có đi làm. Ăn ngủ. Đời sống nghèo khổ, thiếu thốn, thành ra bị trói buộc đủ thứ kể cả suy tư. Hai mươi lăm năm sống dưới một chế độ mà mọi thứ tự do đều bị cấm chỉ khiến cho nàng cảm thấy trí não mục rữa và tư tưởng cùn nhạt. Phải

có suy tư con người mới tồn tại. Nàng đã đọc điều đó trong sách vở ở đại học tổng hợp. Tuy nhiên người dân dưới chế độ này không được và không cần suy tư bởi vì việc đó là đặc quyền của tầng lớp trưởng giả hay thống trị. Người dân nghèo như nàng chỉ có làm việc, ăn ngủ và chết. Giản dị như thế.

– Mợ nghĩ gì vậy mợ?

Nghe tiếng nói sau lưng Thanh giật mình quay lại. Nàng thấy người cháu chồng đang nhìn mình với ánh mắt quan hoài và lo lắng.

– Mợ suy nghĩ vẫn vợ vậy mà...

– Cháu không biết tại sao hoặc có điều gì mà lúc nào cháu cũng thấy mợ buồn. Ngay cả những lúc vui nhất mợ cười cháu vẫn thấy nụ cười của mợ thấp

thoáng một cái gì lạ lùng, nửa u ẩn nửa buồn rầu...

Thanh nhìn sửng Vĩnh. Nàng không ngờ người cháu chồng chỉ mới gặp có ba bốn ngày lại có nhận xét đúng với tâm trạng của mình.

– Dường như mợ có điều gì không vừa ý với mình hoặc với đời sống mà mình đang sống...

Thanh cười buồn tự nghĩ không có một người nào vừa ý khi phải sống một đời sống như nàng. Tất cả là sự chịu đựng triền miên, sự hy sinh dai dẳng và sự mất mát đến không còn gì để mất mát.

– Từ từ có dịp mợ sẽ nói cho Vĩnh nghe nhiều chuyện buồn lắm...

– Dạ... Cháu thương mợ. Cháu muốn chia sẻ với mợ...

Thanh cười với người cháu chồng bằng tuổi mình.

– Cám ơn Vĩnh...

Hai người. Một người đàn bà ba mươi mốt tuổi và một người đàn ông ba mươi tuổi, nằm dưới sàn chung một tấm vải trải giường, đầu lưng lại với nhau, cách nhau khoảng nửa thước. Dù cố gắng nằm im để giấc ngủ nhưng người này biết người kia cũng khó ngủ, cũng trằn trọc như mình. Tuy nhiên rồi họ cũng yên giấc cho tới lúc ánh mặt trời dội vào khung cửa sổ. Thức dậy trước Thanh hơi đỏ mặt khi thấy cánh tay của Vĩnh dang ra chỉ còn cách người mình chừng hai ba tấc. Rón rén ngồi dậy nàng đi tới góc phòng lấy quần áo và các thứ lặt vặt rồi bước vào phòng tắm. Nàng nhìn mình trong gương. Đúng như Vĩnh nói nàng còn trẻ. Dù ánh mắt phảng phất nét buồn

rầu nhưng vẫn còn nhiều long lanh. Da mặt nàng vẫn mịn màng và trắng xanh của một người đàn bà may mắn không phải dãi nắng dầm mưa để sống. Sở dĩ nàng u buồn chỉ vì đời sống tinh thần của mình bị thiếu thốn nhiều hơn là sự thiếu thốn về vật chất. Nghe tiếng hai con cười đùa với Vĩnh nàng vội đánh răng và trang điểm sơ sài rồi bước ra nhường chỗ cho cháu chổng.

Vì muốn được tự nhiên và không muốn mất thời giờ chờ đợi Thanh bao nguyên chiếc đò nhỏ chở cả gia đình đi về quê chồng. Khoảng trưa gia đình về tới quê nội. Bà con của Vĩnh cũng không nhiều lắm. Bà nội thời già thêm lẫn, hai người cô họ cũng gần bảy mươi, còn anh em bà con thời cũng ít. Thay mặt Vĩnh, Thanh kín đáo cho mỗi người ít tiền. Ở chơi hai ngày, đi thăm hết bà con xong

gia đình trở lại Sài Gòn. Cậu năm vui vẻ hơn khi thấy vợ con và cháu trở về.

Mới hơn chín giờ mà hai vợ chồng đã đi ngủ. Đán lúc nào cũng ngủ sớm vì mệt mỏi sau một ngày lao động khổ cực.

– Bà ngủ chưa?

– Chưa...

– Bà nói thằng Vĩnh nó muốn mình qua bên Mỹ sống với nó...

– Dạ... Cháu có nói như vậy...

– Làm sao mà đi được... Ai cho đi mà đi...

– Tôi có quen với cô Hằng làm về chuyện xin đoàn tụ. Để mai tôi hỏi cô ta xem sao. Nếu được thời mình cũng nên đi...

– Tốn tiền lắm... Mình tiền đâu mà lo...

– Thì mình nói với cháu giúp rồi qua bên đó mình đi làm trả lại cháu. Tôi muốn đi... Hai đứa nhỏ qua bên đó được học hành còn ông cũng đỡ vất vả hơn... Ở bên này riết chắc tôi điên mất...

– Ủ... Bà muốn đi thì mình đi... Để tối mai nó lại chơi rồi tôi với bà nói với nó...

– Thôi ông nói đi... Nó là cháu của ông mà...

– Nó là cháu tôi mà tôi thấy nó cũng mến bà lắm. Hai vợ chồng mình nói có hiệu lực hơn...

Vì trong bóng tối nên Đán không thấy được vợ của mình mỉm cười khi nghe câu nói cuối cùng. Thanh xoay

lưng nằm nghiêng. Năm phút sau nàng nghe tiếng thở đều đều của chồng vang lên. Bỗng dưng nàng cảm thấy cô đơn lạ lùng. Thứ cô đơn mênh mông trùm phủ lấy tâm hồn mình và cứ ở yên trong đó rồi trở thành một căn bệnh trầm kha không thuốc chữa. Đêm đêm nàng nằm cạnh người chồng bệnh hoạn và nhiều tuổi hơn mình để trần trọc, suy nghĩ, mộng mơ và cuối cùng buồn rầu ứa nước mắt vì mơ không phải là sự thực. Dù sống với nhau hơn mười năm, dù có với nhau hai mặt con; nhưng nàng với chồng như hai người tuy không hẳn xa lạ mà ngăn cách và thiếu sự cảm thông.

Người ta bảo ở cạnh người già thời mình sẽ mau già hơn. Thanh cảm thấy điều đó không sai sự thực, ít nhất trong hoàn cảnh của mình. Dù không bao giờ la mắng, quát tháo, đánh đập hoặc đay

nghiến nhưng Đán không hề có cử chỉ âu yếm và săn sóc nàng. Ngay cả trong vấn đề ân ái cũng vậy. Nàng không có sự rung động hoặc cái cảm giác say đắm. Nàng chỉ làm bốn phận của một người vợ thỏa mãn đòi hỏi của chồng. Thế thôi. Nhất là ba bốn năm sau này do ở tình trạng sức khỏe suy kém Đán lên giường là ngủ khò một mạch tới sáng. Lâu quá rồi nàng quên mất chuyện ân ái với chồng. Hai vợ chồng càng ngày càng thêm ít chuyện trò với nhau. Hai giờ sáng Thanh mới thiếp dần vào giấc ngủ trong đó nàng thấy mình đang lái xe trên con lộ rộng thênh thang mà hình dáng người ngồi bên cạnh thật nhạt mờ.

Thanh rụt rè bước vào văn phòng của IOM. Đây là một văn phòng tư chuyên môn lo giấy tờ đoàn tụ nằm tại số 1 đường Phạm Ngọc Thạch.

– Chị Thanh...

Thanh quay lại khi nghe có người gọi tên mình. Nàng vui mừng khi thấy Hằng, người bạn ở đại học tổng hợp.

– Chị đi đâu vậy?

– Muốn hỏi Hằng vài câu...

– Chị lại bàn của em ngồi rồi mình nói chuyện sau... Chị có chuyện gì cần?

Hằng cười hỏi. Thanh nói nhỏ:

– Chị muốn hỏi Hằng về cách thức để được bảo trợ...

Thanh thông thả kể cho bạn nghe về chuyện cháu chồng muốn bảo trợ gia đình nàng qua Mỹ. Hằng lắc đầu cười:

– Không được đâu chị ơi. Cái ưu tiên cậu cháu không nằm trong danh sách

đoàn tụ. Phải là vợ chồng hoặc cha con mới được chấp thuận...

Nhìn nét mặt buồn rầu và thất vọng của bạn Hằng cảm thấy tội nghiệp.

– Như vậy là không có cách nào để cháu bảo trợ gia đình của chị?

– Có nhưng em chỉ sợ chị không làm được hoặc chị không dám làm...

– Đâu cách gì Hằng nói cho chị nghe...

Nhìn Thanh giây lát Hằng cười nói:

– Đó là chị đi với diện vợ chồng hoặc diện hôn thê...

– Chị không hiểu Hằng muốn ám chỉ điều gì...

– Tức là chị kết hôn với cậu Vĩnh gì

đó. Sau khi thành vợ chồng cậu Vĩnh sẽ bảo lãnh chị qua Mỹ theo diện vợ chồng. Hoặc là cậu Vĩnh về bên đó làm đơn xin cho chị đi qua Mỹ với diện là vợ chưa cưới của cậu ta. Khi tới Mỹ hai người sẽ làm hôn thú để chị được ở lại bên đó cho tới khi chị có thẻ xanh rồi trở về bên đây kết hôn với anh Đán sau đó nhập quốc tịch và bảo lãnh anh và hai đứa nhỏ qua Mỹ...

– Vòng vo và lâu lắc quá...

Hằng cười nhẹ:

– Thủ tục như vậy đó. Chị có hôn thú với anh Đán không?

Thanh lắc đầu.

– Tụi này lấy nhau mười mấy năm, có hai mặt con mà cũng không có hôn thú...

– Như vậy chị không cần phải ra tòa xin ly dị ảnh. Chị chỉ cần tới phường xin một cái công hàm độc thân... Em nói như vậy mà chị có chịu làm không?

– Để chị về bàn lại với anh Đán. Nếu ảnh chịu thời chị sẽ nhờ em làm nha...

Hằng tươi cười thốt:

– Chị tính với ảnh đi. Chỉ có cách đó chị mới qua Mỹ trước rồi mấy năm sau về bảo trợ gia đình sang...

Đi bộ trên đường mà đầu óc của Thanh rối bời. Việc giản dị lại hóa ra không giản dị như nàng tưởng. Nó có nhiều phức tạp và tế nhị vì dính líu hay liên hệ tới tình cảm. Muốn được qua Mỹ nàng phải giả vờ làm vợ Vĩnh, phải sống chung nhà, phải làm tất cả mọi chuyện của một người nội trợ ngoại trừ việc

chăn gối. Nghĩ tới đó Thanh lắc đầu thở dài:

– Mợ... Mợ... Mợ đi đâu vậy mợ?

Thanh ngơ ngác khi nghe có giọng nói quen quen bên tai mình. Nhìn về bên trái nàng thấy Vĩnh đang hấp tấp bước tới chỗ nàng đứng chờ xe. Thấy nét mặt tái xanh và ủ dột của mợ năm Vĩnh hỏi bằng giọng sẵn đón.

– Mợ sao vậy mợ? Mợ bệnh hả mợ?

Thanh gật đầu trả lời:

– Mợ bị nhức đầu và chóng mặt...

Phòng của Vĩnh ở gần đây vậy mợ về phòng nghỉ rồi Vĩnh lấy thuốc cho mợ uống...

Nói xong Vĩnh nắm tay Thanh và nàng để cho người cháu chồng dìu về

khách sạn.. Khi bước vào cửa khách sạn nàng hơi do dự và lúng túng khi thấy những cặp mắt nhìn mình một cách xoi mói.

Cúi đầu xuống Thanh bước song song với Vĩnh trên hành lang trải thảm màu xanh. Nàng cảm thấy người như lên cơn sốt thực sự khi cùng Vĩnh bước vào thang máy nhỏ hẹp.

– Phòng của cháu đó ạ...

Vĩnh mở cửa rồi đứng yên như có ý nhường cho vợ năm của mình vào trước. Thanh cảm thấy hơi hộp, khó thở và hai lòng bàn tay ươn ướt mồ hôi khi bước vào căn phòng của người cháu chồng.

– Vợ nằm lên giường đi rồi Vĩnh lấy thuốc cho vợ uống...

Thanh nhìn Vĩnh. Bất gặp nụ cười tự nhiên và khuôn mặt bình thường không có nét gì khác lạ của Vĩnh nàng khẽ thở dài nằm xuống giường. Không khí trong phòng mát lạnh khiến cho nàng rung mình.

– Mợ lạnh hả mợ... Để Vĩnh đắp mền cho mợ...

Thanh hơi mỉm cười khi chiếc mền ấm áp phủ lên người. Nhìn lên trần nhà trắng muốt nàng bàng hoàng như đang sống trong mơ. Nằm im trong căn phòng này nàng cảm thấy lòng bình yên và êm ả. Nhạc êm êm, dịu dịu. Từ lâu nàng toàn nghe những lời cộc cằn thô lỗ. Những tiếng chửi thề tục tũn. Tiếng xe gắn máy rú điếc tai. Tiếng muỗi vo ve ban đêm. Tiếng ca tân nhạc, cải lương hay vọng cổ. Giờ đây nằm trên chiếc giường nệm êm ái, ấm áp, thoang thoảng mùi đàn ông...

Nghĩ tới đó Thanh nhắm mắt lại không dám nghĩ tiếp.

– Mợ uống viên tylenol này rồi nằm nghỉ đi mợ... Khi nào mợ khỏe Vĩnh đưa mợ về...

Thanh há miệng cho Vĩnh bỏ viên thuốc vào rồi gượng ngồi dậy uống hợp nước lạnh. Nằm xuống giường, kéo mền lên tới cổ nàng nhắm mắt lại. Lát sau nàng thở đều. Đứng nhìn mợ nằm của mình giây lát Vĩnh bỏ ra ngoài phòng khách rồi mở cửa phòng bước ra hành lang. Mười phút sau anh có mặt trong một tiệm bán tivi.

Thanh thức dậy sau một giấc ngủ dài. Nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo để biết mình đang ở đâu. Nhìn lên trần nhà rồi nhìn quanh căn phòng lạ nàng mới dần dần nhớ ra. Giật mình nàng

ngồi dậy dáo dác tìm kiếm.

– Vĩnh... Vĩnh...

Dù tiếng nàng gọi yếu ớt nhưng Vĩnh cũng nghe được. Nghe tiếng động và cánh cửa phòng mở nàng quay nhìn. Vĩnh ló đầu vào với nụ cười tươi tắn và giọng nói đầy sẵn sóc:

– Mẹ khỏe rồi hả mẹ...

Thanh gật đầu.

– Cám ơn cháu... Mẹ khỏe rồi... Máy giờ rồi hả cháu?

Đưa tay xem đồng hồ Vĩnh trả lời:

– Dạ hai giờ chiều rồi mẹ...

Hốt hoảng Thanh ngồi bật dậy.

– Mẹ phải về... Hai đứa nhỏ ở nhà lâu quá...

Vĩnh cười nói trước khi khép cửa lại.

– Mợ sửa soạn đi rồi Vĩnh đưa mợ về...

Đợi cho cánh cửa khép lại Thanh mới rời giường. Chải sơ lại mái tóc, vuốt sơ lại áo dài, nhìn mình trong gương giây lát nàng mở cửa bước ra.

– Mợ xong rồi...

Thấy Vĩnh vác trên vai một cái thùng to tướng nàng động tính tò mò.

– Cháu vác cái gì vậy?

– Tivi...

Nhìn nét mặt hơi ngơ ngác Vĩnh biết mợ năm không hiểu mình nói cái gì.

– Tivi là tiếng đọc tắt của chữ television đó mợ. Máy truyền hình này con

mua cho cậu mợ và hai em để giải trí...

Thanh cười im lặng. Dù không nói ra nàng thầm cảm ơn cháu chồng của mình. Đó là một mơ ước nhỏ nhoi mà gia đình nàng cần nhưng không bao giờ có đủ tiền để mua.

– Cháu mua cho gia đình cậu mợ nhiều thứ quá...

Vĩnh cười.

– Có gì đâu mợ... Tivi rẻ lắm... Với lại con đã nói với cậu mợ rồi. Nếu làm được chuyện gì để giúp đỡ cho cậu mợ thì con rất sẵn lòng. Con vui mừng để làm...

Nhìn ánh mắt thành khẩn và giọng nghiêm trọng của Vĩnh, Thanh biết người cháu chồng nói thật. Hơi mỉm cười nàng nói với vẻ nửa đùa nửa thật.

– Mợ sẽ ghi nhớ lời nói của cháu.
Chỉ mong cháu đừng quên...

Vĩnh nói bằng giọng quả quyết:

– Vĩnh không quên đâu mợ...

– Được rồi... Lúc đó mợ sẽ nín áo cháu...

Cười vui vẻ Vĩnh vác cái thùng đựng tivi bước vào thang máy. Ngồi trong lòng xe tắc xi với người cháu chồng Thanh cảm thấy tâm tình của mình có điều gì mới mẻ và khác lạ. Tuy nhiên nàng chưa có dịp tìm hiểu sự thay đổi đó.

– Cô cậu đi đâu?

Quay sang cười với Vĩnh khi nghe câu hỏi của người tài xế Thanh đáp nhanh:

– Bác cho tôi xuống chỗ ngã ba đường
Cộng Hòa với Hoàng Hoa Thám...

Tâm và Hùng hò reo khi thấy má và
anh Vĩnh bước vào nhà. Chúng xúm xít,
trầm trồ ngồi xem người anh cô cậu tháo
cái thùng đựng tivi. Thanh cũng vậy.
Nàng vui lây với cái vui của con và cháu.

CHƯƠNG 3

Tối hôm đó cả nhà ngồi quanh chiếc tivi màu xem tin tức và ca nhạc. Ngay cả Vĩnh cũng bị thu hút bởi cách trình diễn và y phục mới lạ của các diễn viên trên màn ảnh. Chỉ có Thanh tuy ngồi xem mà trí óc suy nghĩ về chuyện đi Mỹ. Vì có sự hiện diện của Vĩnh cho nên nàng không có dịp nói cho chồng biết về những lời của Hằng đã nói. Nàng phân vân không biết có nên nói cho chồng biết hay là không. Nàng

sợ chồng nghi ngờ rồi sanh ra rầy rà lời thôi. Nhưng đây là chuyện vô cùng quan trọng liên quan tới cả cuộc đời còn lại không những của nàng mà luôn cả gia đình bốn người.

Cuối cùng nàng quyết định phải nói cho chồng biết và nàng tin mình có thể thuyết phục được chồng. Phần Vĩnh, xuyên qua thái độ và lời nói; nàng tin cháu chồng của mình cũng sẽ bằng lòng. Dù tin tưởng như vậy nhưng nàng cảm thấy khó mà mở lời. Ai lại không ngượng miệng khi hỏi một người đàn ông phải giả bộ cưới mình làm vợ. Huống chi người đó lại là cháu gọi mình bằng mợ. Nàng định ngày mốt đưa Vĩnh đi chơi xa rồi tìm cách gợi chuyện với hy vọng thuyết phục cháu chồng bằng lòng cưới nàng làm vợ và bảo lãnh sang Mỹ.

– Cháu Vĩnh...

– Dạ mẹ muốn hỏi gì con?

– Cháu muốn đi chơi ở đâu?

– Dạ con nghe nói nước mình có nhiều nơi đẹp lắm. Mẹ dẫn đi đâu cũng được...

Liếc nhanh chồng đang chăm chú vào màn ảnh tivi Thanh cười nói:

– Vậy thì mình đi Đà Lạt. Đây là nơi du lịch nổi tiếng, khí hậu mát mẻ và phong cảnh hữu tình lắm...

Thanh cảm thấy mặt mình nóng bừng khi nói tới hai chữ “hữu tình”.

– Chùng nào mình đi mẹ?

– Mốt... Ở trên đó ban đêm lạnh lắm nên mình cần phải sắm áo ấm. Mẹ phải mua cho hai em thêm quần áo...

– Vậy ngày mai cháu đi với mợ sắm quần áo cho hai em...

Vĩnh muốn đi với mợ năm không ngoài mục đích trả tiền và Thanh thầm cảm ơn cháu chồng về câu nói tế nhị này. Ở chơi tới mười giờ đêm Vĩnh mới về khách sạn. Sáng hôm sau nhằm ngày chủ nhật nên Đán không phải đi làm. Thức sớm ngồi uống trà với nhau Thanh mới nói hết với chồng về chuyện đi Mỹ. Nàng nhấn mạnh tới lời của Hằng là chỉ có cách duy nhất là Vĩnh bảo trợ nàng sang Mỹ theo diện vợ chồng hoặc diện hôn thê. Đán im lặng nghe vợ trình bày đầu đuôi câu chuyện.

– Bà tính sao?

Thanh ngập ngừng trước câu hỏi của chồng.

– Tôi không biết... Ông tính sao?

– Tôi thấy cách đó được lắm. Đối với tôi cũng không có gì phiền phức. Bà qua bên đó sống rồi tìm việc làm thời cũng như người ta đi làm xa. Dù sao ở với thằng Vĩnh cũng hơn. Dù gì nó cũng là cháu của mình. Không lẽ nó lại đối xử tệ bạc với bà. Bà đi qua bên đó ở với nó tôi an tâm hơn là đi qua xứ khác làm lụng vừa vất vả lại bị người ta bóc lột và hành hạ mình...

– Ông nói nghe cũng được nhưng không biết cháu Vĩnh chịu không. Nó là thanh niên độc thân tự nhiên bây giờ phải giả vờ có vợ thời cũng kệt cho nó...

– Thời bà năn nỉ nó đi...

– Thôi ông nói với nó đi... Nó là cháu của ông mà...

– Bà nói cũng như tôi... Sẵn dịp dẫn nó đi Đà Lạt bà nói với nó tiện hơn...

Thanh cắn răng vào môi rồi cuối cùng lên tiếng:

– Thôi được để rồi tôi sẽ nói với nó. Như vậy là ông bằng lòng cho nó bảo lãnh tôi sang Mỹ phải không. Tôi phải hỏi trước để sau này ông đừng có đổ thừa cho tôi...

Đán cười nhìn vợ:

– Tôi tin bà... Bà qua đó đi làm gọi tiền về nuôi hai đứa nhỏ là tôi vui rồi. Ngay cả bà có chồng bên đó cũng được...

Thanh háy chồng:

– Ông ăn nói tầm bậy... Tôi như vậy ai mà thêm...

Đán cười vuốt ve bàn tay của vợ:

– Bà không nghe thằng Vĩnh nói bà còn trẻ tới độ nó tưởng bà là con gái của tôi à...

Thanh đỏ mặt cười nói giả lả với chồng:

– Thì nó nói cho mình vui vậy mà... Lời nói đâu có mất tiền mua... Thôi tôi đi nấu cơm cho ông với hai đứa nhỏ ăn rồi tôi dẫn tụi nó đi sắm quần áo...

Lần đầu tiên được đi nghỉ hè Tâm và Hùng vui mừng. Hai đứa dành ngồi băng trước để ngắm cảnh còn Thanh và Vĩnh phải ngồi cạnh nhau ở băng sau. Lần đầu tiên ngồi cạnh cháu Thanh cảm thấy hồi hộp. Cái ý nghĩ trở thành vị hôn thê của Vĩnh khiến cho tâm hồn của nàng có nhiều thay đổi. Mặc dù biết đó chỉ là sự giả mạo nhưng nàng cũng cảm thấy hồi hộp và kích thích khi mừng tượng tới

việc sẽ lìa bỏ quê hương tới sống ở một nơi xa lạ.

– Cảnh đẹp quá hả mợ... Ở bên Mỹ cảnh cũng đẹp nhưng ở đây cảnh trí có nhiều thiên nhiên tính hơn. Cái nét hoang dã này mới quyến rũ người ta nhiều...

Thanh ngạc nhiên về nhận xét của Vĩnh, người mà nàng biết đã lớn lên Mỹ, hấp thụ tư tưởng của Âu Tây nhiều hơn là Việt Nam...

– Cháu nói tiếng Việt giỏi quá... Cháu học với ai vậy?

– Với ba má của cháu... Má cháu dạy cháu nói, đọc và viết tiếng Việt. Ở trường cháu nói tiếng Anh nhưng về nhà thời phải nói tiếng Việt. Nhiều khi cháu quên nói tiếng Anh thời má cháu giận không

thèm trả lời, không thèm nói chuyện cả ngày. Cháu nhớ hồi còn nhỏ má cháu nằm võng ru cháu ngủ. Má cháu hát hò những câu hay lắm... Má cháu là một người mẹ tuyệt vời...

Cười khẽ khi nghe Vĩnh khen tặng bà chị chồng của mình Thanh hỏi dò bằng một câu hỏi:

– Thế còn mẹ thì sao?

Vĩnh trả lời không do dự:

– Mẹ cũng giống như má cháu... Có điều mẹ trẻ, đẹp hơn. Không hiểu tại sao tuy gặp mẹ không lâu nhưng Vĩnh lại thích được nói chuyện với mẹ... Mẹ cởi mở và vui hơn cậu...

Thanh thở dài:

– Tại tính cậu như vậy... Cháu ở bên đó một mình hay ở với ai?

– Dạ ở một mình... Nhà ba phòng ngủ ở xa thành phố nên ít có người lui tới...

– Cháu có bạn gái chưa?

– Có quen một cô hồi còn học đại học nhưng sau đó lại xa nhau...

Quay nhìn vợ năm Vĩnh cười nói:

– Cháu muốn lập gia đình với một người mà mình thương yêu...

– Người đó ra làm sao?

Vĩnh mím môi đoan cười cười:

– Cô gái Việt Nam người nào cũng đẹp nhưng Vĩnh muốn vợ mình giống như vợ. Xinh đẹp, dịu dàng và vui vẻ như vợ. Chắc vợ không giận khi cháu nói như vậy...

Thanh cười lắc đầu:

– Không... Mợ không giận đâu...

Phải dẫn lòng Thanh mới không nói ra chuyện nhờ Vĩnh bảo lãnh cho mình sang Mỹ theo diện hôn thê. Nàng không muốn cho người tài xế nghe. Tuy nhiên nàng thầm cảm ơn Vĩnh khi nghe những lời nói trên. Chiếc minivan ghé vào Định Quán cho gia đình ăn trưa. Dường như có chủ ý Thanh nhờ tài xế chụp một tấm hình nàng với Vĩnh đứng nơi tảng đá lớn. Không như lần đi về Long Xuyên nàng vui vẻ cùng Vĩnh chụp nhiều tấm hình. Năm giờ chiều xe tới Đà Lạt. Vĩnh cho tiền thưởng hậu hỉ sau khi người tài xế phụ khiêng hai cái va-li vào phòng. Rút kinh nghiệm lần trước Vĩnh đã mượn phòng thật rộng có một phòng khách nhỏ, phòng tắm và hai giường ngủ riêng biệt. Tâm và Hùng dành với nhau giường

ngủ khiến cho Thanh phải can thiệp.

– Con Tâm ngủ với má còn Hùng ngủ với anh Vĩnh...

Nằm nghỉ ngơi tới sáu giờ Thanh hối Vĩnh và hai con thay quần áo đón xe xuống phố. Cả gia đình đi bộ trên đường Lê Đại Hành, ghé vào các tiệm bán souvenir cho tới khi đói bụng mới đi ăn xong về khách sạn. Sau khi chơi đùa một hồi hai đứa bé lăn ra ngủ. Thanh đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài trời. Trăng sáng vàng vạc.

– Vĩnh thích đi dạo dưới trăng không?

Như hiểu ý mẹ năm của mình Vĩnh cười.

– Thích... Cháu với mẹ đi bộ một lát...

Thanh khoác thêm chiếc áo ấm. Vĩnh khóa cửa phòng rồi hai vợ cháu đi dạo trên con đường quanh khách sạn. Không khí mát lạnh. Khung cảnh thật yên tĩnh.

– Ở đây khác xa Sài Gòn...

Vĩnh nói bằng quơ. Thanh cười lặng lẽ:

– Ở đây lạnh hơn ở Sài Gòn...

– Dạ... Vợ lạnh không... Nếu vợ lạnh thời mình đi về...

Thanh lắc đầu nhè nhẹ.

– Không... Mình đi bộ cho khỏe người...

Hai người đi vào con đường chạy lọt giữa khu rừng thông khiến cho con đường trở nên tối vì thiếu ánh trăng.

– Vĩnh đâu rồi... Tối quá mơ sợ...

– Cháu đây...

Vĩnh đưa tay ra và vô tình đụng tay của Thanh. Hai người không biết ai nắm tay ai nhưng tay trong tay họ đi hết con đường tối tăm cho tới khi ánh trăng sáng lên hai bàn tay mới rời nhau. Đường như có tiếng thở dài không biết của ai.

Vĩnh liếc nhanh người đi bên cạnh rồi nói nhỏ:

– Hồi Vĩnh còn nhỏ má thường kể chuyện cổ tích hay chuyện thần tiên cho cháu nghe. Bây giờ đi trên con đường đầy ánh trăng này cháu nhớ lại. Mơ giống như nàng tiên với mái tóc xõa dài đi trong ánh trăng huyền ảo...

– Mơ đâu có đẹp như nàng tiên trong truyện cổ tích của má cháu...

Thanh thấy Vĩnh nhẹ lắc đầu như không đồng ý với câu nói của mình.

– Cháu không biết những nàng tiên trong truyện cổ tích của má đẹp như thế nào nhưng cháu nghĩ đẹp hay xấu tùy theo sự tưởng tượng của mình... Có thể mẹ không đẹp về nhan sắc nhưng mẹ đẹp về tâm hồn. Mẹ đẹp qua sự dịu dàng, bằng nụ cười, bằng mái tóc, bộ quần áo, khuôn mặt không có nhiều son phấn, bằng tình cảm thương con thương chồng...

Thanh cảm thấy tâm hồn của mình nở bung ra niềm sung sướng vô hạn vì câu nói thành thật và đơn sơ của người cháu chồng. Nàng dừng bước khiến cho Vĩnh cũng ngừng lại.

– Mẹ mệt vậy mình nên nghỉ một chút...

Thanh nhẹ lắc đầu.

– Vĩnh...

– Dạ...

– Mẹ muốn nói với Vĩnh một chuyện...

– Chuyện gì hả mẹ...

– Chỉ sợ Vĩnh nghe rồi buồn và giận mẹ...

Nhẹ lắc đầu Vĩnh nhìn mẹ năm đang đứng trước mặt mình. Ánh mắt long lanh, buồn rầu, mệt mỏi khiến anh cảm thấy tội nghiệp và thương cảm.

– Cháu sẽ không giận mẹ đâu... Cháu sẽ không làm mẹ buồn. Cháu hứa như vậy...

Răng cắn vào môi Thanh thu hết can

đảm nói. Lúc đầu nàng còn cảm thấy khó khăn nhưng khi nói ra được nàng nói nhiều, nói hết chuyện nhờ Vĩnh bảo lãnh cho nàng sang Mỹ.

– Mợ không cần nói nhiều... Tuy không biết nhiều về chuyện này nhưng nếu cậu mợ muốn thời cháu sẽ làm. Cháu sẽ làm tất cả điều gì để giúp cho cậu mợ...

Thanh cảm thấy nỗi lo lắng mà nàng đã mang trong lòng hai ba ngày chợt tan biến đi khiến cho nàng nhẹ nhõm. Hai mắt ứa lệ vì sung sướng nàng thì thầm.

– Mợ cảm ơn Vĩnh...

Nhìn vào đôi mắt long lanh của mợ Thanh Vĩnh nói nho nhỏ:

– Vĩnh đã nói với mợ rồi mà... Vĩnh vui mừng có cậu mợ ở chung nhà. Vĩnh

sẽ không còn ăn mì gói nữa...

– Mợ cảm ơn Vĩnh... Mợ sẽ nấu cơm, giặt quần áo, lau nhà, rửa chén. Mợ sẽ làm hết... Làm những gì Vĩnh muốn...

Thanh đỏ bừng mặt vì biết mình lỡ lời. Tuy nhiên nói ra rồi nàng không thể nào rút lại được. Cũng may là Vĩnh không hiểu cái ý trong câu nói của nàng.

– Đâu có được... Mợ là mợ của Vĩnh chứ đâu phải housekeeper của Vĩnh đâu...

– Housekeeper là gì hả Vĩnh?

– Là người làm... Việt Nam mình gọi là đầy tớ... Vĩnh đâu có muốn mợ như vậy. Vĩnh bảo trợ cho mợ qua Mỹ để mợ được sống một đời sống thoải mái hơn về tinh thần và vật chất. Mợ sẽ đi làm có tiền gửi về giúp cậu nuôi hai em rồi thời

gian sau mợ bảo lãnh cậu qua Mỹ... Đó là ý của cháu...

Thanh mừng vì sự minh bạch của người cháu chồng.

– Vĩnh ơi... Mợ không biết làm thế nào để cảm ơn cháu...

– Mợ không cần phải làm gì để trả ơn cháu. Cháu đọc truyện kiếm hiệp nghe người ta nói “thi ân bất cầu báo” mà mợ...

Thanh cười thánh thót khi nghe người cháu chồng nói.

– Cháu thương má cháu. Cháu thương cậu mợ nên muốn giúp cậu mợ...

Tới lúc này Thanh mới thật tình cảm phục người cháu chồng chỉ nhỏ hơn nàng một tuổi. Trước khi nói ra nàng

cứ sợ Vĩnh sẽ từ chối. Nàng không ngờ Vĩnh lại vui vẻ nhận lời và sốt sắng hơn nàng nghĩ.

– Khuya rồi mợ... Mình đi về nha mợ...

– Dạ... Mình đi về...

Thanh nhu mì nói. Nàng cảm thấy mình bé nhỏ và có cảm tưởng như biến thành một người khác. Nàng trở thành vị hôn thê giả của Vĩnh.

Sau đêm đó Thanh nhận thấy Vĩnh vẫn cư xử như là một người cháu thực sự trừ một điều. Vĩnh không xưng cháu nữa mà xưng tên. Thanh bằng lòng với điều đó. Hai người trò chuyện nhiều hơn. Thân mật hơn. Dễ dàng hơn. Vĩnh nói cho Thanh nghe về phong tục, tập quán, lối sống của người Mỹ, về việc làm, lương

hướng, mua xe, tập lái xe, lấy bằng lái để tự mình lái xe. Thanh không dấu được sự sung sướng khi nghĩ mình sẽ làm chủ một chiếc xe du lịch mà nàng thấy chạy nhan nhản trên đường phố Sài Gòn.

Đứng trên đường Thanh nhìn Vĩnh đang đùa giỡn với hai con của mình nơi bờ hồ Xuân Hương. Nàng muốn tắm nhưng còn mắc cỡ. Tự dưng nàng không muốn Vĩnh thấy mình mặc áo tắm.

– Má... Má... Xuống đây dạy con lội đi má...

Tâm gọi má. Vĩnh cũng nói theo:

– Mợ xuống đây tắm đi mợ...

– Anh Vĩnh lên dẫn má xuống đi...

Vĩnh phải kéo tay hai lần và năn nỉ Thanh mới nói nhỏ:

– Vĩnh xuống trước đi... Để mợ cởi quần áo đã...

Xuống tới mé nước Thanh đỏ mặt và cảm thấy tim đập mạnh khi bắt gặp ánh mắt ngơ ngẩn của Vĩnh. Đợi cho hai đứa nhỏ chạy lên bờ phơi nắng Vĩnh nói nhỏ:

– Mợ mặc áo tắm đẹp lắm...

Thanh then tới độ phải làm bộ hụp đầu xuống nước để tránh không nghe và không nhìn thấy ánh mắt là lạ của người cháu chồng. Tuy nhiên nàng cũng phải nổi lên. Cái mà nàng thấy trước tiên là nụ cười của Vĩnh. Nàng cười vui vì biết mình trẻ và đẹp.

Hôm nay không nhằm ngày cuối tuần nên bãi tắm vắng người. Điều đó khiến cho Thanh bạo dạn hơn một chút.

Nàng cười đùa với Vĩnh dưới nước cũng như để nguyên áo tắm nằm phơi nắng hoặc đi dạo trên con đường quanh bờ hồ. Nàng chỉ kín đáo choàng thêm chiếc khăn tắm khi thấy bờ hồ bắt đầu nhộn nhịp.

Ghé qua phố ăn tối xong cả gia đình về phòng. Hai đứa nhỏ lăn ra ngủ vì mệt.

– Vĩnh mệt không?

– Dạ không... Mẹ muốn đi bộ?

Thanh cười vì Vĩnh đọc được ý của mình.

– Chờ mẹ thay quần áo xong mình đi dạo...

Vĩnh nhìn đăm đăm khi Thanh bước ra khỏi phòng tắm. Áo sơ mi ngắn tay màu thiên thanh, quần lụa trắng, giày

xãng đan trắng. mái tóc đen dài xõa trên lưng, không son phấn nhưng Thanh trông đơn sơ, mộc mạc mà đẹp lạ lùng.

– Vĩnh nhìn gì vậy?

– Nhìn mợ... Mợ giống như nàng tiên trong truyện cổ tích của má cháu...

– Vĩnh thích mợ ăn mặc như vậy không?

– Thích... Mai một qua Mỹ Vĩnh đưa mợ đi sắm quần áo mới...

– Thôi mình đi nghe Vĩnh...

Thanh bước đi trong lúc Vĩnh khóa cửa phòng. Càng quen biết nhiều chừng nào Vĩnh càng nhận thấy mợ Thanh có nhiều điểm phù hợp với mình. Mợ Thanh không thích chỗ đông người và ồn ào. Cũng như Vĩnh mợ thích đọc sách, nghe

nhạc và đi bộ. Vì thế cứ chiều chiều hai người lại tản bộ trên con đường trắng nhựa chạy xuyên qua rừng thông.

– Mát quá Vĩnh ơi...

Thanh hít hơi dài cười nói. Vĩnh trầm ngâm:

– Mình còn một ngày nữa... Một mình phải về rồi...

Thanh thở dài.

– Nhiều khi vợ muốn ở đây luôn. Bỏ mặc người và cuộc đời sau lưng mình...

– Vĩnh cũng vậy... Vĩnh không muốn trở về Mỹ nữa. Nhưng... Nhưng Vĩnh phải trở về để sửa soạn đón vợ qua...

– Vợ chờ ngày đó Vĩnh ơi...

Không biết do điều gì thúc đẩy Vĩnh

nắm lấy tay vợ Thanh và nàng để yên cho Vĩnh nắm tay mình. Nàng quay nhìn và thấy Vĩnh cũng đang nhìn mình mỉm cười. Thế thôi. Không có gì xảy ra.

– Chùng nào Vĩnh mới lên máy bay?

– Dạ thứ tư tuần tới...

Thanh lẩm bẩm:

– Hôm nay thứ năm rồi... Thứ hai này Vĩnh đi với vợ tới gặp cô Hằng để lo chuyện bảo lãnh...

– Dạ chùng nào vợ muốn đi Vĩnh sẽ đi với vợ...

Vĩnh bóp nhẹ bàn tay mềm ấm và hơi có chút run rẩy của vợ Thanh.

– Vợ đừng lo... Vĩnh sẽ làm bất cứ điều gì để cho vợ qua Mỹ...

CHƯƠNG 4

Đây là cháu Vĩnh...

Còn đây là cô Hằng, bạn của mẹ...

Thanh giới thiệu hai người. Hằng bắt tay Vĩnh. Không muốn mất thời giờ Hằng nhập đề liền:

– Chị Thanh nói cho tôi biết là anh muốn bảo lãnh chị qua Mỹ?

Cười nhìn mẹ Thanh, Vĩnh nói nhỏ:

– Mợ cho tôi biết là chỉ có cách là tôi phải bảo lãnh mợ đi theo diện hôn thê hoặc vợ chồng. Theo cô Hằng cách nào đi nhanh hơn?

Hằng cười nhìn Thanh:

– Đi theo diện hôn thê thời nhanh hơn nhưng qua bên đó rồi chị Thanh phải chờ đợi lâu hơn mới có thẻ xanh. Sau khi chị Thanh qua Mỹ rồi anh phải làm giấy hôn thú với chị rồi thời gian sau chỉ mới làm đơn xin thường trú...

– Nếu tôi về bên đó làm giấy bảo lãnh ngay tức khắc thời bao lâu mợ của tôi mới được qua Mỹ?

– Chừng một năm hoặc có khi lâu hơn tùy theo...

– Việc này tốn bao nhiêu tiền vậy chị?

Nhìn Hằng và Thanh Vĩnh nói như phân trần:

– Cậu mợ tôi không có tiền cho nên tôi cần biết trước tổn phí để đưa cho cậu mợ...

– Khoảng mười ngàn đô thừa anh...

Thanh giật mình vì số tiền lớn quá. Tuy nhiên Vĩnh vui vẻ cười nói:

– Lát nữa cháu sẽ lấy tiền đưa cho mợ... Tôi cần phải làm giấy tờ gì không chị Hằng?

– Anh không phải làm giấy tờ bên này mà anh cần làm giấy tờ bên Mỹ. Khi về Mỹ xong rồi anh mượn luật sư lo cho anh là tiện nhất. Xin lỗi anh Vĩnh ở thành phố nào?

– Saint Louis thưa chị...

Hằng lục lạo trong đồng giấy tờ rồi đưa cho Vĩnh cái business card.

– Anh gặp ông luật sư này thời mọi sự sẽ dễ dàng cho anh. Bây giờ anh với chị Thanh làm bảng kê khai lý lịch xong tôi sẽ copy thành ba bản. Anh Vĩnh giữ một, chị Thanh giữ một còn tôi giữ một...

Thấy Vĩnh lăm băm đọc Hằng cười nói:

– Đây chỉ là bản lý lịch dành cho hai vợ chồng. Anh mang về bên đó rồi căn cứ vào những chi tiết của chị Thanh viết ra để khai cho phù hợp với nhau. Khai không phù hợp là đơn sẽ bị bác liên. Hoặc khi người ta phỏng vấn họ sẽ hỏi chồng chị tên gì, ngày sanh mà chị nói không đúng là họ bác đơn liên vì biết mình giả dối...

Vĩnh chậm chạp điền tất cả chi tiết được liệt kê trong phần của người chồng xong đưa cho Thanh. Nhìn phần của người chồng Hằng cười nói với Vĩnh:

– Kiến trúc sư... Anh học giỏi quá... Lương năm mươi lăm ngàn... Chị Thanh sướng nhé... Qua đó tha hồ mà tiêu tiền...

Thanh đỏ mặt ngồi làm thinh còn Vĩnh cười nói đùa với Hằng:

– Vậy mà vợ tôi còn đòi đi làm... Đi làm bên đó cực lắm...

– Chùng nào anh Vĩnh mới về Mỹ?

– Thứ tư thưa chị...

– Nếu không có chi phiền anh cho tôi số điện thoại để có chuyện gì tôi liên lạc với anh...

Vĩnh đưa cho Hằng business card

xong cùng Thanh ra về. Đưa hai người ra cửa Hằng nói với Thanh.

– Em sẽ cho chị biết ngày giờ để đóng tiền và làm những giấy tờ cần thiết...

Quay sang Vĩnh Hằng cười tiếp:

– Chúc anh Vĩnh đi đường bình an...

– Cám ơn chị... Chị ráng lo cho mọi người được đi càng sớm càng tốt...

– Tôi biết... Chị Thanh còn nóng lòng hơn anh nữa...

Thứ tư. Đán xin nghỉ nửa ngày để đưa cháu ra phi trường. Tâm và Hùng ôm lấy Vĩnh không chịu rời. Cuối cùng Vĩnh quay qua ôm lấy cậu nói:

– Con sẽ viết thư cho cậu...

Nhìn thấy mọi người Thanh rưng rưng nước mắt Vĩnh cười buồn:

– Mợ an tâm... Vĩnh sẽ làm giấy tờ sau khi về bên đó...

Thanh nói nhỏ:

– Vĩnh ráng giúp mợ nha Vĩnh...

Đứng nhìn bóng Vĩnh bước lên phi cơ Thanh cảm thấy như mất đi một cái gì quý báu. Ngồi trong lòng máy bay Vĩnh biết mình buồn. Anh không ngờ chuyển về thăm quê hương đã lưu lại trong lòng mình những vương vấn. Anh nhớ tới hình dáng gầy gò của cậu năm và ánh mắt buồn u ẩn của mợ Thanh.

* * *

Về tới nhà Vĩnh lăn ra giường ngủ một giấc. Vì thứ hai tuần tới mới đi làm nên anh có nhiều thời giờ. Không hiểu

tại sao những lời nói của vợ Thanh cứ văng vẳng bên tai mình. Suốt đêm anh mơ màng nhớ lại chuyến đi Đà Lạt với vợ Thanh. Con đường chạy xuyên qua khu rừng thông. Ánh trăng mờ ảo. Mái tóc dài. Giọng nói ấm dịu gần như van xin của vợ Thanh.

Được Hằng chỉ dẫn trước nên sáng thứ sáu Vĩnh xuống Court House làm đơn xin một cái công hàm độc thân rồi trở về nhà lấy mọi giấy tờ cần thiết đoạn lái xe xuống Saint Louis gặp chị Minh Hoàng để hỏi về địa chỉ của luật sư chuyên lo việc bảo lãnh người thân. Minh Hoàng đưa cho Vĩnh cái business card. So sánh với cái của Hằng đưa cho khi còn ở Việt Nam Vĩnh thấy tên họ và địa chỉ giống nhau.

Bước vào văn phòng luật sư Vĩnh hơi kinh ngạc vì vẻ đồ sộ của nó.

– Thưa ông tôi có thể giúp ông việc gì?

– Tôi cần gặp luật sư Thạnh...

– Thưa luật sư Thạnh đang có khách. Ông gặp luật sư có việc chi ạ?

– Tôi cần làm đơn xin bảo lãnh...

Cô thư ký đưa cho Vĩnh một xấp giấy tờ để điền vào.

– Luật sư... Có ông này cần gặp luật sư...

– Chào anh tôi là luật sư Thạnh...

Nghe tiếng nói Vĩnh ngược lên:

– Vĩnh...

– Anh Thạnh...

Vĩnh mừng rỡ khi gặp lại người bạn

học trước mình một năm ở đại học Saint Louis.

– Xin bảo lãnh hả... Vào đây... Anh em mình trò chuyện giấy lát rồi làm việc sau...

Thanh kéo Vĩnh vào phòng làm việc. Sau một hồi hàn huyên Thanh hỏi:

– Em muốn bảo lãnh cho ai vậy?

– Dạ... Vợ sắp cưới của em...

Thanh tròn mắt:

– Vậy hả... Không biết cô nào có phước lọt vào mắt xanh của em vậy. Em có hình cô ta không?

Vĩnh móc bóp đưa hình của Thanh. Ngắm nghía giấy lát Thanh cười đùa:

– Đẹp lắm... Cô ta chắc ở Sài Gòn?

– Dạ phải... Ba má cô ta là bạn của ba má em ngày xưa. Anh có biết cái chuyện cha mẹ gả con cho nhau lúc còn trong bụng mẹ không?

Thanh cười ha hả gật đầu:

– Anh có nghe ba má anh đề cập tới chuyện này...

– Cậu em viết thư qua có nhắc tới chuyện đó đồng thời còn gửi hình cho em xem nữa. Tò mò em mua vé máy bay về xem mặt cô ta cho biết. Gặp mặt cô ta một lần là em trồng cây si trước nhà cô ta liền...

Thanh cười ngả nghiêng vì lỗi nói chuyện tếu của bạn.

– Ở chơi nửa tháng em trở về bên này làm giấy tờ xin bảo lãnh cho Thanh qua Mỹ sống...

– Ok... Anh sẽ giúp em... Còn chuyện tiền bạc thời tính sau...

Mất gần bốn mươi lăm phút Vĩnh mới làm tắt cả giấy tờ. Thanh dặn Vĩnh phải gởi thật gấp cái công hàm độc thân cho mình. Anh vui mừng vì Thanh hứa sẽ theo dõi sát nội vụ. Ngủ một giấc tới bốn giờ chiều Vĩnh thức dậy. Nấu gói mì ngồi nơi phòng khách anh vừa ăn vừa xem tivi. Bỗng dưng anh ước ao có vợ Thanh ở chung nhà. Anh sẽ không phải ăn mì gói muôn năm. Anh sẽ có người trò chuyện trong đêm đông tuyết rơi.

Ba tháng trôi đi thật nhanh. Vĩnh nhận được hai lá thư của vợ Thanh và anh cũng đã viết thư trả lời mặc dù anh vẫn chưa có tin gì của Thanh.

Đang ngồi xem tivi nghe chuông điện thoại reo Vĩnh nhấc máy. Nghe

giọng nói anh biết đó là Caroline, bà bảo trợ đồng thời cũng là mẹ nuôi của mình. Hai vợ chồng không có con nên từ khi bà má anh mất họ nhận anh làm con nuôi.

– Má ơi... Con có tin vui cho má...

Nghe tiếng bà mẹ nuôi cười trong máy rồi giọng nói thanh thanh của bà vang lên.

– Tin gì vậy?

– Con sắp sửa lấy vợ...

Vĩnh mỉm cười khi nghe bà mẹ nuôi réo tên chồng trong máy điện thoại.

– David... David... Vĩnh sắp sửa lấy vợ...

– Con sẽ gặp ba má và mình sẽ nói chuyện nhiều...

Hai mươi phút sau Vinh thấy ba má nuôi đang đứng chờ mình nơi cửa. Có lẽ họ bị kích thích vì cái tin vui. Caroline ôm chầm lấy đứa con nuôi mà bà ta thương như con ruột. Vĩnh đã làm bà hãnh diện với bạn bè chòm xóm khi anh tốt nghiệp đại học hạng danh dự.

– Vào nhà đi con... Má nóng lòng nghe con kể tin vui...

– Bà thông thả... Lấy cho nó ly nước rồi để nó ngồi xuống đã...

Đặt ly nước cam trước mặt Vĩnh, Caroline ngồi xuống ôm vai anh rồi cười nói:

– Con có hình của vợ chưa cưới không. Đưa cho má xem...

Vĩnh móc túi lấy hình Thanh. Caroline trầm trồ:

– Đẹp... Cô ấy thật đẹp...

Ngắm nghía một lát bà ta mới chịu trao cho chồng. David cười hỏi:

– Làm sao con quen biết với cô ta?

Vĩnh nói về chuyện hai cha mẹ hứa gả con lúc đang có thai. Caroline mỉm cười:

– Má có nghe nói về chuyện đó...

– Về Việt Nam con gặp cô ta là con thương liền...

Caroline cười hắc hắc bá vai Vĩnh khi nghe nói con nuôi của mình “fall in love”.

– Vị hôn thê của con tên gì?

– Thanh...

Vĩnh phải dạy ba má nuôi đọc tên

Thanh ba lần họ mới tạm nói đúng.

– Chừng nào Thanh mới qua sống với con?

Vĩnh nhìn ba má nuôi rồi giọng nói của anh pha nhiều buồn rầu.

– Con đã làm đơn xin hơn ba tháng mà chưa có tin tức gì... Luật sư bảo phải chờ một năm...

– Một năm... Lâu quá...

Caroline nhìn chồng sau khi nói câu trên.

– Ông nên giúp con... Ông nói chuyện với Bob may ra...

Nhẹ gật đầu David đi vào nhà bếp. Caroline nói với Vĩnh:

– Bob là bạn thân của ba má. Ông ta

là dân biểu liên bang... Má hy vọng ông ta giúp con được...

Lát sau David trở lại chỗ ngồi:

– Bob sẽ gọi lại...

Chừng năm phút sau có tiếng chuông điện thoại reo và David trả lời. Không biết bên kia nói gì chỉ thấy ông lấy viết ghi chép xong cúp điện thoại. Trở lại bàn ông nói với Vĩnh:

– Bob nói ông ta có thể can thiệp được nhưng văn phòng của ông ta cần biết tên và cái case number của con...

– Con phải hỏi luật sư mới biết được...

Nhìn đồng hồ Caroline thúc giục:

– Con gọi điện thoại hỏi đi... Mới có bốn giờ chắc họ còn làm việc...

Vĩnh gọi Thanh và chép ra sổ hồ sơ xong đưa cho cha nuôi. David gọi bạn xong nói với Vĩnh:

– Ông ta sẽ cho biết tin tức trong vòng một tuần lễ...

Vĩnh mừng rỡ cảm ơn cha mẹ nuôi. Caroline nghiêm mặt:

– Con đừng có cảm ơn. Má nóng lòng muốn thấy con lập gia đình để má có cháu nội...

Ở chơi với ba má nuôi tới tối Vĩnh mới trở về nhà. Đi loanh quanh trong ngôi nhà ba phòng ngủ anh cảm thấy đơn chiếc và ước gì có vợ Thanh.

Bảy tháng sau. Mười một giờ đêm. Tiếng chuông điện thoại vang vang. Vĩnh nhắc điện thoại. Giọng của một cô gái nghe thật xa và là lạ vang lên.

– Xin lỗi tôi muốn được nói chuyện với anh Vĩnh ạ...

– Tôi là Vĩnh đây thưa cô...

– Tôi là Hằng bạn của chị Thanh...

Vĩnh cảm thấy tim mình đập mạnh.

– Hằng xin báo cho anh một tin mừng là chị Thanh sẽ đáp chuyến bay của hãng Cathay Pacific từ Sài Gòn đi Hoa Kỳ ngày 19 tháng 2. Số chuyến bay là 37159 và sẽ tới Saint Louis độ năm giờ chiều. Chị Thanh có nhờ tôi nhắn với anh là chị vui mừng được gặp anh. Anh có muốn nhắn gì cho chị Thanh không anh?

– Chị Hằng làm ơn nói lại với mẹ Thanh là tôi cũng vui mừng gặp lại mẹ và tôi sẽ có mặt ở phi trường để đón mẹ...

Có tiếng Hằng cười trong điện thoại:

– Chào anh... Chúc anh vui vẻ...

Vĩnh ngồi phệt xuống sofa. Anh vẫn còn bàng hoàng vì tin vợ Thanh sẽ tới ngày mốt. Anh không ngờ niềm ước mơ của mình lại được thành sự thực một cách nhanh chóng như thế. Anh biết đây là sự can thiệp của ông Bob, bạn thân của ba má nuôi của mình. Thấy đã gần mười hai giờ đêm nên Vĩnh không gọi điện thoại báo tin. Sau đó nghĩ lại anh muốn giữ lấy giây phút quý báu cho riêng mình. Anh muốn có một mình với vợ Thanh, đón vợ ở phi trường rồi đưa vợ về nhà riêng của hai người.

Nhìn quanh quất Vĩnh thấy ngôi nhà thật bề bộn. Quần áo và giày vớ vất tứ tung. Sách vở báo chí bày đầy trên bàn ăn, trên ghế, trên thảm.

– Mình đâu có thể đón mợ Thanh như vậy được... Mợ cười chết...

Mặc dù đang nửa đêm Vĩnh cũng bắt đầu dọn dẹp. Anh cầm cui hút bụi, xịt thuốc cho thơm nhà, đem sách vở chất hết vào closet còn quần áo giày vớ nhét vào bao rác bỏ ở nhà để xe.

Mình nên cho mợ Thanh ở master bedroom...

Vĩnh lẩm bẩm. Từ lúc ba má mất phòng đó vẫn để trống. Tối bốn giờ sáng Vĩnh mới tạm bằng lòng về chuyện xếp đặt để đón mợ Thanh. Nằm trên giường anh ngủ một giấc không mơ cho tới mười hai giờ mới thức dậy. Đặt tô mì gói vào microvawe Vĩnh lẩm bẩm:

– Hy vọng đây là tô mì gói cuối cùng của mình...

Mở tủ lạnh thấy trống trơn Vĩnh biết mình cần phải đi chợ. Không thể để mợ Thanh ăn mì gói như mình được. Ăn xong tô mì gói Vĩnh lái xe đi chợ. Thịt bò. Gà. Heo. Tôm. Cá. Bánh ngọt. Nước cam. Sữa. Trái cây. Kem. Nước ngọt. Bàn chải đánh răng. Kem Đánh răng. Đủ mọi thứ đầy một xe.

Trên đường về nhà tuyết rơi trắng xóa. Vĩnh lăm bầm:

– Không biết mợ có đem áo ấm không... Gặp trời lạnh như vậy chắc mợ chịu lạnh không quen...

Về tới nhà chất thức ăn vào tủ lạnh xong Vĩnh tới phòng ngủ của má lục lọi. Anh lôi ra quần áo mùa đông. Áo choàng. Nón. Khăn quàng cổ. Găng tay. Giày boot. Chọn cái mà mình ưng ý nhất

anh bỏ vào một túi nhỏ để đem lên phi trường cho mợ Thanh mặc khỏi lạnh.

CHƯƠNG 5

C hưa tới bốn giờ chiều mà Vĩnh đã có mặt ở phi trường. Hỏi nhân viên của hãng máy bay anh biết chuyến bay chở vợ Thanh sẽ đáp xuống đúng giờ. Cuối cùng mong đợi cũng đến. Vĩnh nhìn chăm chú nơi khung cửa nhỏ. Anh thấy thấp thoáng có dáng người nhỏ nhắn, thanh thanh rồi vợ Thanh xuất hiện. Quần dài đen. Áo sơ mi màu trắng. Jacket dài tay. Mái tóc dài óng ả. Đôi mắt buồn và mệt mệ.

– Mợ...

Vĩnh kêu mừng rỡ. Mợ Thanh mỉm cười tươi tắn.

– Vĩnh...

– Vĩnh nhớ mợ nhiều lắm...

Thanh chớp mắt vì câu nói của Vĩnh.

– Mợ cũng vậy...

Thanh đưa bàn tay xinh xắn và mềm ấm ra cho Vĩnh nắm, như là một gởi trao và tin cậy vào một người mà nàng biết vì hoàn cảnh đặc biệt sẽ là chồng của mình trong tương lai. Vĩnh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn và mềm ấm của người đàn bà mà anh biết sẽ chung sống với mình một thời gian dài.

– Mợ mệt không mợ?

Thanh nhẹ gật đầu mỉm cười.

– Mợ cũng mệt chút thôi. Đói bụng nhiều hơn...

– Mợ ngồi đây để Vĩnh đi lấy hành lý...

Lát sau trở lại Vĩnh thấy mợ Thanh đang nhìn quanh quất với ánh mắt ngơ ngác và mệt mỏi. Lục túi lấy ra chiếc áo choàng Vĩnh nhẹ nói:

– Để Vĩnh mặc áo choàng cho mợ. Ngoài trời lạnh lắm. Có tuyết nữa...

Thanh để yên cho Vĩnh mặc áo, mang đôi boot, đội nón và choàng khăn quàng cho mình. Nàng như một đứa bé cần có sự nâng đỡ và dìu dắt của Vĩnh. Hai người đi ra cửa chính. Vĩnh mở cửa. Cơn gió lạnh thốc vào mặt khiến cho Thanh phải rùng mình.

– Lạnh quá Vĩnh ơi...

Tay xách va-li, tay ôm hông vợ Thanh Vĩnh nói với giọng êm dịu như vỗ về:

– Vợ dựa vào người của Vĩnh cho ấm. Mai mốt còn lạnh hơn nữa vợ ơi... Vợ ở thời gian mới quen được...

Mở cửa xe Vĩnh dìu vợ Thanh ngồi xuống ghế trước rồi đóng cửa xe lại cho bớt lạnh xong mới nhét hành lý của vợ vào băng sau. Rồ máy xe. Bật máy sưởi tối đa Vĩnh lái xe rời phi trường.

– Vĩnh không lạnh sao?

– Dạ không... Tại Vĩnh quen rồi...

– Trời... ơi... xú... gì... mà... lạnh... quá...

Thanh run cầm cập nói không ra lời. Lấy hai tay che mặt nàng không màng nhìn ngắm dòng xe cộ lưu thông trên xa lộ. Vĩnh im lặng lái xe vì biết vợ Thanh mệt cần phải nghỉ ngơi.

Thanh mở mắt khi nghe tiếng động là lạ. Xe đã vào trong nhà xe.

– Tới rồi vợ... Để Vĩnh dìu vợ vào nhà trước...

Thấy Thanh loạng choạng muốn ngã Vĩnh đành phải dìu vợ đi vào nhà. Nhẹ đặt vợ xuống giường Vĩnh thì thầm:

– Vĩnh lấy nước cam cho vợ uống nha...

Thanh gật đầu. Nàng cảm thấy ấm áp vì sự săn sóc của Vĩnh đồng thời cũng vì không khí trong nhà ấm hơn ngoài trời. Gượng ngồi dậy nàng cởi áo choàng còn

đôi boot nàng loay hoay mãi vẫn không cởi được.

– Mợ uống nước cam đi rồi Vĩnh cởi cho mợ...

Thanh hơi rùng mình khi bàn tay nóng ấm của Vĩnh nắm lấy cổ chân mình. Đôi giày được cởi ra luôn cả vớ bày hai bàn chân mủm mĩm xinh xinh.

– Trời lạnh lắm... Để Vĩnh mang vớ cho mợ...

Thanh cười nói đùa:

– Vĩnh sẵn sóc mợ quá không sợ bạn gái ghen à...

– Vĩnh đâu có bạn gái... Vả lại ai dám ghen với mợ...

Nhìn mợ Thanh Vĩnh cười nói đùa:

– Ở đây ai cũng biết mộ là vị hôn thê của Vĩnh mà...

Làn da mặt của Thanh chợt đỏ lên khiến cho Vĩnh ngạc nhiên.

– Mộ nóng hả mộ... Mộ cởi bớt áo ra đi... Đây là phòng riêng của mộ... Để Vĩnh ra ngoài cho mộ thay quần áo...

Ngồi trên giường nhìn theo bóng Vĩnh Thanh khe khẽ thở dài. Uống cạn ly nước cam nàng mới biết là Vĩnh chưa mang va-li của mình vào.

– Vĩnh ơi...

– Dạ mộ cần chi?

– Mộ cần cái va-li của mộ...

– Vĩnh xin lỗi mộ. Vĩnh quên điều đó...

Lát sau Vĩnh khệ nệ xách va-li vào phòng.

– Vĩnh nấu mì gói cho mợ ăn nghe mợ...

Thanh cười gật đầu. Đợi cho Vĩnh đóng cửa phòng nàng mới mở va-li lấy ra bộ bà ba rồi bước vào phòng tắm. Thay bộ bà ba xong nàng đứng ngắm mình trong gương. Tự dưng nàng mỉm cười lẩm bẩm điều gì. Chải sơ lại mái tóc dài nàng bước ra khỏi phòng ngủ.

– Vĩnh làm gì vậy?

Thanh hỏi khi thấy Vĩnh mở cửa tủ lạnh xong đứng nhìn.

– Vĩnh đang tính xem mình phải nấu món gì để ăn mừng...

Thanh bật cười trong trẻo.

– Thôi khỏi cần... Mợ ăn mì gói được rồi...

– Mợ ngồi đi để Vĩnh lo mì cho...

Đặt tô mì bốc khói trước mặt mợ Thanh, Vĩnh cười nói đùa bằng tiếng Anh:

– Welcome to America...

Hiểu được câu nói của Vĩnh, Thanh cười thốt:

– Thank you... I m happy to see you...

Hớp một ngụm nước Thanh xuyết xoa:

– Vĩnh nấu mì ngon quá... Ngon hơn thức ăn trên máy bay gấp ngàn lần...

Vĩnh cười sung sướng vì được mợ Thanh khen.

– Vĩnh rót thêm nước cam cho mợ...

– Vĩnh không ăn sao... Nhiều quá mợ ăn không hết đâu...

– Mợ ăn hết đi... Mợ cần phải ăn nhiều... Mợ hơi ốm hơn lúc Vĩnh mới gặp mợ...

– Tại mợ lo quá... Mợ lo không được đi Mỹ... Với lại mợ...

Thanh ập úng rồi nín luôn. Nàng cúi mặt xuống làm bộ cảm cúi ăn như muốn che giấu điều gì. Vì cúi mặt cho nên nàng không thấy Vĩnh đang nhìn mình với ánh mắt trù mến. Đợi cho Thanh ăn hết tô mì xong Vĩnh cười nói:

– Mợ ăn nữa đi...

Thanh lắc đầu.

– Mợ no lắm rồi... Giờ chỉ muốn nằm...

– Mợ vào giường ngủ đi...

– Mợ không buồn ngủ... Mợ muốn nằm nghe Vĩnh nói chuyện...

– Mợ nằm trên sofa đi... Vĩnh muốn biết về cậu...

Thanh cười khi thấy Vĩnh đắp mền và kê gối cho mình. Nhà chỉ có hai mợ cháu nên nàng sung sướng và tự nhiên đón nhận sự săn sóc và chiều chuộng của Vĩnh.

– Cậu đã nghỉ làm một tháng trước khi mợ đi. Cậu phải nghỉ làm để ở nhà coi chừng hai đứa nhỏ. Tội nghiệp tội nó khóc khi biết mợ đi Mỹ...

Thanh ngừng lại vì nghẹn ngào. Vĩnh cũng im lặng không hỏi thêm.

– Nhờ số tiền của Vĩnh cho cậu mượn trả hết nợ nần rồi cũng còn dư được chút ít để cho cậu sống mấy tháng mà không phải làm lụng...

Ngước lên nhìn Vĩnh, Thanh cười nhẹ.

– Cậu nhờ mượn lời cảm ơn Vĩnh đồng thời cũng nói thêm là cậu giao nợ cho Vĩnh. Cậu dặn mượn phải nghe lời Vĩnh...

Vĩnh cười khẽ vì biết mượn Thanh nói đùa.

– Vĩnh không dám đâu... Vĩnh phải nghe lời mượn thời đúng hơn...

– Như vậy là huê. Mình nghe lời lẫn nhau. Mai Vĩnh có đi làm không?

– Không... Mai thứ bảy mà mượn...

– Nhà rộng quá Vĩnh ơi... Ở một mình buồn chết...

– Bởi vậy Vĩnh mừng lắm khi mợ sang... Ở một mình buồn và cô đơn...

– Chỉ sợ mai mốt Vĩnh đuổi mợ ra...

– Không có đâu... Vĩnh không bao giờ đuổi mợ đi đâu trừ khi mợ muốn đi...

– Thiệt hả... Vĩnh nuôi cơm mợ nha... Mợ ăn ít lắm...

Cứ như thế hai người nói loanh quanh từ chuyện này sang chuyện khác. Chuyện không đầu không đuôi. Chuyện đối với người khác có thể nhàm chán nhưng họ lại cảm thấy hứng thú. Họ nói như để hả một cái gì trong lòng... Có thể là nhớ nhung. Có thể là vui mừng. Hay một điều gì khác chỉ có họ biết mà thôi.

– Mơ mệt thời vào phòng nằm...
Phòng đó là phòng của mơ...

Đưa Thanh vào phòng Vĩnh nói gọn:

– Chúc mơ ngủ ngon...

Nằm trên giường giấy lát Thanh ngồi dậy. Sau khi ăn tô mì gói nàng cảm thấy bớt mệt mỗi đôi chút. Nàng muốn đi tắm với hy vọng nước nóng sẽ làm cho mình cảm thấy khỏe khoắn hơn. Bật đèn lên nàng đi vào phòng tắm. Vặn nước đưa tay sờ thử nàng rung mình. Nước lạnh như nước đá. Vặn vòi bên kia. Nước nóng như nước sôi. Suy nghĩ giây lát nàng mở cửa phòng lộ đầu ra nhìn. Hành lang tối mờ mờ. Nàng không biết Vĩnh ngủ ở đâu.

– Vĩnh ơi...

Đang nằm đọc sách Vĩnh mơ hồ

nghe có tiếng mẹ Thanh gọi mình. Anh ngồi dậy.

– Vĩnh ơi...

Mở cửa phòng Vĩnh nghe tiếng gọi yếu ớt của mẹ Thanh vang lên.

– Vĩnh ơi...

Bật đèn lên Vĩnh thấy mẹ Thanh đang đứng nơi hành lang.

– Mẹ... Mẹ gọi Vĩnh...

– Mẹ muốn tắm mà không biết mở nước... Vĩnh chỉ cho mẹ nha...

Vĩnh bật cười vì nhớ ra là mình đã quên mất điều đó.

– Vĩnh xin lỗi mẹ vì quên không chỉ cho mẹ...

Thanh im lặng nghe Vĩnh chỉ cách

thức điều chỉnh hai vòi nước nóng lạnh và mở shower hay bath. Chỉ vào máy sấy tóc Vĩnh cười:

– Sau khi gội đầu xong vợ dùng cái này để sấy cho tóc khô...

Đưa tay sờ nước anh cười tiếp:

– Nước ấm như vậy được rồi...

Vĩnh từ từ ra khỏi phòng. Thanh vừa đóng cửa xong lại mở ra liền.

– Vĩnh đừng đi đâu nha... Vợ sợ ma... Nhà rộng quá... Nhiều phòng quá...

Vĩnh cười khi nghe vợ Thanh nhõng nhẽo. Tuy nhiên anh lại vui thích vì sự nhõng nhẽo này. Thấy cái áo sơ mi màu trắng và cái quần đen của Thanh vắt ra nơi đầu giường Vĩnh nhẹ móc vào móc áo đoạn máng vào closet. Đứng nhìn

quanh căn phòng ngủ Vĩnh nghe tiếng nước chảy và tiếng mợ Thanh hát nhỏ nhỏ. Điều đó khiến cho Vĩnh nhớ lại cảnh mợ Thanh mặc áo tắm trên bờ hồ Xuân Hương. Đùi trắng muốt thon dài. Hai bàn chân mủm mủm xinh xinh. Cái mông tròn trịa. Bờ ngực cao. Tự nhiên anh cảm thấy người nóng bừng lên vì cái cảm giác lạ lùng từ nào tới giờ mới có lần đầu tiên. Nhịp tim đập mạnh hơn. Mặt nóng lên như bị sốt. Lòng bàn tay ươn ướt mồ hôi. Vĩnh đứng im tưởng tượng.

– Vĩnh nghĩ gì vậy?

Vĩnh cười gượng khi bị mợ Thanh hỏi. Anh gượng ngừng vì sợ mợ Thanh đọc được những ý nghĩ của mình.

– Dạ... Vĩnh... Vĩnh... nghĩ không có gì...

Thanh bật cười vì lỗi nói tiếng Việt của người cháu chồng. Nàng biết Vĩnh ở Mỹ lâu quá thành ra quên mất tiếng Việt. Liếc nhanh người đang đứng bên cạnh mình Vĩnh cười.

– Tóc của mợ thơm mùi trái cây...

Nghe Vĩnh nói Thanh đưa tóc lên mũi ngửi rồi cười nói:

– Đúng đó... Tụ nãy tới giờ mợ nghe thoang thoảng mà không biết ở đâu... Vĩnh có làm gì hôn?

– Dạ hông...

– Mợ thấy khỏe nhiều... Vĩnh mang va-li ra phòng khách cho mợ soạn. Cậu có gởi cho Vĩnh mấy món quà...

Vĩnh trầm trồ khi thấy hai bức tranh, một lụa và một sơn mài mà cậu

Đán gởi cho mình. Bức tranh sơn mài vẽ cảnh một dòng sông và một thiếu nữ mặc quần đen với áo bà ba trắng chèo đò băng qua sông trong buổi chiều tà. Cảnh trí tầm thường nhưng bằng cái tài hoa của họa sĩ bức tranh trở thành linh động như thực. Bức tranh lụa còn tuyệt vời hơn. Đó là khung mặt của một người đàn bà. Thật mờ. Thật nhạt. Nó chỉ là những đường nét, góc cạnh hòa hợp với nhau tạo thành một khung mặt lung linh huyền ảo, nửa thực nửa mộng. Dường như người họa sĩ đã để tâm hồn mình vào, như muốn gửi gắm một cái gì trong tác phẩm của mình.

Thanh lặng lẽ nhìn Vĩnh, người đàn ông hơn sáu tháng qua nàng ước mong được gặp lại. Dù cách nhau nửa vòng trái đất. Dù ít thư từ nhưng đêm đêm, ngày ngày nàng cũng tưởng tượng ra khuôn

mặt. Nụ cười. Giọng nói. Ánh mắt. Giờ đây người đó đang ngồi trước mặt nàng say mê nhìn khung mặt của cô gái trong bức tranh.

Không hiểu tại sao Vĩnh có cảm tưởng người trong tranh chính là vợ...

Vĩnh nói nhỏ. Thanh cười thánh thót biểu lộ một mừng vui và sung sướng.

– Vĩnh lại đây...

Thanh vỗ lên sofa cạnh chỗ nàng ngồi. Vĩnh nhẹ nhàng ngồi xuống.

– Hồi còn ở đại học vợ có quen biết với một họa sĩ. Một tháng trước ngày đi Mỹ vợ có nhờ ông ta vẽ cho một bức tranh. Đó là bức tranh này. Vĩnh đoán đúng. Người trong tranh chính là vợ...

Vĩnh cười nhẹ:

– Chắc ông ta phải thương, phải mê mọt lắm...

– Tại sao Vĩnh biết?

– Có thương, có mê ông ta mới để hết tâm hồn của mình vào tác phẩm. Dường như ông ta muốn gửi gắm nỗi niềm của mình vào bức tranh...

Thanh cười.

– Bức tranh này là của mợ tặng cho Vĩnh...

Cầm bức tranh lên ngắm lần nữa Vĩnh quay qua nói:

– Người trong tranh tuy đẹp nhưng không bằng người thực. Người thực biết nói, biết cười...

Thanh nhìn vào mắt Vĩnh:

– Vĩnh được cả hai... Người thực và người mộng...

– Vĩnh tham lam lắm mợ biết không...

Thanh lờm Vĩnh.

– Biết rồi... Coi chừng bắt cá hai tay có ngày hồng được con nào hết trơn...

Vĩnh bật lên tiếng cười hắc hắc.

– Mợ uống nước không Vĩnh lấy cho mợ...

– Vĩnh lấy cho mợ chút nước cam...

Đặt ly nước cam lên bàn Vĩnh ngồi xuống cạnh mợ Thanh.

– Không biết tại sao mợ không buồn ngủ...

– Sở dĩ mợ không buồn ngủ là vì giờ giấc khác nhau. Bây giờ bên Việt Nam

là chiều tối do đó vợ không buồn ngủ. Phải mất mấy ngày vợ mới quen dần với giờ giấc bên này...

– Vĩnh cần làm gì cứ đi đi...

– Vĩnh nói chuyện với vợ cho vui. Ngày mai weekend mình tha hồ ngủ...

Thanh cảm thấy lòng ấm áp và vui mừng vì tiếng “mình” của Vĩnh. Từ lúc nhận được tin sẽ lên máy bay nàng bỗng dưng lo âu và hồi hộp. Nàng tự hỏi Vĩnh sẽ đối xử với nàng ra sao. Bạc đãi hay tử tế? Xấu hay tốt? Hằng kể cho nàng nghe nhiều cô gái Việt Nam lấy chồng Đại Hàn, Đài Loan đã bị chồng hành hạ, đánh đập tàn nhẫn đến nỗi phải tự tử. Nàng hy vọng Vĩnh sẽ không đối xử với mình như vậy. Vĩnh sẽ cho nàng một chỗ ở nhỏ hẹp, ăn cơm thừa cũng được. Miễn là nàng có dịp đi làm lấy tiền gửi về

giúp chồng nuôi hai đứa con thơ. Dù lo âu thấp thỏm trong lòng nàng cũng gắng gượng lên máy bay. Nàng tự nhủ: “Cũng liều nhắm mắt đưa chân. Thử xem con tạo xoay vần đến đâu...”. Bây giờ ngồi đây nàng cảm thấy an tâm và vui sướng vì biết là Vĩnh quý mến và đối xử tử tế với mình.

– Thôi mình đi ngủ Vĩnh...

Vĩnh đưa vợ Thanh vào tận phòng ngủ. Chờ cho nàng đánh răng xong leo lên giường nằm Vĩnh kéo mền lên tận cổ cho nàng.

– Good night...

Thanh nói bằng tiếng Anh. Vĩnh cười nhẹ.

– Good night...

Dù chăn êm nệm ấm nhưng Thanh vẫn không ngủ được. Nàng tự hỏi giờ này Đán đang làm gì? Có nhớ nàng không? Hai đứa nhỏ có khóc vì nhớ má không? Nàng nhớ căn nhà nhỏ. Dù tồi tàn, dơ dáy, lụp xụp, nó vẫn là chỗ đã che nắng mưa cho nàng mười mấy năm. Nó là chứng nhân của một thời tang thương. Của một quãng đời có ngọt bùi. Đắng cay. Hoạn nạn. Sung sướng. Bây giờ nằm đây, trong căn phòng sang trọng, ấm áp; tự dưng nàng thèm được đi trên con đường ồn ào tiếng còi xe, hít thở không khí bụi bặm và mùi xăng nhớt. Dù sao đó cũng là quê hương mình. Còn ở đây... Thanh ứa nước mắt... Đây là xứ người. Lạ màu da. Lạ sắc tóc. Lạ tiếng nói. Lạ lòng hết mọi thứ. Nàng chỉ cầu mong một điều là Vĩnh sẽ không hắt hủi nàng, chấp nhận nàng như là một người bạn phải chung sống trong một quãng thời gian.

CHƯƠNG 6

Thanh thức giấc vì nghe có tiếng động nơi nhà bếp. Quay nhìn đồng hồ nàg lăm bảm:

– Mười giờ... Sao mình ngủ trễ vậy...

Đánh răng, rửa mặt, chải đầu, mặc thêm chiếc áo ấm Thanh rón rén bước ra nhà bếp. Nàng mỉm cười khi thấy Vĩnh đang loay hoay cắt thịt gà.

– Vĩnh để mợ làm cho...

Vĩnh quay đầu lại cười.

– Mợ ngủ ngon không?

Thanh cười nhỏ.

– Mợ đúng là hư... Ngủ tới giờ này mới dậy...

Vĩnh bình liên:

– Chắc tại mợ đi xa mỗi mệt. Vĩnh cũng vậy. Lúc từ Việt Nam về Vĩnh ngủ một giấc tới chiều mới thức dậy...

– Vĩnh định làm món gì vậy?

– Vĩnh tính nấu canh nấm rơm và gà kho gừng để đãi mợ...

– Vĩnh tính trở tài để hù mợ phải không?

Vĩnh cười. Giọng cười vui vẻ và sung sướng.

– Dạ... Vĩnh đâu dám múa rìu qua mắt thợ... Vĩnh biết mẹ nấu ăn ngon mà...

Xắn tay áo bà ba lên khỏi cùi chỏ Thanh bắt đầu một ngày mới của một người nội trợ thực sự chứ không phải giả vờ. Đứng cạnh mẹ Thanh Vĩnh chăm chỉ rửa nắm rơm. Dù cố gắng tập trung tư tưởng anh vẫn nghe được mùi hương thoang thoảng từ người của mẹ. Mùi hương không nồng nàn lắm nhưng thật dịu dàng và quyến rũ khiến cho anh muốn ngủ hoài.

– Xong chưa Vĩnh?

Thanh cười hỏi khi thấy Vĩnh đứng im mặc cho nước chảy xuống cái rổ đựng nắm rơm. Hơi đỏ mặt Vĩnh nói nhỏ:

– Xong rồi mẹ...

Đón lấy rổ nắm rơm Thanh cười thốt:

– Vĩnh ngồi đi để mợ nấu canh...

Mười phút sau cơm nóng, canh nóng và gà kho gừng cay được dọn ra. Mùa đông lạnh mà thức ăn nóng thành ra ngon hơn bình thường. Vừa ăn Vĩnh vừa cười nói:

– Ngon quá... Vĩnh vui mừng và sung sướng được mợ ở chung nhà...

Ngừng ăn Thanh hỏi bằng giọng nghiêm trang:

– Vĩnh không hối hận khi bảo lãnh mợ sang đây?

– Không... Không bao giờ...

Vĩnh cũng trả lời bằng một giọng nghiêm trọng và quả quyết. Nhìn mợ

Thanh với ánh mắt âu yếm và đầy ắp tình cảm Vĩnh từ từ tiếp:

– Vĩnh thương vợ, quý mến vợ nên sẵn sàng giúp đỡ vợ ngay cả khi Vĩnh phải hy sinh hoặc chịu thiệt thòi...

Thanh cảm động tới độ ứa nước mắt.

– Cám ơn Vĩnh... Vợ Thanh cũng sẽ cố gắng không làm điều gì để Vĩnh phải buồn...

– Muốn Vĩnh không buồn thì vợ nên bỏ đi ý nghĩ là Vĩnh làm ơn cho vợ. Vợ nên nhớ là Vĩnh bảo lãnh vợ qua đây với tư cách là vợ của Vĩnh. Cho dù việc đó chỉ là giả vờ nhưng Vĩnh cảm thấy mình có bốn phận phải lo lắng và thương mến vợ như là người phối ngẫu của mình cho tới khi nào cậu qua đây thời trách nhiệm của Vĩnh mới chấm dứt...

Thanh cúi mặt xuống để giấu không cho Vĩnh thấy mình khóc.

– Mợ khóc hả mợ?

– Dạ...

Thanh cất tiếng dạ ngoan hiền như nàng thực sự là vợ của Vĩnh.

– Mợ khóc vì sung sướng được nghe những lời của Vĩnh nói...

Vĩnh giơ tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thanh đang đặt trên mặt bàn.

– Mợ ăn đi mợ... Mợ phải ăn thật nhiều nha mợ...

– Ăn nhiều tốn tiền lắm...

– Mợ đừng lo... Vĩnh có tiền...

– Tiền đâu mà Vĩnh có?

Lúc còn sống ba má có mua bảo hiểm nhân thọ nên khi má chết đi Vĩnh có hai trăm ngàn. Má có dặn là Vĩnh hãy trích ra một ít để giúp đỡ cậu mợ. Khi nào mợ đi làm Vĩnh sẽ mua cho mợ chiếc xe...

– Thôi khỏi cần... Mợ đi bộ cũng được. Bên nhà mợ đi bộ mỗi ngày...

– Không được đâu mợ ơi... Mợ đi bộ rui người ta bắt cóc mợ thời sao...

– Mợ già nua, xấu xí ai mà thèm...

– Mợ đừng nói như vậy... Mợ mà muốn thời có khối người chạy theo mợ xin tí tình còm của mợ...

Thanh rũ ra cười vì câu nói đùa của Vĩnh.

– Ai...?

Thanh nhìn Vĩnh đăm đăm trong lúc hỏi gọn một chữ. Im lặng chịu đựng cái nhìn của vợ Thanh Vĩnh cười cười.

– Vĩnh đâu có biết ai nhưng chắc là có người... Vợ trẻ, đẹp, hiền hậu, dễ thương thời thế nào cũng có người thương yêu...

Đặt đôi đũa xuống bàn, liếc nhanh đồng hồ treo trên vách Vĩnh cười tiếp:

– Vợ khỏe không?

– Chi vậy Vĩnh?

– Vĩnh chở vợ đi mua quần áo...

– Quần áo gì nữa... Vợ có đem theo nhiều lắm...

– Quần áo ấm... Mùa đông ở đây lạnh lắm nên vợ phải có giày, vớ, nón, khăn quàng cổ, áo choàng... Đủ thứ hết...

– Vĩnh muốn thời mợ đi... Chỉ sợ tổn tiền của Vĩnh thôi...

Dọn dẹp và rửa chén xong Vĩnh hối mợ Thanh sửa soạn. Anh hơi ngẩn người khi thấy mợ bước ra phòng khách. Không son phấn. Không quần áo đắt tiền Thanh đẹp tự nhiên. Nhưng cái tự nhiên đó tạo ra vẻ ưa nhìn và quyến rũ.

– Mợ để ý nha... Một hồi vào trong mall sẽ có vô số người nhìn mợ vì mợ đẹp...

Thanh làm bộ như không nghe lời của Vĩnh nói. Ngồi trong xe nhìn tuyết bay lất phất nàng cười thốt:

– Tuyết rơi đẹp quá... Mình ăn tuyết được không Vĩnh?

– Được chứ... Hồi Vĩnh còn nhỏ má hay pha nước đường rồi đổ lên lên tuyết

cho Vĩnh ăn. Má nói giống như đá bào bên nhà...

– Nhà cửa bên này rộng và đẹp quá... Sao không thấy người đi bộ hả Vĩnh?

– Trời lạnh người ta ít đi bộ. Mùa hè người ta đi bộ nhiều hơn. Với người Mỹ đi bộ là tập thể dục hơn là phương tiện di chuyển...

Xe dừng nơi bãi đậu xe. Vĩnh bước ra mở cửa rồi nắm tay mợ dìu xuống xe. Vì sợ mợ không quen đi trên tuyết anh phải vòng tay ôm ngang hông dìu mợ đi.

– Lạnh quá...

Thanh xuýt xoa khi luồng gió mang theo tuyết tạt vào mặt. Dường như muốn tìm hơi ấm nàng nép sát vào người của Vĩnh. Năm phút sau cả hai vào tới cổng. Mở cửa nhường cho Thanh vào trước Vĩnh mới theo sau.

– Mình đi ngã này mợ...

Queo tay trái chùng mười bước Vĩnh đưa Thanh vào một tiệm bán quần áo đồ sộ và trưng bày đẹp mắt. Đường như quen thuộc Vĩnh dìu Thanh đi xuyên qua hai gian nhà rồi ngừng lại gian hàng bán quần áo.

– Đây là gian hàng bán quần áo cho đàn bà. Vì là quần áo đã may sẵn cho nên người ta cần phải biết size. Mợ mới mua lần đầu nên phải thử để biết size của mình. Thân hình nhỏ, mảnh khảnh như mợ thời nên chọn size petite hoặc small...

Thanh cười đùa:

– Chắc Vĩnh đưa bạn gái đi hoài nên rành quá...

Vĩnh cười cười không nói. Nhờ sự

giúp đỡ của cô bán hàng cùng với sự cố vẩn của Vĩnh cuối cùng Thanh cũng mua được lô quần áo đủ loại. Mặc dù Thanh cản nhưng Vĩnh cũng mua cho nàng một chai nước hoa hiệu Passion. Về tới nhà Thanh nằm dài trên ghế vì mệt để mặc cho Vĩnh soạn quần áo ra. Nàng đỏ mặt khi thấy Vĩnh xếp mấy cái underwear của mình.

– Mợ uống sữa nha... Vĩnh hâm cho mợ ly sữa nóng...

Thanh nhẹ gật đầu. Lát sau Vĩnh mang ra ly sữa âm ầm. Uống hết ly sữa cảm thấy khỏe khoắn Thanh cười hỏi:

– Ngày mai Vĩnh có đi làm không?

– Không... Thứ ba Vĩnh mới trở lại làm việc...

– Vĩnh đi làm xa không?

– Chùng năm cây số. Lái xe khoảng mười phút... Thường thường Vĩnh ăn trưa tại sở...

– Vĩnh về nhà ăn trưa đi... Mẹ sẽ nấu cơm chờ Vĩnh về ăn chung cho vui...

– Vĩnh sợ mẹ cực...

– Mẹ đâu có làm gì... Vả lại nấu cơm ở đây sướng quá. Đâu có phải đốt lửa đốt than gì đâu...

Vĩnh gật đầu cười.

– Còn một việc quan trọng mà Vĩnh quên chưa nói với mẹ. Vĩnh sẽ chở mẹ xuống courthouse để làm hôn thú...

Da mặt của Thanh hồng lên. Nàng liếc nhanh Vĩnh và thấy Vĩnh cũng đang liếc mình với vẻ mặt không được tự nhiên lắm. Hai người nhìn nhau trong

khoảnh khắc rồi quay đầu chỗ khác.

– Phải làm hôn thú thời mợ mới được ở lại đây để sau đó xin thẻ xanh. Khi có thẻ xanh rồi mợ mới chính thức là thường trú nhân của nước Mỹ...

– Bao lâu hả Vĩnh?

– Vĩnh hỏi luật sư thời họ nói hai năm... Tuy nhiên trong thời gian chờ đợi xin thẻ xanh mợ vẫn có thể xin lấy bằng lái xe, thẻ an sinh xã hội để đi làm...

Thanh reo lên khi nghe Vĩnh nói tới chuyện đi làm.

– Mợ khỏe rồi... Thứ hai mình đi làm hôn thú nha Vĩnh...

Vĩnh cười đùa:

– Mợ phải hôn Vĩnh một cái thời Vĩnh mới chịu ký giấy ở tù chung thân với mợ...

Thanh cười sung sướng.

– Hôn chỗ nào?

Vĩnh chỉ vào má bên phải của mình. Chạm chạp và trang trọng Thanh đặt môi lên má ông chồng giả của mình. Vĩnh rùng mình khi làn môi mềm mại và ấm áp của vợ Thanh chạm vào da. Mùi hương của nước hoa hòa lẫn với mùi da thịt khiến cho Vĩnh cảm thấy tim đập mạnh và người nóng bừng lên.

– Thôi nha... Đừng có bắt nạt vợ nữa nha...

Vĩnh cười nói lảng sang chuyện khác:

– Vợ thử quần áo đi... Cái nào vợ không ưng ý thì mình đem trả lại...

Dù còn mệt nhưng Thanh cũng gượng ngồi dậy.

– Vĩnh mang quần áo vào phòng cho mợ đi...

Phải mất gần tiếng đồng hồ và với sự phụ giúp của Vĩnh Thanh mới thử hết đồng quần áo. Chỉ có hai cái áo sơ mi và một cái quần cần phải đem trả lại.

– Mợ... Vĩnh cần phải làm việc...

Vĩnh nói với Thanh.

– Ủa Vĩnh nói ngày mai không có đi làm mà...

– Mợ sang đây Vĩnh chỉ cho mợ thấy...

Vĩnh mở cửa cho Thanh bước vào phòng làm việc của mình. Ngay cửa sổ là một cái máy điện toán. Chính giữa phòng là một cái giá gần giống như một cái giá vẽ của họa sĩ nhưng lớn hơn

nhiều. Thanh tò mò nhìn ngắm những cây viết chì và thước kẻ đủ loại. Nơi góc phòng cạnh máy điện toán là một máy in lớn.

– À... Mợ hiểu rồi Vĩnh làm việc ở nhà... Thôi mợ để Vĩnh làm việc...

Thanh từ từ lui ra đi về phòng của mình. Thay bộ bà ba màu xanh nàng mỉm cười thích thú đồng thời cũng mắc cỡ đỏ mặt vì nhớ lại những chuyện lấm cấm khi mua quần áo.

– Vĩnh... Mợ cần mua...

– Mua gì hả mợ?

Ngượng ngùng Thanh làm dấu và Vĩnh cười hóm hỉnh:

– À... Vĩnh hiểu rồi...

Nhìn mợ Thanh Vĩnh nói nhỏ:

– Cái đó tiếng Mỹ gọi là bra...

Vĩnh còn cẩn thận đánh vần ra cho Thanh nghe:

– Cái này cũng có size riêng của nó. Nếu ngực càng lớn thì size cũng lớn hơn. Mẹ đứng để cho Vĩnh ngắm và đoán xem mẹ size nào...

Vĩnh nói với mẹ cởi hết hai lớp áo ấm ra. Thanh ngượng ngùng đứng để cho Vĩnh nhìn ngắm và ước lượng size ngực của mình.

– Xong chưa... Vĩnh làm gì mà lâu vậy...

– Xong rồi mẹ... Vĩnh đoán size của mẹ chắc 33. Tuy nhiên mình nên chọn nhiều size rồi mẹ vào phòng thử cho chắc ăn...

Thanh cười lặng lẽ trong phòng thử vì Vĩnh nói đúng. Bra của nàng thật vừa vặn với size 33. Nàng thắc mắc việc Vĩnh lại biết nhiều về việc chọn quần áo cho đàn bà vậy. Chắc có nhiều bồ lắm.

Mở cửa closet Thanh nhìn những bộ quần áo cũ mà nàng đoán là của má Vĩnh. Đẩy các bộ quần áo này vào một góc nàng thông thả máng quần áo của mình. Nhẹ kéo cái tủ đựng quần áo nàng bỏ những món lặt vặt vào. Tất cả còn thơm mùi vải. Tất cả đều mới, như cuộc đời đã chuyển sang một giai đoạn mới, thật bình yên và sung sướng nhờ sự lo lắng và chiều chuộng của Vĩnh. Nằm xuống giường, kéo cái mền nhẹ như lông lên tận cổ Thanh im lặng tận hưởng niềm vui êm ả trong lòng mình.

Ngày mai mình sẽ làm hôn thú với Vĩnh. Nghĩ tới đó nàng vừa vui mừng

vừa lo âu. Nàng không biết chuyện gì sẽ xảy ra sau đó. Cùng lắm thời mình làm vợ của Vĩnh thế thôi. Nếu Vĩnh muốn mình làm vợ thật sự thời mình phải làm sao? Bằng lòng hay từ chối? Trên giấy tờ nàng chính thức là vợ của Vĩnh. Do đó nàng khó lòng từ chối. Nàng chỉ cầu mong Vĩnh cho nàng một chọn lựa. Thanh thiếp đi vì mệt và buồn ngủ. Nàng chỉ mở mắt khi ánh mặt trời xuyên qua khung cửa kính dội thẳng vào mặt mình. Hơi cựa mình nàng giơ tay xem đồng hồ. 4 giờ chiều. Sau khi rửa mặt và chải sơ lại mái tóc nàng rón rén ra khỏi phòng. Vĩnh đang nói chuyện với người nào đó bằng tiếng Anh. Nàng nghe tiếng được tiếng không rồi lát sau Vĩnh cười vui vẻ cúp điện thoại.

– Mợ khỏe không mợ?

– Mợ ngủ một giấc nên khỏe nhiều lắm. Để mợ đi làm cơm tối...

Vĩnh lắc đầu.

– Nếu mợ bằng lòng Vĩnh sẽ chở mợ đi thăm ba má nuôi của Vĩnh. Họ ước ao được gặp mợ...

– Vĩnh mới nói chuyện của mình với họ phải không?

– Dạ mợ đoán đúng. Nghe tin Vĩnh lấy vợ họ mừng lắm. Ba nuôi của Vĩnh là người đã tích cực vận động nên mợ mới được qua Mỹ sớm hơn. Ông có người bạn là dân biểu của quốc hội Hoa Kỳ...

– Chùng nào mình đi hả Vĩnh?

– Họ mời mình ăn tối đúng bảy giờ nên mình có thể rời nhà khoảng sáu giờ rưỡi...

– Vĩnh làm việc xong chưa?

– Dạ xong rồi... Biết mợ ngủ nên Vĩnh không đánh thức mợ dậy...

– Mợ hư quá phải không. Chỉ ăn với ngủ mà không làm gì hết...

Thanh cười đùa khiến cho Vĩnh cũng nói đùa:

– Ăn được ngủ được là tiên. Không ăn không ngủ mất tiền thêm lo mà mợ...

Thanh cười đùa:

– Vĩnh binh mợ quá. Mợ hư là tại Vĩnh đó...

– Vĩnh không binh mợ thời binh ai bi giờ... Vĩnh chỉ có mình mợ mà...

Thanh cảm động muốn ứa nước mắt. Như để giấu cảm xúc nàng cúi đầu đi trong lúc nói:

– Mợ đi sửa soạn...

Vĩnh nhìn trân trân khi Thanh bước ra phòng khách. Mợ Thanh của Vĩnh là một người khác. Cũng mái tóc huyền dài xõa lưng. Cũng khuôn mặt quen thuộc. Chút trang điểm kín đáo. Mợ Thanh thật đẹp. Huyền hoặc như nàng tiên trong truyện cổ tích mà má kể mỗi đêm.

Thanh đứng im để cho Vĩnh nhìn ngắm mình. Đó là nhờ công lao của Vĩnh. Nàng làm đẹp để cho Vĩnh hãnh diện vì có một người vợ xứng đáng.

– Mình đi chưa Vĩnh...

Vĩnh cười như ra khỏi cơn mộng.

– Vĩnh cảm ơn mợ... Vĩnh biết mợ diện đẹp vì Vĩnh...

Thanh tự động nắm lấy tay Vĩnh. Hai

người thông thả ra xe. Lát sau Vĩnh lái xe chậm chậm vào một khu nhà khang trang. Mỗi nhà đều có đèn trước sân. Đậu xe vào driveway Vĩnh mở cửa cho Thanh. Ba má nuôi của Vĩnh mở cửa đứng chờ như nóng lòng muốn gặp.

– Thưa ba má... Đây là Thanh, vợ của con...

Bà Caroline ôm Thanh vào lòng. Vừa ôm thân hình nhỏ nhắn của đứa con dâu tương lai bà vừa nói với giọng thật vui mừng và cảm động.

– Má vui mừng được gặp con... Con xinh đẹp như má hằng mong ước...

David ôm nhẹ Thanh vào lòng và cười nói:

– Ba hân hạnh được gặp con...

Caroline nắm tay Thanh đến ngồi xuống sofa:

– Con nói được tiếng Mỹ không?

Thanh cười ngập ngừng trả lời:

– Dạ thưa má con nói được nhưng ít lắm...

Vĩnh giải thích cho cha mẹ nuôi biết theo phong tục của Việt Nam, khi hai vợ chồng lấy nhau thời họ kêu ba má của hai bên bằng ba má. Bật cười vui vẻ Caroline nói:

– Má thích kiểu này. Như vậy má sẽ được làm má của hai đứa con...

Quay sang Thanh bà cười hỏi:

– Con uống gì?

– Dạ... Con xin má ly nước cam...

David đứng dậy nói với Vĩnh:

– Để cho họ nói chuyện cha con mình vào bếp sửa soạn bữa ăn tối...

Vào nhà bếp David nói nhỏ với con nuôi:

– Con may mắn lắm mới có được một người vợ xinh đẹp và dịu hiền như Thanh...

Vĩnh cười nói với ba nuôi:

– Đó cũng nhờ sự giúp đỡ của ba má...

Đặt ly nước cam trước mặt Thanh, Vĩnh cười hỏi má nuôi:

– Má có trở ngại nhiều khi nói chuyện với vợ của con không?

Bà Caroline cười:

– Chút xiu thôi... Nhưng không sao... Má nói chậm thời Thanh cũng hiểu được... Và lại chúng ta có một thứ ngôn ngữ đại đồng là...

Bà giơ tay ra dấu khiến cho Thanh và Vĩnh cười ồ. Hương về chồng bà hỏi:

– Ông xong chưa. Tôi đói bụng...

– Ok... xong rồi...

Thấy ba nuôi dọn cơm trong khi má nuôi ngồi nói chuyện tỉnh bơ Thanh ngạc nhiên hỏi Vĩnh:

– Sao má của Vĩnh không làm gì hết mà để ba làm vậy?

Vĩnh cười giải thích:

– Ở đây chuyện đó là thường. Có nhiều gia đình người chồng làm hết từ nấu ăn, rửa chén, giặt quần áo...

Bốn người ngồi vào bàn. Vĩnh nói với ba má nuôi:

– Thanh hỏi con là tại sao ba nấu ăn còn má ngồi chơi. Bên Việt Nam đàn bà làm việc đó còn đàn ông ngồi chơi...

David cười đùa:

– Ba thích cái cách của người Việt Nam. Chắc ba phải cưới thêm một bà vợ Việt Nam nữa...

Thanh cười nói với Vĩnh:

– Vĩnh làm ơn dịch cho ba hiểu là người mình có câu “Một vợ thời ngủ giường lèo, hai vợ thời ngủ chuồng heo...”

Ngẫm nghĩ giây lát Vĩnh cười nói với ba nuôi:

– Thanh muốn nói với ba là người

Việt Nam thường hay nói là nếu ba có một vợ thời ba ngủ chung phòng với má, còn ba có hai vợ thời má sẽ cho ba ngủ dưới garage...

Bà Caroline rũ ra cười còn ông David cũng cười ha hả vì câu nói rất có ý nghĩa của Thanh. Lờm ông chồng Caroline cười nói với hai con:

– Ngủ garage là phước đấy... Má sẽ cho ông ngủ ngoài sân...

Không quen uống rượu nên chỉ nhắm có chút rượu vang mà mặt của Thanh hồng lên. Nàng nói nhỏ với Vĩnh:

– Vĩnh ơi... Chừng một hai tuần nữa mợ khỏe xong mợ sẽ nấu cơm mời ba má ăn với mình...

– Vĩnh đồng ý... Nhân tiện Vĩnh sẽ mời một vài người bạn trong sở làm

luôn... Họ rất mong được gặp gỡ người vợ xinh đẹp của Vĩnh...

Thanh cười sung sướng. Vĩnh quay sang nói cho ba má nuôi biết là Thanh sẽ nấu thức ăn đặc biệt Việt Nam mời ông bà và một vài người bạn ăn tối. Hai vợ chồng ông David mừng rỡ cảm ơn rối rít. Ăn uống trò chuyện hơn chín giờ Vĩnh và Thanh mới cáo từ. Đúng nhìn Vĩnh nắm tay dìu vợ ra xe Caroline nói với chồng:

– Hai đứa nó xứng đôi lắm...

Ngã lưng vào ghế xe Thanh nói với Vĩnh:

– Vĩnh phải cho mợ biết là người Mỹ họ ăn uống như thế nào thời mợ mới biết mà nấu...

– Món ăn thời họ cũng ăn giống

mình là soup, khai vị, món chính rồi sau cùng là món tráng miệng. Món tráng miệng thời họ ăn bánh ngọt nhiều hơn là trái cây... Có một điều hơi khác mình là họ ăn soup trước tiên rồi mới tới món khai vị...

– Vĩnh muốn mời bao nhiêu người?

Liếc sang vợ Thanh Vĩnh cười.

– Vĩnh chỉ sợ vợ cực...

– Vợ muốn mà Vĩnh... Ba má nuôi của Vĩnh dễ thương, hiền lành và tử tế lắm...

Khẽ gật đầu Vĩnh nói:

– Mười người tất cả kể luôn chúng mình...

Thanh cúi xuống dẫu nụ cười vì tiếng “chúng mình” của Vĩnh.

– Người Mỹ lúc nào cũng bận rộn cho nên mình phải cho họ biết trước càng lâu càng tốt. Để về nhà xem lịch xong rồi Vĩnh tính sau. Mọi nẫu thời Vĩnh sẽ phụ cho...

– Vĩnh làm được cái gì?

– Dạ mọi biểu làm gì Vĩnh làm cái đó...

– Thiệt hôn...

– Thiệt...

– Đưa tay đây...

Vĩnh ngoan ngoãn đưa tay ra. Thanh nắm lấy bàn tay của Vĩnh rồi giữ yên như vậy.

– Mọi cảm ơn Vĩnh...

– Vĩnh cảm ơn mọi mới đúng...

Về tới nhà thay quần áo xong hai người ra ngồi nơi bàn ăn ở nhà bếp. Lật cuốn lịch treo trên tường Vĩnh nói:

– Thứ bảy ngày 30 mợ chịu không?

Thanh gật đầu cười.

– Chịu... Mình còn hơn một tháng để chuẩn bị. Phải mua nhiều thứ lắm...

– Mợ là thợ chánh mà... Chừng nào mợ sẵn sàng là mình đi xuống Saint Louis mua...

Thấy Thanh nhắm mắt lại Vĩnh hỏi:

– Mợ mệt hả mợ?

– Không mợ say rượu. Uống có mấy hớp rượu mà mợ thấy người lâng lâng...

– Để Vĩnh đỡ mợ vào giường nằm nghỉ...

Vĩnh vòng tay ngang hông dìu Thanh đi vào phòng ngủ. Bàn tay chạm vào làn da mịn màng, mũi ngửi được mùi hương dịu dàng của tóc, Vĩnh cảm thấy lòng mình rung động một cách nhẹ nhàng. Đặt mợ Thanh nằm xuống giường, đắp mền cẩn thận xong Vĩnh lặng lẽ lui ra khỏi phòng.

Phải mất thời gian khá lâu Thanh mới quen dần với sinh hoạt mới. Hôm nay là ngày đầu tiên nàng thức dậy vào lúc 7 giờ sáng. Khoác thêm chiếc áo ấm nàng ra nhà bếp nấu nước pha cà phê và làm điểm tâm.

– Mợ làm gì vậy mợ?

Thanh cười đặt ly cà phê sữa trước mặt Vĩnh.

– Vĩnh uống cà phê đi. Mợ đang làm điểm tâm cho Vĩnh...

– Vĩnh ăn mì gói cũng được mà...

Đặt đĩa hột gà ốp la và ba miếng bánh mì trước mặt Vĩnh Thanh cười mà giọng nói lại nghiêm trang:

– Đâu có được... Mang tiếng có vợ mà Vĩnh ăn mì gói thời người ta cười mợ chết... Mợ cắt mì gói hết rồi. Chừng nào mợ cho phép ăn Vĩnh mới được ăn mì gói nghe chưa...

– Dạ...

– Trưa nay mợ nấu cơm trưa chờ Vĩnh về mình ăn chung...

– Mợ nấu món gì vậy mợ?

Thanh lắc lắc mái tóc dài làm ra vẻ bí mật.

– Đợi tới lúc ăn rồi biết...

Vĩnh cười ăn nhanh điểm tâm xong đi làm. Sau khi Vĩnh đi Thanh dọn dẹp nhà bếp rồi bắt đầu đi quan sát ngôi nhà của mình. Đi vào phòng làm việc của Vĩnh nàng dọn dẹp lại cho sạch sẽ và ngăn nắp rồi sau đó đi vào căn phòng đối diện với phòng làm việc của Vĩnh. Vĩnh nói cho nàng biết đây là family room hay là phòng giải trí của gia đình. Căn phòng khá rộng, dài khoảng mười thước, ngang chừng sáu thước, sơn màu cà phê sữa và trên tường treo vài bức tranh trong đó có bức tranh cô thôn nữ chèo thuyền trên sông mà nàng đã tặng cho Vĩnh. Thanh chú ý tới một vật gì đặt ngay khung cửa sổ và phủ vải trắng bít bùng. Tới đứng cạnh nàng chăm chú quan sát rồi lật tấm vải che lên. Không có gì khiến cho nàng sung sướng hơn khi nhìn chiếc đàn dương cầm cũ xưa và có lẽ ít được ai sờ mó tới. Không dẫn được Thanh ngôi

xuống chiếc ghế. Hai bàn tay của nàng tự động đặt lên phím đàn. Âm thanh êm và trầm ấm nổi lên. Thanh say mê đàn. Nàng nhớ tới vóc dáng gầy gò của ba. Ánh mắt lơ đãng mỗi một chỉ sáng lên khi hai bàn tay khắng khiu đặt lên phím của cây đàn dương cầm. Đó là vật mà ông nâng niu và quý trọng suốt cuộc đời của một giáo sư âm nhạc. Sau năm 75, bán gì bán chứ ông nhất định không bán cây đàn. Tất cả đam mê âm nhạc ông truyền hết cho Thanh, đứa con gái út của ông với hy vọng mong manh là nàng sẽ nối nghiệp ông. Tuy nhiên hoàn cảnh sống không cho phép Thanh thực hiện giấc mơ của ba. Sau khi ba chết má nàng phải bán cây đàn để lấy tiền cho nàng học đại học. Rồi từ đó cho tới hôm nay nàng mới có dịp đụng tới phím đàn. Mười ngón tay di chuyển thoăn thoắt. Thanh say mê đàn từ bản nhạc này sang bản nhạc khác.

Đam mê bị đè nén hơn mười mấy năm chột bùng nổ. Nàng đàn liên miên. Đàn cho hả, cho vui bớt say mê đầy ắp trong lòng. Nàng quên hết hiện tại. Quên giờ giấc. Quên mình đang ngồi trong căn phòng và quên là mình sẽ nấu ăn trưa cho Vĩnh.

Vì có nhiều việc cần phải làm cho xong để được về sớm nên Vĩnh gọi điện thoại về nhà định nói với Thanh là mình không về ăn trưa được. Nhưng điện thoại reo bốn lần mà Thanh không trả lời. Điều này khiến cho Vĩnh lo âu. Tuy nhiên anh ráng dần lòng làm cho xong việc. Bốn giờ Vĩnh hối hả lái xe về nhà. Ngừng xe nơi driveway lấy thư xong Vĩnh mở cửa sau vào nhà. Mọi vật đều sạch và ngăn nắp. Vĩnh nghe được âm thanh lạ văng vẳng từ trong hành lang. Nhẹ bước vài bước anh đứng im tựa lưng vào cửa và nín thở

nhìn. Mái tóc đen mượt mà xoa trên áo bà ba màu thiên thanh phủ bên ngoài bởi chiếc áo ấm đồng màu, Thanh cúi đầu trên cây dương cầm. Từng âm thanh nắn nót, ngọt ngào, dặt dìu. Vĩnh có cảm tưởng như tiếng mẹ thì thầm. Tiếng mẹ âu yếm. Tiếng mẹ cười đùa. Tiếng mẹ nhõng nhẽo... Vĩnh say mê nghe và say mê tưởng tượng, quên mất thời gian và ngoại cảnh cho tới lúc mùi hương là lạ và tiếng nói nho nhỏ vang bên tai mình.

– Vĩnh... Vĩnh về hồi nào vậy Vĩnh?

Vĩnh mở mắt cười với hình ảnh đang đứng gần mình. Gần tới độ anh nghe được hơi thở nồng ấm và tiếng tim đập dịu dàng.

– Mẹ đàn hay quá... Vĩnh nghe mà mê man...

– Vĩnh thích hả... Mai mốt mợ đàn cho Vĩnh nghe nha... Mấy giờ rồi Vĩnh?

– Dạ bốn giờ...

– Trời ơi mợ mê đàn quên nấu cơm cho Vĩnh ăn rồi. Mợ xin lỗi Vĩnh nha...

Vĩnh cười đùa.

– Mợ cho phép Vĩnh ăn mì gói nha...

Nắm tay Vĩnh, Thanh ra lệnh:

– Không... Đi ra bếp ngồi chờ mợ một chút...

Ra nhà bếp mở tủ lạnh Thanh mừng vì biết có canh chua với cá chiên. Năm phút sau nàng dọn canh chua với cá chiên lên khiến cho Vĩnh phải ngạc nhiên. Ăn xong Vĩnh đưa cho nàng phong thư.

– Thư của mợ đó...

Nhìn phong thư Thanh ngạc nhiên hỏi:

– Cái gì vậy Vĩnh?

Vĩnh cười cười:

– Hôn thú... Họ gọi cho mình cái giấy hôn thú. Bây giờ mợ chính thức là vợ của Vĩnh, nghĩa là mợ có quyền ghen khi Vĩnh có bồ...

– Thiệt hôn...

– Thiệt... Vĩnh nói thiệt mà...

– Vậy là từ nay Vĩnh không được nhìn cô nào nghe chưa. Vĩnh mà nhìn, liếc là mợ nhéo nghe chưa...

– Vậy là từ nay mợ cũng không được nhìn bất cứ ông nào nghe chưa. Mợ mà nhìn, liếc là Vĩnh cũng nhéo nghe chưa...

Thanh rũ ra cười khi nghe người chồng giả lập lại câu nói của mình.

– Mợ có thấy ai đâu mà nhìn... Tối ngày ở trong nhà...

– Mợ nhìn ông Jack, hàng xóm của mình...

Thanh háy Vĩnh.

– Thôi đừng có nói tâm bậy...

Như muốn thử Vĩnh càng chọc thêm.

– Ông ta khen mợ pretty, sweet...

Vĩnh có nói cho ông ta biết mợ là vợ của Vĩnh không...

– Có chứ... Nhưng người Mỹ có tính tự nhiên lắm. Họ thích là họ khen...

– Thôi từ rày về sau mẹ không nói chuyện với ông ta nữa...

Thấy mẹ Thanh có vẻ nghiêm nghị khi nói nên Vĩnh bèn giảng hòa.

– Vĩnh nói như vậy chứ ông ta không có ý gì đâu. Vĩnh chọc mẹ chơi và Vĩnh cũng không có ghen đâu...

Thanh nhìn Vĩnh với ánh mắt lạ lùng:

– Dù mình giả vợ chồng, mẹ cũng tự coi mình có ít nhiều liên hệ tình cảm với Vĩnh...

Dù trong lòng sung sướng và cảm động nhưng Vĩnh cố cười nói:

– Sáng mai mình sẽ xuống Saint Louis đi chợ... Mẹ có muốn gửi tiền cho cậu không?

Thanh lắc đầu.

– Không... Mợ nghĩ cậu còn tiền...
Chờ khi nào mợ đi làm có tiền rồi gởi
cũng được...

Ngừng lại giây lát Thanh nói nhỏ:

– Mợ chưa có tiền...

Vĩnh cười cười:

– Mợ có tiền...

– Tiền gì?

– Tiền công mợ làm cho Vĩnh... Mợ
nấu ăn, giặt quần áo, săn sóc nhà cửa.
Nếu muốn người ta làm Vĩnh phải trả
nhiều tiền lắm...

Lắc đầu quây quây Thanh nghiêm
nghị nói:

– Đó là công việc của một người nội

trợ. Mợ làm chuyện đó là vì bốn phận của mợ. Huống chi Vĩnh đã giúp đỡ quá nhiều cho mợ vì vậy mợ không thể nào nhận thêm nữa được...

– Đó là công lao của mợ mà...

Thanh lắc đầu nghiêm giọng:

– Chưa kể là bốn phận của một người vợ mà mợ cũng ăn, cũng ở, cũng mặc. Như vậy không thể gọi là công lao của mợ được...

Vĩnh nói với giọng hờn mát:

– Mợ mà không lấy tiền thì Vĩnh không nói chuyện với mợ nữa...

Nói xong Vĩnh bỏ vào phòng đóng cửa lại. Thanh ngồi im mặt buồn thiu và rơm rớm nước mắt. Ngẫm nghĩ giây lát nàng gõ cửa phòng Vĩnh.

– Vĩnh ơi...

Không có tiếng trả lời.

– Vĩnh ơi... Mợ muốn bàn với Vĩnh một chuyện...

Mở cửa Vĩnh thò đầu ra.

– Mợ muốn nói chuyện gì?

– Mình ra phòng khách nói chuyện đi... Mợ xin bàn với Vĩnh về chuyện tiền...

Ra dấu cho Vĩnh ngồi cạnh mình Thanh cười.

– Vĩnh thương cậu thời Vĩnh cứ việc gọi tiền giúp cậu. Còn chuyện mợ làm là vì bốn phận một người vợ. Dù mình giả vợ chồng nhưng mợ xin Vĩnh hãy để cho mợ làm vợ thật của Vĩnh được chút

nào hay chút đó. Mẹ xin Vĩnh hãy để cho mẹ được an tâm và sung sướng sống với Vĩnh...

Nghe những lời năn nỉ và nhìn ánh mắt long lanh như có lệ của mẹ Thanh Vĩnh đầu hàng vô điều kiện. Nhẹ nắm lấy bàn tay xinh xắn và mềm ẩm Vĩnh nói bằng tất cả vẻ trang trọng và tôn kính.

– Mẹ là một người đặc biệt. Vĩnh kính phục và thương mẹ vô cùng...

– Cảm ơn Vĩnh... Bây giờ mình bỏ qua chuyện tiền bạc nghe Vĩnh...

– Vĩnh có một ý kiến như thế này... Mình là vợ chồng cho nên cái gì của Vĩnh cũng là của mẹ. Vĩnh sẽ đưa cho mẹ một cuốn check book để mẹ có muốn mua gì thời mẹ mua...

Ngẫm nghĩ giây lát Thanh cười chấp thuận. Đưa cuốn check cho mẹ Vĩnh căn dặn:

– Mẹ phải xài nha... Mẹ đừng có ăn gian bằng cách cất nó vào học tủ...

Thấy nắng lên Thanh cười nói cốt ý lảng sang chuyện khác.

– Nắng lên đẹp quá Vĩnh ơi. Mẹ muốn đi bộ...

– Ủ mình đi...

Trời tháng tư còn gai gai lạnh nhưng nhờ có nắng thành ra ấm hơn. Lòn tay vào tay Vĩnh Thanh thong thả bước trên đường đầy cỏ vàng. Cây bắt đầu mọc lá xanh xanh.

– Cây đó là cây gì vậy Vĩnh?

– Cây maple... Hình như tiếng Việt

mình gọi là cây phong... Mợ thuộc Chinh Phụ Ngâm Khúc không?

– Thuộc... nhưng không nhớ hết...

Vĩnh quay sang cười.

– Hồi nhỏ má hay ru Vĩnh ngủ bằng thơ Chinh Phụ Ngâm nên Vĩnh nhớ nhiều lắm. Trong đó có hai câu là “Người lên ngựa kẻ chia bào... Rừng phong nay đã nhuộm màu quan san”. Nếu Vĩnh nhớ không lầm thì má nói cây phong chính là cây maple. Về mùa thu lá của cây maple thay màu đẹp lắm. Có cây lá màu vàng tươi. Có cây lá màu vàng đậm. Có cây lá màu đỏ rực. Mùa thu năm nay Vĩnh sẽ đưa mợ đi thăm một nơi có rừng maple rộng vô cùng. Lúc đó mợ sẽ thích liền. Má nói có ông thi sĩ người Việt mình mà Vĩnh không nhớ tên làm thơ ca tụng mùa thu trong đó có con gì như con nai...

Thanh rũ ra cười vì nghe Vĩnh nói. Vĩnh cũng cười rồi vòng tay ôm ngang hông và xiết mợ sát vào mình.

– Vĩnh thích nghe mợ cười...

– Ông thi sĩ đó tên là Lưu Trọng Lư còn thơ mà ông làm có hai câu là “Con nai vàng ngơ ngác... Đạp trên lá vàng khô...”

– Đúng rồi... Mợ nói đúng đó... Hôm nào mợ dạy cho Vĩnh học thơ của Việt Nam mình nghe mợ... Vĩnh muốn tìm hiểu về văn chương của nước mình...

– Muốn tìm hiểu văn chương thời Vĩnh phải đọc sách...

– Vĩnh thấy có tiệm sách ở trên online. Chiều nay Vĩnh sẽ chỉ chỗ rồi mợ mua nha...

Hít hơi thật dài Thanh nói lớn.

– Mát quá Vĩnh ơi... Không khí ở vùng quê này mát quá... Nhà mình đâu rồi?

Vĩnh đưa tay chỉ về hướng đông.

– Chỗ chòm cây xanh xanh đó...

Nhìn quanh quất phong cảnh Thiên Thanh trầm trồ:

– Nhà ở đây đẹp và sạch. Nhà nào cũng có nhiều bông hoa và cây cỏ trông thật mát mắt...

– Nhà của mình hồi má còn sống trồng nhiều hoa lắm. Sau khi má mất thời Vĩnh để nó chết hết trơn...

– Mợ thích nhà có bông hoa cây kiểng...

– Mợ thích thời mình đi mua. Mùa này người ta bắt đầu bán cây nhiều lắm...

Nghe Vĩnh nói Thanh đòi quay về để đi mua bông hoa. Chiều ý Vĩnh đưa nàng tới một tiệm chuyên môn bán bông hoa cây cỏ gần nhà. Sau một hồi chọn lựa Thanh mua mấy vĩ hoa cúc, Japanese Irish, vạn thọ, năm châu hoa hồng và mấy củ Peony màu trắng. Về tới nhà để yên cho Vĩnh làm việc trong phòng riêng nàng cắm cội trồng hoa nơi sân trước, theo đường và các bồn bông.

CHƯƠNG 7

X nhìn đồng hồ thấy hơn sáu giờ
rưỡi Vĩnh hối mợ Thanh:

– Mợ vào sửa soạn đi... Để Vĩnh dọn
dẹp cho...

– Còn một chút nữa thôi mà... Để bề
bộn quá người ta cười chết...

Bước tới nắm tay mợ dắt vào phòng
ngủ Vĩnh cười nói:

– Mợ ở trong đó diện đi chừng nào
Vĩnh gọi mới được ra...

Biết mợ mệt vì làm việc túi bụi từ hôm thứ sáu để lo bữa tiệc đãi khách nên Vĩnh lãnh phần dọn dẹp. Tất cả mọi thứ dơ đều được bỏ vào máy rửa chén. Nồi niêu soong chảo được ngâm trong nước nóng pha xà bông. Mười lăm phút sau Vĩnh tạm hài lòng khi thấy nhà bếp ngăn nắp và sạch sẽ. Chiếc bàn dài được đặt trong phòng ăn đủ cho mười người ngồi. Đèn sáng dịu dịu. Khăn trải bàn màu trắng. Chén, đĩa, khăn ăn, muống, nĩa, ly uống rượu và các thứ lặt vặt đều đầy đủ.

– Họ tới chưa Vĩnh?

– Tới rồi...

Caroline và David tới trước nhất. Kế đó là Jack và vợ tên Julie, chủ văn phòng kiến trúc nơi Vĩnh làm việc. Caroline

nhận ngay ra Jack là học trò của mình ở high school. Jack cũng nhận ra bà giáo rồi sau đó là hiệu trưởng của mình. Trò chuyện giây lát Jack mới biết Caroline là má nuôi của Vĩnh. Lát sau Jim, quản lý văn phòng kiến trúc, xếp trực tiếp của Vĩnh tới cùng với vợ là Helen rồi cặp vợ chồng John và Jacqueline, bạn cùng lớp với Vĩnh ở đại học. Mọi người chào hỏi với nhau xong ngồi vào bàn. Thanh được dành chỗ ngồi bên trái của bà Caroline. Vĩnh lãnh phần rót rượu còn Thanh lo soup. Mọi người yêu cầu Vĩnh mở đầu buổi tiệc.

– Hai vợ chồng chúng tôi cảm ơn quý vị bỏ chút thời giờ đến chia vui với chúng tôi. Thanh, vợ của tôi rất sung sướng và vui mừng được quý vị ăn hết các món ăn mà nàng đã nấu. Xin mời quý vị nhập tiệc...

Mọi người đồng cụng ly. Nắm thử muống súp bà Caroline gặt gù:

– Ngon tuyệt... xúp này là xúp gì vậy con?

Bà hỏi Thanh và nàng cười trả lời:

– Dạ đây là xúp măng tây...

David cười đùa với vợ:

– Bà hỏi làm gì vậy. Tính học nghề hả?

– Tôi có nấu ăn đâu mà học nghề... Ông phải học để nấu chứ bắt con nó nấu cho mình ăn hoài sao...

Vĩnh dịch lại câu nói của bà má nuôi cho Thanh nghe. Nàng cười nói:

– Chúng con rất mong được ba má tới chơi thường xuyên...

Caroline ôm vai Thanh:

– Cám ơn con... Nhưng ba má không muốn làm phiền hai con. Hai con mới lấy nhau mà...

Trông thấy Jack vét chén xúp Thanh cười thốt:

– Tôi còn rất nhiều xúp. Ông có muốn dùng thêm?

Rất thực tình Jack đưa chén cho Thanh múc đầy khiến cho mọi người đều ăn chén thứ nhì. Trong lúc mọi người ăn xúp Vĩnh giúp mợ Thanh đem món khai vị lên. Đặt cái đĩa bàn to tướng lên bàn Vĩnh cười nói với mọi người:

– Đây là chạo tôm, một món ăn nổi tiếng mà người Việt chúng tôi thường hay làm khi có tiệc tùng. Thanh, my lovely wife có nhã ý mời quý vị dùng thử...

Cầm lấy cây chạo tôm lên ngấm ng-
hía rồi cắn miếng nhỏ, nhai từ từ xong
Helen cười nói:

– Đây là món ăn lạ và ngon vô cùng...

– My lovely wife phải mất hai tiếng
đồng hồ để làm món này...

Thanh điệu dàng nhìn Vĩnh khi được
Vĩnh hai lần gọi nàng bằng hai tiếng
“lovely wife” trước mặt mọi người.

Jacqueline quay qua cười nói đùa với
John:

– Anh thấy chưa... Vĩnh gọi vợ anh
ấy là “my lovely wife”. Còn anh anh có
bao giờ gọi em như vậy đâu...

John bá vai vợ đùa:

– Có chứ... Anh gọi em hoài...

– Anh chỉ gọi em là vợ cứng khi nào em bắt gặp anh móc bóp em định lấy tiền...

Mọi người cười ha hả khi nghe cặp vợ chồng trẻ đùa với nhau. Julie hỏi Thanh về công thức và cách thức làm món chạo tôm. Bằng giọng nói chậm, đôi khi ngập ngừng Thanh nói cho Julie nghe. Chỗ nào nàng không biết Vĩnh nhắc chừng. Nghe xong Julie lắc đầu.

– Công phu quá... Tôi chịu thua...

Rượu ngon, thức ăn ngon, người ngồi ăn lại hợp cho nên mọi người ăn uống trò chuyện vui vẻ. Tất cả có vẻ hầu món chạo tôm nên ăn hết không thừa cái nào. Tới món thứ ba thời ai cũng xuýt xoa khen không tiếc lời. Thịt bò được nêm nếm vừa miệng xong ghim vào cây ghim bằng tre rồi nướng lên bốc mùi thơm

lùng. Chai rượu chát của Jack mang tới được khai ra. Thanh mang lên món tôm nướng. Ăn một con Jack cười nói:

– Ngon quá... Tôi có thể ăn thức ăn Việt Nam mỗi ngày...

Julie nói với chồng:

– Ai nấu cho ông ăn...

Jack cười đùa:

– Thời em năn nỉ Thanh dạy em nấu món ăn Việt Nam...

Julie cười lắc đầu:

– Thôi đi... Tôi bỏ hai ba tiếng đồng hồ làm được chín mười cục nhỏ xíu không đủ bỏ miệng ông. Thôi cứ ráng ăn sandwich cho tiện...

Giơ hai tay lên Jack cười nói với Vĩnh:

– Anh là người sung sướng nhất. Anh có vợ đẹp mà lại nấu ăn ngon. Chắc tôi phải kiếm thêm bà vợ Việt Nam...

David, Caroline, Vĩnh và Thanh đồng bật cười khiến cho Jack ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao quý vị cười?

David mới kể cho Jack nghe chuyện “Một vợ ngủ giường Lèo. Hai vợ ngủ chuồng heo” mà Thanh đã nói. Julie lườm chồng:

– Thấy chưa... Có thêm một bà vợ nữa là anh sẽ ngủ trong xe...

Jack cười ha hả:

– Nói vậy chứ tôi cũng không dám lấy thêm bà nữa. Một bà đã hành tôi muốn chết. Tối ngày bà gọi anh ời anh

thương em không. Anh coi con cho em đi shopping nha. Anh ơi anh làm giùm em cái này nha... Anh ơi anh nấu cơm chưa anh. Em order pizza nha...

Ai ai cũng bật cười khi nghe Jack đùa. Bá vai vợ khi thấy Julie phụng phịu Jack cười nói với mọi người:

– Coi vậy chứ tôi thương bà. Bà thương chồng, thương con và chung thủy...

Caroline xen vào:

– Tôi biết... Julie là một người tốt... Hai người được mấy con?

Julie trả lời thay cho chồng:

– Thưa bà... Tôi được ba con. Hai đứa con trai lớn đang học đại học còn đứa con gái út sẽ vào đại học mùa thu năm nay...

Hướng về Thanh và Vĩnh Julie hỏi:

– Chùng nào anh chị có con?

Hiểu câu hỏi của Julie, Thanh đỏ mặt.

– Tôi không biết... Chùng nào Vĩnh muốn cũng được...

Vĩnh liếc nhanh vợ Thanh:

– Chúng tôi chưa vội lắm... Có lẽ ba bốn năm nữa...

Jim cười nói với Vĩnh:

– Cứ từ từ... Hãy tận hưởng đời sống của hai vợ chồng trẻ trước đi rồi có con. Hai người đã đi honey moon chưa?

Vĩnh cười lắc đầu.

– Chưa... Từ khi Thanh sang vì bận bịu nhiều việc quá nên chúng tôi chưa

nghĩ tới chuyện hưởng tuần trăng mật...

Jack xen vào:

– Ok... Bắt đầu từ thứ hai Vĩnh hãy lấy một tuần đưa vợ đi honeymoon...

Thấy Vĩnh còn ngần ngừ Jack nói nửa đùa nửa như ra lệnh:

– Tôi không muốn thấy mặt anh sáng thứ hai. Nghỉ một hoặc hai tuần để đưa vợ cưng của anh đi hưởng tuần trăng mật. Đi đâu cũng được. NewYork. Florida. Denver. Đi đâu cũng được ngoại trừ đi làm...

Thanh mang lên món ăn chính là cà ri gà. Jaqueline cười nói với Thiên Thanh sau khi nếm thử cà ri:

– Món cà ri của bà ngon vô cùng... Tôi đã thử món cà ri của người Ấn nhưng

tôi không thích. Cà ri của họ nặng mùi quá, béo quá nên ăn mau ngán...

Ăn liền một lúc hai chén cơm Helen cười nói với chồng:

– Sau bữa ăn này em phải diet một tuần lễ. Món ăn của Việt Nam ngon mà không nặng bụng cho nên ăn nhiều cũng không thấy no...

Hướng về Thanh bà ta cười tiếp:

– Cám ơn Thanh rất nhiều... Đẹp mà lại nấu ăn ngon bởi vậy Vĩnh mê Thanh nhiều lắm...

Bỏ đĩa Vĩnh cười nói Helen:

– Má chưa biết đâu. Không những nấu ăn ngon mà Thanh còn biết đàn dương cầm nữa...

Caroline kêu với giọng ngạc nhiên.
Ôm vai Thanh bà cười nói:

– Sau khi ăn xong con vui lòng đàn
cho má và mọi người nghe...

Tất cả nhao nhao yêu cầu khiến cho
Thanh phải nhận lời. Món tráng miệng
được mang ra. Lemon cake với trà hoa
lài. Dường như muốn nghe nhạc nên
mọi người ăn nhanh xong kéo nhau vào
phòng giải trí. Caroline đặc biệt chú ý tới
bức tranh thôn nữ chèo ghe trên sông. Ai
ai cũng nhìn chăm chú khi thấy Thanh
xuất hiện với chiếc áo dài trắng đơn sơ
và mộc mạc. Khẽ mỉm cười chào mọi
người nàng ngồi xuống ghế.

Tiếng nhạc chơi vui như tiếng mưa
rơi. Mưa trên cuộc đời. Mưa trong lòng
người. Từng giọt thánh thót. Âm thanh
như những giọt mưa rơi miên man hoài

hủy. Căn phòng ngập chìm trong từng nốt nhạc. Nghe như lời thở than, thì thầm. Nghe như có tiếng mưa rơi. Nhạc dứt. Mọi người bàng hoàng trong giây phút rồi đồng loạt vỗ tay.

Jaqueline phát biểu:

– Tuyệt diệu... Tôi nghe như có tiếng mưa rơi...

Thanh nói với Vĩnh một câu thật dài. Hường về Jacqueline Vĩnh cười:

– Sở dĩ Jacqueline nghe có tiếng mưa rơi là vì bản nhạc có tên là Giọt Mưa Thu. Người nhạc sĩ viết ra bản nhạc này lúc ông ta nằm trên giường bệnh nhìn qua khung cửa sổ và thấy những giọt mưa rơi trong một ngày mưa mùa thu. Dường như đây là bản nhạc được viết ra trước khi ông ta qua đời...

Jim chột lên tiếng:

– Tôi có ý kiến... Chúng ta nên đổi cây đàn lại để cho mọi người có thể nhìn thấy Thanh ngồi đàn. Tôi thích nhìn những ngón tay của nhạc sĩ lướt trên phím đàn...

Vĩnh và John xoay cây đàn dưới sự hướng dẫn của Jim. Khi Thanh ngồi xuống ghế mọi người mới nhìn nhận ý kiến của Jim hay vô cùng. Mái tóc đen dài xoa bên vai tương phản với áo dài trắng tạo cho người nhạc sĩ một vẻ gì huyền hoặc mờ mờ lung.

Caroline nhìn bức tranh treo trên tường. Tai bà lắng nghe tiếng nhạc. Từng nốt. Từng cung bậc. Từng âm giai. Từng tiết điệu thoảng đưa bênh bồng nổi trôi trên mặt sông mờ mờ sương phủ. Tiếng mái chèo khuấy nước. Lờ mờ một bóng

người ngồi trên con thuyền dật dờ trôi theo con nước lớn, nước ròng, theo hai mùa mưa nắng. Đột nhiên Caroline mỉm cười. Bà cảm nhận ra một điều lý thú là tiếng nhạc có liên hệ rất nhiều tới bức tranh treo trên tường. Cả hai cùng nói tới dòng sông miền man chảy trong cuộc đời của chúng ta. Có thể không ai nhìn ra điểm đó chỉ riêng bà. Hình như bà có cái nhạy cảm của một người có tâm hồn nghệ sĩ.

Tiếng vỗ tay vang lên thật lâu, thật nồng nhiệt. Miệng nở nụ cười tươi tắn Thiên Thanh nói nhỏ hai chữ “thank you” đoạn quay sang Vĩnh:

– Mợ nhờ Vĩnh nói với mọi người là mợ xin phép được trình diễn một ca khúc dựa trên một huyền thoại xa xưa. Ca khúc đó là Trương Chi, tên của một người chài lưới đàn hát rất hay. Tiếng hát

của ông ta làm rung động trái tim của một người con gái sang giàu, con của một vị quan trong vùng. Quá say mê tiếng hát nên cô gái năn nỉ cha mẹ cho nàng được gặp mặt người trong mộng một lần. Tuy nhiên khi gặp mặt nàng đâm ra thất vọng vì Trương Chi rất xấu trai và từ đó nàng không còn say mê anh chàng chài lưới nữa. Trái lại Trương Chi lại đâm ra mê say và tương tư cô gái đến độ sinh bệnh mà chết. Dân làng thương tình đem chôn chàng trai bên dòng sông. Thời gian sau người nhà bốc mộ lên thấy thân xác của chàng tan rữa chỉ có trái tim động lại thành viên ngọc. Nghe chuyện lạ cô gái bèn cho người lấy viên ngọc về cho nàng xem. Lạ một điều là khi cầm viên ngọc lên thời cô gái thấy hình ảnh của Trương Chi ngồi trên thuyền đang đàn hát cho nàng nghe...

Vĩnh phải tận dụng hết khả năng của hai ngôn ngữ Việt Mỹ để phiên dịch với hy vọng mọi người trong phòng có thể hiểu từ đó cảm nhận được cái hay của bản nhạc.

Đứng tựa lưng vào vách Vĩnh nhìn mê mẩn mười ngón tay tiên của mợ Thanh lướt thoăn thoắt trên phím đàn tạo thành âm thanh tuyệt vời. Khi nhanh khi chậm. Lúc nhặt lúc khoan. Khi trầm bổng. Khi dịu dàng. Khi chùng xuống la đà. Khi vút cao. Ngắn ấy âm thanh, giai điệu, tiết tấu trở thành lời tình tự, thở than, của tình yêu rung theo sầu đau, trôi trên sóng nước. Sông kia còn đó. Người kia đâu rồi. Hóa chẳng hình bóng thoáng hiện về trong giấc mơ trắng xé dọi xuống dòng sông Thương.

Mái tóc đen dài xõa trên bờ vai gầy chảy xuống thân áo trắng. Dưới ánh đèn

mờ mờ, mợ Thanh của Vĩnh như là một dấu tích huyền hoặc chỉ có trong truyện thần tiên hay cổ tích mà má hay kể cho Vĩnh nghe để hằng đêm ru con ngủ. Vĩnh cảm thấy tâm hồn rung động khi khám phá ra một điều kỳ diệu. Mợ Thanh có cái nét giống má khi ngồi đàn. Đó là nỗi đam mê, sự dễ dàng bị cuốn hút bởi tiếng đàn của chính mình. Tự dưng Vĩnh muốn ôm mợ Thanh vào lòng như ôm má để hôn lên trán, lên từng ngón tay tiên dịu dàng. Mười ngón tay nâng niu cuộc đời. Mười ngón tay nắn nót tình người.

Âm thanh tắt lịm. Không một tiếng vỗ tay vì mọi người còn đang bàng hoàng ngơ ngẩn. Rồi sau đó là tiếng vỗ tay và mọi người cùng lượt đứng lên. Caroline bước tới ôm lấy Thanh. Bằng giọng cảm động và thương yêu bà trang trọng nói:

– Cám ơn con...

Cầm lấy hai bàn tay của Thanh bà nói với Vĩnh:

– Con phải nâng niu và gìn giữ hai bàn tay của vợ con. Nó là một ân sủng của thượng đế dành cho chúng ta...

Vĩnh cười vui vẻ:

– Con xin vâng lời má... Con sẽ nâng niu và gìn giữ mười ngón tay tiên của vợ con...

Mọi người từ tạ ra về. Họ vui vẻ nhận khi Thanh ngỏ ý tặng cho mỗi người một chén xúp đem về nhà. Hai vợ chồng tiễn chân mọi người ra tận xe xong trở vào nhà. Khóa cửa lại cẩn thận Vĩnh nói nhỏ với Thanh:

– Mẹ đưa hai tay ra cho Vĩnh xem...

Dấu hai bàn tay của mình trong túi quần Thanh vặn:

– Chi vậy Vĩnh?

– Thì mợ cứ đưa tay ra...

Thanh cười đưa hai bàn tay ra trước mặt. Vĩnh cầm lấy rồi bằng tất cả trang trọng và thành kính hôn lên hai bàn tay của mợ.

– Má nuôi của Vĩnh bảo là phải nâng niu và gìn giữ hai bàn tay của mợ. Chỉ có cách đó mà thôi...

Thanh cảm động ứa nước mắt.

– Cám ơn Vĩnh...

Thanh ấp hai bàn tay của mình lên má Vĩnh.

– Nếu không có Vĩnh thì hai bàn tay của mợ sẽ không được ai nâng niu và gìn giữ đâu... Người ta bảo mỗi người có cái số của họ. Mợ tin như vậy...

– Hồi nãy đứng nhìn mợ đàn Vĩnh chợt nghĩ ra một điều...

– Điều gì hả Vĩnh?

– Mợ giống má của Vĩnh khi ngồi trước cây đàn dương cầm. Mợ và má có hai bàn tay nâng niu cuộc đời, nắn nót tình người...

Thanh rưng rưng nước mắt. Dường như không dần được xúc cảm nàng nhẹ hôn lên trán Vĩnh giống như một người mẹ hôn đứa con trai đã lớn của mình.

– Mợ thương Vĩnh...

– Mợ sửa soạn đi... Sáng thứ ba mình sẽ đi hưởng tuần trăng mật...

Da mặt của Thanh ửng hồng và mắt sáng long lanh vì ba chữ “tuần trăng mật”. Nghiêng đầu nhìn ông chồng giả hiệu

của mình nàng nở nụ cười tươi thắm. Nhìn nụ cười đó Vĩnh cảm thấy hồi hộp và xao xuyến trong lòng.

– Mình đi đâu?

– Mẹ muốn đi đâu thì mình đi đó...

– Mẹ đâu có biết đi đâu. Vĩnh chọn đi... Hay là mình ở nhà...

Vĩnh lắc đầu.

– Không được... Đây là tuần trăng mật của mình mà... Mẹ thích núi không?

Thanh trả lời ngay:

– Thích...

Vĩnh cười:

– Vậy thì mình đi núi...

Gật đầu Thanh nói nhỏ:

– Mợ đói bụng. Vĩnh đói bụng không?

– Đói... Vĩnh thấy mợ đâu có ăn gì...

– Mợ còn để dành thức ăn cho hai đứa mình...

Vào nhà bếp Thanh mang ra mấy cục chạo tôm, ba ghim tôm nướng và một tô cà ri với cơm. Vừa ăn Vĩnh vừa nói:

– Mình sẽ đi Smoky Mountain, một trung tâm nghỉ mát nổi tiếng của Tennessee. Cuối tháng tư trời chắc không lạnh lắm đâu...

Ăn xong Vĩnh mang cái laptop của mình ra phòng khách.

– Vĩnh làm gì vậy?

– Lên mạng để tìm cabin... Mợ ngồi đây để mình chọn phòng...

Thanh đến ngồi cạnh Vĩnh. Nàng nhận thấy Vĩnh đánh máy ba chữ American Mountain Rental rồi một website hiện ra. Bấm vào chỗ 1 bedroom xong Vĩnh đưa con chuột cho Thanh.

– Mợ xem đi... Nếu mợ thích thời mình sẽ chọn...

Thanh lần lượt bấm vào các khung hình nhỏ rồi các khung hình lớn hiện ra. Nàng trầm trồ khen đẹp.

– Cái này là cái gì vậy?

Thanh hỏi Vĩnh khi bấm vào cái hot tub.

– Đó là hot tub... Bồn tắm nước nóng...

Không biết nghĩ gì mà nàng hơi đỏ mặt cúi xuống giấu nụ cười.

– Lát nữa mình sẽ đi mua áo tắm cho mợ để mợ tắm trong đó...

– Rồi Vĩnh có tắm không?

– Có nếu mợ cho phép Vĩnh tắm chung với mợ bằng không...

Mở lớn mấy tấm ảnh ra xem giấy lát Thanh gật đầu cười.

– Mợ chọn chỗ này... Mình ở bao nhiêu ngày hả Vĩnh?

Nhìn vào màn ảnh Vĩnh thấy cabin tên Cuddy Bear Lair ở Gatlinburg.

– Sáu ngày... Mình sẽ đi ngày thứ ba và trở về ngày thứ hai...

– Có nhiều tiền không Vĩnh?

Thanh bắn khoăn và Vĩnh cười:

– Cũng không nhiều đâu mợ...

Nhắc điện thoại nói chuyện một lát
đoạn Vĩnh cười nói:

– Xong rồi... Tổng cộng là một ngàn
ba trăm đô la...

Thanh bật thành tiếng la làng nhỏ:

– Trời ơi... Mặc vậy... Thôi mình ở
nhà đi...

Vĩnh lắc đầu. Biết vợ Thanh sợ tổn
tiền anh phải hù nàng:

– Trể rồi vợ... Bây giờ không đi mình
cũng phải trả tiền phân nửa...

Im lặng giây lát Thanh cắn nhả:

– Tại Vĩnh đó... Vĩnh không có nói
cho vợ biết để mình chọn chỗ nào rẻ
tiền hơn...

– Chỗ này cảnh đẹp hơn và gần núi.
Mình có thể đi bộ, câu cá...

Chương 8

Sau khi làm thủ tục để lấy chìa khóa Vĩnh lái xe chạy chậm chậm trên Highway 441.

– Sắp tới chưa Vĩnh?

Biết mợ Thanh nôn nóng nên Vĩnh cười trả lời:

– Còn chừng chút nữa thôi mợ...

Thanh hé cửa kính xuống. Gió lùa vào tung bay tóc của nàng.

– Mát quá Vĩnh ơi... Mợ ngủi được mùi thơm của cây thông trong gió...

– Mợ thích núi hơn biển?

Thanh gật đầu cười:

– Mợ sinh ra ở Pleiku mà Vĩnh không biết sao. Được mười tuổi gia đình mới dời về Sài Gòn... Núi ở đây đẹp không Vĩnh?

– Đẹp nhưng chắc không đẹp bằng núi Pleiku của mợ. Người ta thường nói “không đâu đẹp bằng quê hương của mình” phải không mợ...

Thanh quay nhìn ông chồng giả của mình bằng ánh mắt nửa ngạc nhiên lẫn thán phục.

– Vĩnh nói đúng. Mới sống ở đây chưa đầy nửa năm mà đôi khi mợ buồn vì nhớ nhà...

Thanh thở dài. Ánh mắt của nàng biến ra đăm chiêu và tư lự.

– Chắc còn lâu lắm mới quen được... Vĩnh đừng buồn nữa nghe Vĩnh...

Vĩnh cười nhẹ mặc dù giọng nói nhuốm chút buồn buồn.

– Vĩnh mong mọi sẽ bớt buồn và bớt nhớ nhà...

Xe quẹo mặt vào con đường nhỏ thỉnh thoảng mới thấy một căn nhà bằng cây rồi cuối cùng ngừng trước cabin. Bước ra ngoài Thanh im lặng ngắm cảnh. Trời xanh xanh. Rừng xanh xanh. Núi xanh xanh cao ngất mờ mờ sương phủ. Vĩnh bước tới đứng cạnh mọi Thanh. Hai người im lặng thưởng thức phong cảnh hoang vu của núi rừng già lác xọc Thanh quay qua nhìn Vĩnh.

– Mợ cảm ơn Vĩnh...

Ôm vai Thanh Vĩnh thì thầm:

– Không có chi... Vĩnh làm những gì có thể làm để cho mợ sung sướng. Mợ đã khổ nhiều rồi...

Thanh ứa nước mắt. Như muốn giấu sự xúc động của mình nàng cúi xuống nhắc lấy cái túi xách rồi im lặng đi vào nhà.

Buông mình rơi xuống cái giường kingsize Thanh hỏi:

– Có một cái giường rồi mình ngủ chung với nhau à?

Vĩnh đùa:

– Chứ sao... Vợ chồng đi honeymoon mà ngủ riêng đâu có được...

Cười hắc hắc Thanh cũng đùa lại:

– Không được đâu... Vĩnh ngủ với mợ không được đâu... Mợ ngáy... Mợ chòi... Mợ gác... Mợ đập Vĩnh rơi xuống giường...

Vĩnh cười hăng hắc:

– Gì chứ mợ gác thời Vĩnh thích lắm. Hồi nhỏ ngủ chung với má Vĩnh bị má ôm má gác hoài hà. Má nói Vĩnh là cái gối ôm biết đi của má...

Thanh cười ngất khi nghe Vĩnh nói.

– Mợ đập Vĩnh rơi xuống giường...

– Rơi xuống giường thời leo lên ngủ tiếp chứ có gì đâu...

– Vĩnh lì quá mợ chịu thua...

– Như vậy là mình ngủ chung phải hôn?

Hàm răng trắng của Thanh cắn nhẹ vào môi:

– Ừ... Vĩnh ngủ một đầu còn mợ một đầu... Cấm động đây... Cấm nhúc nhích... Cấm lăn... Cấm gác... Cấm ôm...

Thanh cười hắc hắc khi nghe mình cấm ông chồng giả đủ mọi chuyện trong tuần trăng mật.

– Trời ơi... Cấm gì mà nhiều vậy... Mợ nên nhớ xứ này là xứ tự do nha...

– Hồng biết... Đó là lệnh...

– Lệnh của ai?

– Của mợ... Lệnh của bà...

Thanh bật thành tiếng cười khi nhìn nét mặt ngơ ngác của Vĩnh. Ông chồng giả của nàng không hiểu được cái của ba chữ lệnh của bà...

– Chịu hôn?

– Dạ chịu...

Trả lời một câu yếu xiu Vĩnh ngã người lên nệm đoạn xoay người vòng tay làm bộ như muốn ôm. Thanh cười lớn lẫn ra xa. Vĩnh trườn mình theo khiến cho Thanh cười thán thót lẫn sát vào vách. Thấy Vĩnh trườn tới gần hơn nàng rút người lại rồi kêu nhỏ:

– Vĩnh đừng ăn gian nha. Mình đã giao hẹn rồi...

Cười lớn với giọng vui vẻ Vĩnh nói.

– Mẹ muốn take a walk...?

Thanh ngồi bật dậy khi nghe Vĩnh hỏi:

– Mình đi bộ hả?

Mở cửa kính bước ra ngoài balcon
Vĩnh cười.

– Đứng đây mình có thể thấy núi...

Nghe Vĩnh nói Thanh bước vội ra balcon. Nàng reo tiếng vui mừng khi thấy rừng cây lấp lánh dưới ánh mặt trời. Rừng xanh xanh. Trời xanh xanh. Mây trắng lang thang. Gió man mát thơm mùi cỏ cây. Chút sương mù còn đọng trên lưng chừng đỉnh núi.

Nhìn Vĩnh Thanh thì thầm:

– Cám ơn Vĩnh đã cho mợ thấy núi...

Hôn phớt lên mái tóc thơm mùi trái cây của mợ Thanh, Vĩnh thì thầm:

– Vĩnh thương mợ... Vĩnh làm tất cả mọi điều để mợ được sung sướng...

Thanh ngược lên nhìn người chồng

giả của mình với tia nhìn thương mến và biết ơn.

– Mình thay quần áo rồi đi bộ... Mợ có short?

Không trả lời Thanh mang nguyên cái va-li đi thẳng vào phòng tắm. Lát sau Vĩnh trở mắt nhìn khi mợ Thanh của mình bước ra. Chút sexy. Chút xinh xắn. Chút nhí nhảnh. Mợ tươi mát như trái ổi xá lị. Áo sơ mi hở ngực một chút. Quần short không ngắn quá. Giày tennis. Thanh không còn là một người đàn bà e lệ và rụt rè cách đây mấy tháng. Nàng đã lột xác thành một người mới. Như một cặp vợ chồng son trẻ họ đi bên nhau trên con đường mòn rợp bóng mát và vắng vẻ trong một buổi xế chiều. Thanh vui như lúc còn trẻ ở Pleiku. Nàng cười như nắc nẻ khi nghe Vĩnh kể chuyện vui. Họ ngồi cạnh nhau im lặng nhìn mặt trời từ từ

khuất sau rừng cây thông xanh ngắt một màu xanh.

– Mợ đói bụng chưa?

– Đói muốn xỉu... Mình về phòng sửa soạn xong rồi mợ bao Vĩnh ăn tối...

Thấy Vĩnh tỏ vẻ ngạc nhiên Thanh cười đùa:

– Mợ bao Vĩnh ăn mà Vĩnh phải trả tiền. Chịu hôn?

Vĩnh cười khi nghe hai chữ “chịu hôn” tinh nghịch, âu yếm và nhỏng nhẻo của Thanh. Về tới phòng cả hai tắm rửa và thay quần áo xong Vĩnh lái xe tới Lineberger Seafood Restaurant. Ngồi vào bàn xong Vĩnh hỏi:

– Mợ muốn ăn tôm hùm?

Thanh sáng mắt đáp nhanh:

– Ăn...

– Mợ uống bia không?

– Thôi... Mợ uống ké của Vĩnh đi...

Khi người hầu bàn tới Vĩnh gọi món Cold Water Lobster Tail cho mợ Thanh còn cho mình món Fresh Charbroiled Swordfish, một chai bia Michelob cho mình và một ly nước lạnh cho Thanh. Khi đĩa tôm hùm được đặt lên bàn Thanh hỏi với giọng ngạc nhiên:

– Còn cái đầu con tôm đâu?

Vĩnh cười giải thích:

– Mỹ họ không có ăn cái đầu...

Thanh cắn nhả:

– Trời ơi cái đầu ngon muốn chết mà lại bỏ...

Ăn xong hai người đi dài dài theo con suối ngắm cảnh ban đêm xong gần mười giờ mới trở về phòng. Vừa bước vào Thanh kêu lên.

– No quá Vĩnh ơi...

Nói xong bốn chữ này Thanh buông mình nằm sấp xuống nệm. Vĩnh cảm thấy tim đập mạnh khi nhìn cái lưng thon, chiếc mông tròn và cặp đùi dài của mợ. Dường như có cảm tưởng là Vĩnh đang nhìn phía sau lưng của mình Thanh mặc cỡ nằm im giả vờ lim dim ngủ. Nghe tiếng bước chân di động rồi tiếng cửa kính được kéo ra nàng he hé mắt nhìn. Qua ánh sáng mờ mờ bóng Vĩnh đứng trơ vơ ngoài balcon. Tự dưng nàng cảm thấy tội nghiệp và thương Vĩnh như một người mẹ thương con. Nàng ứa nước mắt khi nghĩ tới hai đứa con của mình. Giờ này hai đứa đang làm gì? Nàng đã

viết hai lá thư mà vẫn chưa thấy chồng trả lời. Đán là người rất chậm trễ trong việc viết thư phúc đáp. Hồi má của Vĩnh còn sống bà thường hay viết thư thăm đứa em út của mình và ít khi nhận được thư trả lời. Nàng cứ căn nhắc chồng về chuyện đó nhưng Đán vẫn chứng nào tật nấy thành ra nàng phải viết thư hồi âm cho chị chồng.

Thanh khẽ ngồi dậy đoạn bước ra lan can. Muốn hù Vĩnh nên nàng rón rén đi thật chậm và thật êm. Khi nàng vừa bước qua khỏi cửa Vĩnh chợt lên tiếng:

- Mợ khỏe không mình đi bộ...
- Đi... Trời chắc lạnh lắm hả Vĩnh?
- Dạ ban đêm hơi lạnh đó mợ. Mình phải đem áo ấm theo...

Thanh mặc ba lớp áo còn Vĩnh chỉ

khoác hờ cái áo mỏng. Tay trong tay họ thả bộ dọc theo con đường lác đác người đi mà đa số là những cặp tình nhân trẻ như họ.

– Mợ lạnh?

– Chút thôi... Ban đêm yên tĩnh quá...

Vĩnh cười im lặng. Gió thổi tóc của mợ bay vào mặt khiến cho Vĩnh ngửi được mùi nước hoa thoang thoảng hòa lẫn trong mùi ngai ngái của cây cỏ. Liếc nhanh sang bên phải anh thấy nét mặt của mợ mờ mờ.

– Mợ đói bụng?

Vĩnh biết mợ không đói bụng nhưng muốn hỏi vì không biết có chuyện gì để nói.

– Mình mới ăn mà... Hồi nãy Vĩnh

ép mợ ăn hết con tôm hùm tới bây giờ còn no...

Vĩnh đứng lại khiến cho Thanh cũng phải đứng lại. Hai người đứng cạnh nhau nhìn lên đỉnh núi đen mờ. Gió thổi mạnh hơn khiến cho nàng rung mình thì thầm:

– Mợ lạnh Vĩnh ơi...

Nghe tiếng thì thầm Vĩnh vòng tay kéo Thanh đứng trong lòng của mình. Mùi nước hoa trên tóc mợ thoang thoảng. Nép vào lòng của Vĩnh với hai cánh tay rắn chắc ôm ngang hông, Thanh nghe người ấm lên. Nàng cảm thấy chút rạo rực. Từ lâu lắm rồi nàng chưa được người đàn ông nào ôm nàng vào lòng.

– Mợ hết lạnh chưa?

– Còn...

Thanh trả lời. Tuy không có lạnh nhưng nàng lại trả lời khác đi như muốn người chồng giả phải ôm mình lâu hơn và chặt hơn. Ngoài ra nàng cảm thấy rạo rức của thân thể và rẩy run của tâm hồn đang từ từ dấy lên. Nàng im lặng nghe tim của mình đập mạnh hơn, nhanh hơn khi cánh tay của Vĩnh không biết vô tình hay cố ý ép sát và chạm nhẹ vào vú của mình gây nên sự kích thích âm thầm song mạnh mẽ. Tiếng của Vĩnh cất lên mơ hồ hòa lẫn trong tiếng gió rung hàng cây thông.

– Mình về chưa mợ?

Thanh cố giấu tiếng thở dài thầm lặng và tiếc rẻ.

– Về... Mợ mới chân rồi...

Hai người thong thả trở về khách

sạn. Nhường cho Vĩnh đánh răng trước Thanh soạn quần áo, giày vớ và các thứ lật vặt vào tủ đựng quần áo. Vừa làm nàng vừa suy nghĩ. Đây là lần đầu tiên Vĩnh và nàng ngủ chung giường. Mấy tháng nay mang tiếng là ở chung nhà nhưng phòng ai nấy ở, giường ai nấy ngủ. Bây giờ chung đựng một phòng cho nên... Lắc lắc đầu không muốn nghĩ thêm Thanh cảm thấy mặt nóng bừng vì cảm giác rạo rục... Nếu Vĩnh ôm mình thì mình phải làm gì? Nếu Vĩnh đòi cái chuyện đó thì mình phải làm sao? Chấp thuận hay cự tuyệt? Liệu mình có can đảm cự tuyệt không? Dù là chồng giả Vĩnh vẫn là chồng của mình. Ngoài ra Vĩnh còn là người ân của mình.

Thở hắt hơi dài Thanh cười thầm khi thấy Vĩnh xúng xính trong bộ pajama mới mua tuần trước. Ôm lấy bộ bà ba,

khăn tắm và các thứ lật vạt nàng cúi đầu bước nhanh vào phòng tắm. Khi nàng trở ra Vĩnh đang nằm dài trên sofa xem tivi. Đến ngồi trên ghế nệm bên cạnh nàng nhìn lên màn ảnh. Hai người im lặng không nói chuyện. Thật lâu quay qua thấy Vĩnh lim dim Thanh nói nhỏ.

– Vĩnh...

– Dạ...

– Mình đi ngủ... Mợ buồn ngủ...

Vĩnh tắt tivi. Đứng trước chiếc giường rộng Vĩnh cười.

– Mợ nằm đầu đằng kia... Vĩnh nằm đầu này... Cấm lẫn... Cấm chòi... Cấm đập... Cấm gác... Cấm ôm...

Thanh cười khê:

– Có cấm thở không?

Vĩnh cũng đùa.

– Cắm luôn... Cắm động đây... Cắm nhúc nhích...

– Trời ơi... Đi hưởng tuần trăng mật mà khó vậy... Ở nhà còn sướng hơn...

Ngẫm nghĩ giây lát Vĩnh cười cười:

– Muốn cái gì cũng phải làm đơn xin phép...

– Ok...

Nói xong hai chữ Ok Thanh nằm sát vào mép giường bên này còn Vĩnh nằm phía bên kia.

– Vĩnh ngủ chưa?

– Chưa... Còn mơ?

– Sắp ngủ...

– Good night mợ...

Nói xong Vĩnh nhắm mắt. Hai “vợ chồng” đi hưởng tuần trăng mật lại nằm xa nhau cả cây số cố gắng dỗ giấc ngủ.

Thanh chợt mở mắt. Nhìn đồng hồ nàang thấy ba giờ sáng. Đưa tay sờ bên cạnh nàang không thấy gì hết. Đưa tay ra thật xa nàang cũng không đụng cái gì hết. Ngạc nhiên nàang xoay người lại. Vĩnh không có nằm trên giường. Ngồi dậy nhìn nàang mỉm cười. Trên tấm vải trải giường Vĩnh nằm co ro dưới sàn.

– Vĩnh... Vĩnh...

Thanh gọi nhỏ. Vĩnh trả lời với giọng hơi ngái ngủ:

– Dạ...

– Lên đây nằm...

– Dạ... Vĩnh nằm dưới sàn cũng được...

– Không... Mẹ bảo Vĩnh lên đây...

– Dạ...

Vĩnh ôm gối nằm sát vào mép giường bên kia.

– Coi chừng lọt xuống giường... Vĩnh nằm sát vào đây...

Nghe lời Vĩnh nhích vào.

– Chút nữa...

Vĩnh nhích vào cho tới khi đụng lưng của Thanh. Hai vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật nằm đầu lưng với nhau im lặng cố dỗ giấc ngủ.

Sáu giờ sáng. Thanh thức giấc. Việc mà nàng nhận ra trước tiên là bàn tay của

Vĩnh đang đặt lên bụng của mình. Khẽ xoay đầu nàng thấy Vĩnh hai mắt nhắm kín và đang thở đều đều như say ngủ. Tuy bàn tay đó đặt trên lớp mền dày nhưng Thanh có cảm giác bàn tay của Vĩnh thật mềm mại, ấm êm, phát ra luồng điện chạy trong cơ thể của mình gây chút rẩy run và xao động. Nàng muốn cầm tay Vĩnh đặt xuống nệm nhưng lại sợ Vĩnh biết nên đành nằm im. Tuy nhiên cái cảm giác rẩy run và xao động càng lúc càng lớn dần lên khiến cho nàng phải thở hắt hơi thật dài rồi xoay người nằm nghiêng một bên như vô tình làm cho bàn tay của Vĩnh rơi xuống nệm. Thanh lại thở dài. Một thở dài như nuốt tiếc cái gì.

Ăn sáng xong Vĩnh đeo packback rồi vòng tay ôm ngang hông của Thanh đi ra cửa. Hơi ngạc nhiên về cử chỉ thân mật của ông chồng giả Thanh cười.

– Sao lúc này Vĩnh cũng mợ nhiều vậy?

Ngẫm nghĩ giây lát Vĩnh chậm chậm lên tiếng:

– Lúc đầu Vĩnh phải làm giả nhưng từ từ Vĩnh lại thích làm thật. Vĩnh thấy mợ có nhiều điểm giống má của Vĩnh. Ba của Vĩnh mất lúc Vĩnh mới mười tuổi. Từ khi ba mất má với Vĩnh gần gũi nhau nhiều lắm. Má giống như là bạn của Vĩnh. Má nói má là bạn già của Vĩnh...

Thanh nhẹ cười khi nghe hai chữ “bạn già”. Liếc sang người đi bên cạnh Vĩnh cười tiếp:

– Vĩnh thương mợ bởi vì mợ giống má. Có mợ bên cạnh Vĩnh có cảm tưởng má sống lại...

Thanh cảm động ứa nước mắt. Nàng

tự đứng ngả đầu vào vai Vĩnh đồng thời vòng tay ôm ngang hông.

– Mợ không thích làm “bạn già” của Vĩnh đâu...

Thanh cười thánh thót sau câu nói rồi liếc nhanh người đi bên cạnh.

– Mợ thích làm “bạn trẻ” hơn...

Vĩnh cười nói một câu mà khi nghe xong Thanh có vẻ tư lự:

– Bảo lãnh mợ sang đây Vĩnh lời lắm. Mợ vừa là vợ lại vừa là bạn của Vĩnh...

– Còn thiếu... Vĩnh quên mất mợ còn là mợ của Vĩnh nữa...

Vĩnh cười:

– Chũ mợ có nhiều nghĩa lắm mợ biết không?

Thanh nguyệt ông chồng giả lẻo mép của mình.

– Biết...

Cười hắc hắc Vĩnh đạp xe vào Rainbow Parking Area. Đeo packback vào vai xong Vĩnh cười:

– Mợ sẵn sàng chưa?

– Rồi... Mình đi đâu hả Vĩnh?

– Rainbow Falls Trail...

Theo con đường mòn hai người từ từ leo lên một ngọn đồi cao. Đứng trên đỉnh đồi Thanh im lìm ngắm cảnh. Nắng lên cao nhưng không khí vẫn còn gai gai lạnh. Sương mù giăng giăng khắp nơi biến vùng rừng núi thành lung linh mờ ảo. Tiếng chim hót đâu đây. Trong sự tĩnh lặng của núi rừng nàng như nghe được

tiếng đá thì thầm. Tiếng thở của rừng cây. Tiếng đất chuyển mình. Tự dưng nàng nhớ nhà. Nhớ tới Pleiku, nơi nàng đã sinh ra dù nàng không biết nhiều gì về Pleiku vì phải rời bỏ nơi chôn nhau cắt rún lúc còn nhỏ. Những điều nàng biết chỉ do lời kể lại của ba. Dù không sinh ra ở Pleiku, nhưng ba của nàng yêu xứ sở thơ mộng này như chính quê làng của ông ta. Ông ta đã vẽ vờ, thêu dệt và ghi vào trong óc đứa con gái nhiều mộng tưởng để biến Pleiku như là xứ thần tiên.

Bước ra đứng nơi ghềnh đá Vĩnh hét lớn:

– Mợ Thanh... Thanh...

Tiếng hét của Vĩnh dội vào núi rừng gây thành âm hưởng trùng trùng lặp lại hàng trăm ngàn lần tiếng thanh... thanh... thanh... thanh... Rừng rưng nước mắt

Thanh thở dài. Nàng cảm thấy thương và quý mến người cháu, người chồng và mới đây người bạn của mình càng lúc càng nhiều hơn. Sở dĩ nàng thở dài là vì nàng chợt khám phá ra một điều là càng ngày nàng cảm thấy thân mật, gần gũi và thương mến Vĩnh nhiều hơn. Tình cảm giữa nàng với người cháu chồng mơ hồ đã vượt qua giới hạn định sẵn, đã vượt qua mức bình thường mà cả hai đều đồng ý phải giữ gìn. Bằng nhạy cảm của đàn bà và tinh tế của một người có ít nhiều kinh nghiệm tình trường nàng biết Vĩnh thích mình. Chữ thích ở đây phải được hiểu theo nghĩa là đàn ông thích đàn bà hay nam thích nữ. Xuyên qua những lời Vĩnh nói khi thành thật hoặc khi bóng gió xa xôi nàng lờ mờ hiểu được tình cảm của ông chồng giả dành cho mình. Tuy nhiên nàng biết là nàng không thể đáp lại. Nàng là một người đàn bà đã có

chồng. Hơn nữa chồng nàng lại là cậu ruột của Vĩnh. Luân lý, đạo đức không cho phép nàng yêu thương Vĩnh. Đán là một chướng ngại vật to lớn, sừng sững ngăn cách nàng với Vĩnh.

– Mợ...

Thanh mỉm cười vì tiếng Vĩnh thì thầm bên tai:

– Mợ xin lỗi Vĩnh... Tại mợ đang mơ...

Vĩnh cười hiền hậu.

– Mợ đẹp tuyệt vời khi mơ mộng... Vĩnh thích nhìn mợ khi mợ suy tư và mơ mộng...

Thanh mỉm cười. Vĩnh khác Đán. Nàng thường hay bị Đán rầy là lúc nào cũng suy tư và mơ mộng.

– Vĩnh yêu cái dáng suy tư và mơ mộng của mợ. Lúc đó mợ cô đơn và buồn bã...

Thanh muốn nói cho Vĩnh biết một điều là nàng muốn bày tỏ sự cảm ơn về nhận xét của Vĩnh bằng cái hôn lên má nhưng nàng dằn lòng. Nàng sợ nói ra tình cảm của mình sẽ gây nên nhiều hậu quả không tốt. Do đó nàng chỉ mỉm cười nói một câu.

– Cảm ơn Vĩnh... Vĩnh là người hiểu mợ nhiều hơn bất cứ ai. Mình đi đâu nữa Vĩnh...

Đưa tay chỉ lên dốc cao Vĩnh cười:

– Mình lên trên kia... Mợ đi nổi không?

Thanh cười nói tỉnh bơ:

– Nổi chú... Chà tối nay về ngủ thẳng
căng nghe Vĩnh...

Cười lớn Vĩnh bước như chạy lên
dốc khiến cho Thanh cũng hồi hả bước
theo.

– Vĩnh đi chậm lại... Mợ sợ té...

Vĩnh bước chậm lại khi nghe Thanh
la làng. Con đường mòn khúc khuỷu
xuyên qua khu rừng khá rậm rạp. Cây
maple xen lẫn với hickory, elm, sycamore,
pine tỏa bóng mát rời rời. Không
khí thơm mùi hoa cỏ dại. Chỉ vào cây
hoa màu vàng tỏa hương thơm nồng nàn
Thanh hỏi Vĩnh.

– Cây gì thơm như mùi hoa lài vậy
Vĩnh?

– Vĩnh không biết rõ lắm chỉ đoán có
thể là honey sucker hay yellow jasmine...

Tiếng chim hót véo von vang lên trong tàng cây phong cao ngất.

– Chim gì hót nghe hay quá vậy Vĩnh?

– Chắc là mockingbird. Người ta nói mockingbird khôn lắm. Không những hót hay mà nó còn có thể bắt chước được tiếng hót của nhiều loại chim khác...

– Đó đó... Con chim đó Vĩnh...

Thanh giơ tay chỉ con chim có lông màu xám tro và màu trắng đục nơi ngực. Vĩnh gật đầu cười.

– Đúng là mockingbird rồi. Nó là state bird của tiểu bang Tennessee cũng như blue bird là state bird của tiểu bang Missouri nơi mình đang ở...

Quay nhìn ông chồng giả Thanh cười tươi.

– Mình ở thành phố nào hả Vĩnh?

– Dạ... Mình ở thành phố Saint Charles, nằm cạnh dòng sông Missouri...

– Sao cái gì Vĩnh cũng biết vậy hả Vĩnh?

– Vĩnh học...

– Mai mốt Vĩnh dạy cho mợ nghe...

Vĩnh cười vì cái giọng hơi nhõng nhẽo của mợ Thanh. Đi được nửa đường Thanh dừng lại để thở. Mặt của nàng hồng lên vì nóng và lấm tấm mồ hôi. Nắng sớm dội qua đầu khiến cho khu rừng sáng sủa lên và không khí cũng ấm hơn. Du khách đi lại cũng nhiều hơn làm cho hai người không còn đi song song với nhau. Thanh đi trước còn Vĩnh đi sau. Vừa đi anh vừa ngắm nhìn cái

mông tròn trịa và gọi cảm đang chuyển động theo từng bước chân. Đường như Thanh cũng có cảm giác là Vĩnh đang nhìn ngấm phía sau lưng của mình. Điều đó khiến cho nàng luống cuống vì mắc cỡ, hồi hộp lẫn kích thích. Thấy đường ít người đi Thanh mừng rỡ chậm bước để đi song song với Vĩnh. Giơ tay xem đồng hồ nàng nói băng quơ:

– 12 giờ rồi...

– Mình ngồi đây nghỉ mệt đi mợ...

Vĩnh đỡ Thanh ngồi xuống tảng đá lớn bên cạnh đường mòn. Lục túi đeo lưng anh lấy ra hai chai nước lọc và hai gói kẹo đậu phộng. Uống ngụm nước Thanh vừa nhai kẹo vừa nhìn ngấm cảnh vật. Điều mà nàng nhận thấy là rừng núi ở đây thiếu cái chất hoang dã, man rợ và

huyền bí. Bàn tay của con người nhúng vào nhiều quá khiến cho cảnh vật mất đi cái nét tự nhiên và linh động.

Quanh co trong rừng khá lâu cả hai mới dừng lại nghỉ mệt nơi thác nước. Nắng dội vào màn nước trắng xóa thành muôn màu rực rỡ. Thanh mở cái túi đeo lưng nhỏ của mình lấy ra hai cái hamburger. Đưa cho Vĩnh một cái nàng cười đùa.

– Vĩnh ăn tạm cái này đi rồi tối nay mợ sẽ bao Vĩnh ăn seafood... Mợ bao mà Vĩnh phải trả tiền...

Cắn miếng hamburger Vĩnh cười cười:

– Hân hạnh... Vĩnh thấy cabin của mình có lò nướng bằng gas...

Thanh gật đầu.

– Mai mình đi chợ nghe Vĩnh. Mua đồ ăn về nấu ngon hơn...

– Chỉ sợ mợ cực...

Uống ngụm nước Thanh đứng dậy:

– Đi... Bây giờ mợ với Vĩnh đi đua xem ai đi nhanh hơn...

Nàng chưa dứt lời Vĩnh đã vọt đi trước.

– Ê... Vĩnh ăn gian...

Cười ha hả Vĩnh ngừng lại đợi cho Thanh tới mới ôm vai cười thì thắm vào mái tóc thoảng mùi hương:

– Vĩnh thương mợ...

CHƯƠNG 9

Thanh thở dài nhẹ nhõm khi xe đậu vào garage.

Ở đâu cũng không bằng nhà mình. Đi chơi sướng thật nhưng ở nhà thoải mái hơn...

Vĩnh mở cửa xe.

– Để Vĩnh đem va-li vào... Mẹ lấy thư đi...

Thanh cầm một xấp phong thư dày

cộm vì gần một tuần không có lấy thư. Đặt thư lên bàn nàg đi thẳng vào phòng riêng thay quần áo. Khi trở ra nàg thấy Vĩnh đang ngồi xem thư.

– Mợ có thư?

– Của ai gửi vậy?

– Của sở an sinh xã hội. Chắc họ gửi thẻ cho mợ...

Xé phong thư ra xem sơ rồi Thanh đưa cho Vĩnh miếng giấy nhỏ.

– Phải cái này không?

Vĩnh gật đầu cười.

– Có cái thẻ an sinh xã hội này mợ mới xin lấy bằng lái xe và mới đi làm được...

Vĩnh nhắc điện thoại. Nghe tiếng “Hi Mom... How are you doing?” Thanh

biết Vĩnh nói chuyện với má nuôi. Chút sau Vĩnh gác điện thoại rồi cười nói:

– Thứ hai Vĩnh phải đi làm nên má nuôi của Vĩnh sẽ chở mợ đi lấy bằng viết...

– Mợ phải học lại... Hôm rày đi honeymoon quên hết trơn...

Thanh đùa. Vĩnh cũng đùa.

– Mợ học cuốn sách luật xe cộ nát như tương rồi. Vĩnh bảo đảm mợ sẽ không trả lời trật câu nào...

Thanh nói với giọng nghiêm trang:

– Mợ muốn có bằng lái xe để đi làm...

Vĩnh cười cười.

– Mợ không thích Vĩnh chở mợ đi làm à...

– Thích chứ... Tuy nhiên vợ cũng cần phải biết lái xe để lỡ có chuyện gì...

– Vĩnh nói giỡn vậy thôi chứ Vĩnh cũng muốn vợ có bằng lái xe... Thôi Vĩnh để vợ gạo bài...

Trưa hôm sau đang nấu cơm Thanh nghe điện thoại reo. Nhấc lên nàng nghe giọng nói của Vĩnh:

– Vợ đậu rồi phải không?

Vĩnh nghe tiếng cười của vợ Thanh trong điện thoại:

– Đậu rồi... Vợ không trật một câu nào... Vĩnh thưởng vợ gì đây?

– Chiều nay Vĩnh chở vợ đi ăn nhà hàng Thái vợ chịu không?

– Chịu...

Tiếng “chịu” của mợ Thanh qua điện thoại nghe âu yếm và nũng nịu như của một người vợ mới cưới khiến cho Vĩnh cảm thấy chút xao động nhẹ nhàng. Điện thoại ngưng đã lâu mà Vĩnh còn ngồi thừ ra mơ mộng và suy tưởng. Lát sau anh giật mình khi nghe tiếng của Jack.

– Vĩnh... Chưa đi về à?

– Máy giờ rồi?

– Hơn năm giờ...

Nghe nói hơn năm giờ Vĩnh hấp tấp thu dọn giấy tờ cần thiết bỏ vào cặp rồi vội vã ra xe. Xô cửa vào anh thấy mợ Thanh đang ngồi xem tivi.

– Vĩnh xin lỗi mợ vì về trễ...

Thanh cười vui.

– Mợ biết Vĩnh làm việc cực lắm...

Thanh đứng dậy. Vĩnh trầm trồ:

– Mợ mặc áo đẹp quá...

Thanh cười.

– Áo của Vĩnh lựa đó...

Vĩnh gục gặt đầu.

– Khi chọn Vĩnh không nghĩ là áo lại hợp với mợ như vậy...

Hai người ra xe. Vĩnh mở cửa cho Thanh lên xe xong mới đóng cửa lại. Chừng hai chục phút sau Vĩnh ngừng xe trước Bankog Restaurant. Bước vào cửa nhà hàng Thanh nhận thấy khung cảnh lịch sự, ấm cúng và yên tĩnh. Họ được hướng dẫn tới một cái bàn dành riêng cho hai người.

– Vĩnh gọi thức ăn đi mợ không biết gì đâu...

Vĩnh gọi bia và thức ăn cho hai người. Thanh uống chút bia và ăn rất ít.

– Mợ ăn ít quá...

– Mợ sợ mập...

– Mợ không có mập đâu...

– Có... Vĩnh biết không mợ lên cân rồi đó...

– Mợ cân hồi nào?

– Tuần trước... Mợ lục trong nhà xe thấy cái cân. Mợ tò mò bước lên thấy cây kim nhảy vọt tới số 140. Mợ hoảng hồn khi tính ra 140 pound tương đương với 70 ký lô...

Vĩnh cười sặc sụa:

– Cái cân đó hư rồi... Bởi vậy Vĩnh mới đem bỏ ở garage. Vĩnh mập như vậy

mà khi leo lên cân cũng chỉ có 140...

– Mợ đâu có biết...

– Bây giờ mợ cứ việc ăn nhiều đi
đừng sợ... Mợ mập ra một chút nhìn hấp
dẫn hơn...

Ngưng nói Vĩnh nhìn một cách chăm
chú như quan sát và nhận xét khiến cho
Thanh mắc cỡ cúi mặt xuống dấu nụ
cười.

– Mợ lên cân mặc quần áo đẹp hơn...

– Thôi đừng có khen... Mợ không có
tiền cho Vĩnh đâu...

Uống cạn chai bia Vĩnh cười nói:

– Chiều mai thứ sáu sau khi ăn cơm
xong Vĩnh sẽ tập mợ lái xe...

Thanh hỏi với giọng lo lắng:

– Có khó không Vĩnh?

– Dễ lắm...

– Sao mợ sợ quá... Thấy xe nhiều mà lại chạy vùn vụt mợ sợ...

– Mợ đừng lo... Có Vĩnh ngồi bên cạnh canh chừng cho mợ... Khi bắt đầu tập mình sẽ kiểm chỗ nào vắng vẻ để cho mợ quen dần dần rồi sau đó mới chạy ra đường...

– Ủ... Vĩnh phải ngồi bên nha... Có gì là mợ bắt đền Vĩnh đó...

Vĩnh cười cảm thấy vui vui vì giọng nói có chút nhõng nhẽo của mợ Thanh. Trả tiền xong hai người thông thả ra cửa. Đi trên con đường tranh tối tranh sáng ra bãi đậu xe tự dừng Vĩnh vòng tay ôm hông mợ Thanh như ôm một người vợ mới cưới thật sự của mình. Dường như

cũng cùng cảm nghĩ Thanh nắm lấy bàn tay của Vĩnh đang ôm ngang hông mình. Có tiếng thở dài buồn bã và trầm lặng của nàng thoát ra nhưng Vĩnh không nghe được.

Đang ngồi trong nhà bếp Vĩnh với tay nhắc điện thoại khi nghe có tiếng chuông reo. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của bà Caroline:

- Con khỏe?
- Dạ khỏe. Ba má khỏe?
- Ba má bình thường. Còn Thanh?
- Vợ con đang khóc trong phòng...

Vĩnh nghe bà má nuôi hỏi với giọng ngạc nhiên:

- Khóc... Hai đứa có chuyện gì buồn?

– Dạ không... Thanh thi rớt bằng lái xe nên khóc...

– Thi rớt... Má không tin như vậy...

Caroline không tin được chuyện đó vì chính tay bà cũng đã phụ với Vĩnh dạy Thanh lái xe.

– Thanh bị rớt vì lỗi gì vậy?

– Không có lỗi gì hết. Người ta bảo là Thanh không hiểu tiếng Anh nên không được thi lấy bằng lái xe...

Vĩnh nghe tiếng bà má nuôi của mình nói với giọng gằn gằn:

– Má không tin chuyện đó có thể xảy ra. Làm gì có chuyện nào kỳ cục như vậy... Tuy nhiên...

Ngừng lại giây lát bà Caroline mới tiếp tục:

– Lát nữa má sẽ gọi lại con...

Mười lăm phút sau nghe tiếng điện thoại reo Vĩnh nhắc lên. Giọng nói của bà má nuôi vang lên bình thường và vui vẻ:

– Má sẽ làm cơm mời hai vợ chồng con và Ron ăn cơm tối nay. Con nhớ ông Ron Hambert?

– Dạ nhớ... Phải ông Ron làm cảnh sát trưởng?

Giọng cười của bà Caroline vang lên vui vẻ:

– Đúng rồi... Má mời ông ta tới ăn cơm xong bàn về chuyện của Thanh... 7 giờ tối nha...

– Dạ... Con với Thanh sẽ có mặt...

Nói chuyện với má nuôi xong Vĩnh

vào gõ cửa phòng mợ Thanh.

– Mợ... Vĩnh có chuyện cần nói với mợ...

Có tiếng lục đục rồi Thanh mở cửa với đôi mắt đỏ hoe. Vĩnh cười nói đùa.

– Mợ khóc nhiều quá hư mắt đẹp đó. Má nuôi của Vĩnh mời chúng mình ăn cơm tối nay...

– Mợ cảm thấy mệt trong người vậy Vĩnh đi một mình đi...

– Đâu có được... Mợ là vai chính mà... Má nuôi của Vĩnh mời ông cảnh sát trưởng lại để nói chuyện về vụ bằng lái xe của mợ mà...

Thanh mỉm cười tươi tắn.

– Vĩnh nói thiệt hôn hay là Vĩnh xạo cho mợ mừng...

– Mà mợ chịu đi không?

Gật đầu Thanh hỏi.

– Máy giờ?

– Dạ bảy giờ...

Liếc nhanh đồng hồ đeo tay Thanh cười nói:

– Bây giờ mới có hơn năm giờ... Để mợ đi giặt đồ xong sửa soạn cũng còn kịp... Quần áo dơ của Vĩnh đâu đưa đây mợ giặt cho...

Vĩnh lắc đầu.

– Vĩnh giặt được mợ đừng lo...

Thanh nghiêm nét mặt nhưng giọng nói lại nhuốm bông đùa.

– Vĩnh tình nguyện đưa hay để mợ đi tịch thu quần áo của Vĩnh...

– Vĩnh không có quần áo dơ thật mà mợ...

Thanh buột miệng:

– Bộ Vĩnh ở trường sao mà không có...

Nói tới đó nàng vội ngưng bật vì biết mình lỡ lời. Đã đỏ mặt nàng càng thêm mắc cỡ khi nghe Vĩnh cười chọc:

– Dạ... Mợ nói đúng đó... Vĩnh ngèo không có quần áo mặc nên phải cởi trường...

Nói xong Vĩnh cười ngật nghẻo. Dường như muốn dấu sự mắc cỡ của mình Thanh ngoe ngoáy bỏ đi vào garage.

– Mợ...

Đang cầm cúi lựa quần áo bỏ vào máy giặt Thanh hỏi:

– Vĩnh có chuyện gì muốn nói với mẹ?

– Vĩnh xin lỗi mẹ...

– Vĩnh hư quá...

– Quần áo của Vĩnh nè mẹ... Mẹ không giặt thời cứ để đó...

Thấy mẹ Thanh không nói gì Vĩnh đứng xớ rớ giây lát rồi bỏ đồng quần áo dơ xuống sàn xong lặng lẽ bỏ vào nhà. Anh không thấy được nụ cười tinh nghịch và đặc chí của Thanh.

Bảy giờ tối. Bà Caroline đón Vĩnh và Thanh với nụ cười tươi vui và câu nói kèm theo:

– Hai con cứ để má dàn xếp chuyện bằng lái xe của Thanh...

Vĩnh cười khi nghe bà má nuôi của mình trình bày kế hoạch để buộc ông cảnh sát trưởng phải giải quyết vụ Thanh thi rớt bằng lái xe. Bảy giờ hai phút. David bước ra mở cửa khi nghe có tiếng chuông.

Chủ nhà vồn vã chào hỏi khách. Caroline giới thiệu Vĩnh.

– Ông còn nhớ Vĩnh con nuôi của tôi?

Bắt tay Vĩnh, Ron cười.

– Nhớ chứ... Vĩnh không đổi khác bao nhiêu mặc dù tôi không gặp Vĩnh hơn ba năm rồi...

Chỉ vào Thanh Caroline cười tiếp:

– Còn đây là Thanh, vợ của Vĩnh.
Con dâu yêu quý của tôi mới từ Việt Nam sang được mấy tháng...

Đưa tay ra bắt tay Ron, Thanh cười nói bằng tiếng Anh:

– Tôi rất hân hạnh được gặp ông...

Cười vui vẻ Ron nói với Thanh:

– Tôi cũng hân hạnh được gặp cô...
Cô đẹp quá...

Quay sang Caroline ông ta đùa:

– Bà thật có phước. Có con học giỏi rồi bây giờ lại có con dâu đẹp đẽ và dễ thương... Cô ấy đã đi làm ở đâu chưa?

Caroline cười nói trong lúc trao chén xúp cho Ron.

– Thanh chưa đi làm... Cô ấy đang học anh ngữ...

Vĩnh mỉm cười khi nghe bà mẹ nuôi của mình đang lái câu chuyện để gài ông cảnh sát trưởng vào thế kẹt.

– Hèn chi cô ấy nói tiếng Anh giỏi quá...

Bà Caroline cười cười nhìn người bạn của chồng đồng thời cũng là bạn của mình.

– Vậy mà có người nói Thanh không biết nói tiếng Anh...

– Ai mà nói kỳ vậy?

– Nhân viên của ông chứ ai trồng khoai đất này...

David từ từ kể cho Ron nghe chuyện Thanh đi lấy bằng lái xe và bị đánh rớt vì lý do không biết nói tiếng Anh. Bà Caroline xen vào:

– Tôi nghĩ là nó bị kỳ thị...

Ron nhìn thẳng vào mặt người bạn gái của mình:

– Bà muốn nói là nhân viên của tôi kỳ thị...

Caroline chậm chậm gật đầu. Ron im lặng ăn uống. Thái độ của ông ta có vẻ trầm tư nghĩ ngợi. Ăn xong ông ta cười nói với Thanh:

– Đi... Chúng ta đi dạo một vòng để thử xem cô lái xe ra sao...

Hiểu ý của Ron bà Caroline ôm vai Thanh.

– Con cứ đi với Ron... Cứ tự nhiên lái xe... Ông ta là người bạn rất tốt của ba má...

Thanh và Ron ra cửa. Vĩnh ngồi nói

chuyện với ba má nuôi mà lòng phập phồng. Chừng hai mươi phút sau ba người trong nhà nghe tiếng xe ngừng, tiếng mở cửa và tiếng Ron cười vui vẻ. Xô cửa nhường cho Thanh vào trước ông cảnh sát trưởng nói với Caroline:

– Cô ta lái xe giỏi lắm. Sáng mai bà và cô ta tới gặp tôi để tôi giải quyết...

Gật đầu bà Caroline nói nửa đùa nửa thật:

– Ông mà không giải quyết vụ này là tôi thưa ông tới Tối Cao Pháp Viện Hoa Kỳ...

Ron bật cười ha hả vì thích thú khi nghe câu hăm dọa của người bạn gái quen biết mấy chục năm dài. Năm người ngồi ở phòng khách chuyện trò thật lâu Ron mới cáo từ. Đưa hai vợ chồng Vĩnh ra tận xe bà Caroline còn dặn dò Thanh

là sáng mai sẽ tới đón nàng đi lấy bằng lái xe. Trên đường trở về nhà Vĩnh cười đùa:

– Mợ thấy chưa... Vĩnh nói có một tiếng là mợ được bằng lái xe liền. Mợ thưởng gì đây?

Thanh phì cười khi nghe Vĩnh kể công.

– Vĩnh muốn mợ đền ơn Vĩnh như thế nào?

Vĩnh trả lời liền như đã có chủ ý.

– Mợ cho phép Vĩnh mời mợ going out...

– Ok... Mình đi đâu?

– Hôm nay thứ hai. Weekend này mình sẽ du lịch bằng tàu trên dòng sông Mississippi...

Mắt Thanh sáng lên vẻ vui mừng. Quay đầu sang nhìn Vĩnh nàng cười chúm chím.

– Vĩnh đã chuẩn bị trước rồi phải không. Thú thiệt đi...

Vĩnh cười ha hả vì bị mợ nói trúng tim đen. Quẹo xe vào nhà anh bào chữa.

– Mình phải đi chơi cho biết để lỡ tới lúc mợ bắt đầu đi làm và đi học rồi là không có thời giờ đâu... Ngay cả thời giờ ăn cũng không có nữa mợ ơi...

Xe từ từ vào garage. Đợi cho Vĩnh tắt máy xong Thanh mới lên tiếng:

– Vĩnh mời mợ đi chơi với tư cách gì. Cháu của mợ, chồng giả của mợ hay là bạn của mợ?

Vĩnh cười cười nheo mắt.

– Chồng của mợ...

Thanh ré lên cười.

– Khôn vậy...

– Vĩnh ba mươi tuổi rồi chứ đâu phải là con nít. Mợ nên nhớ là Vĩnh chỉ nhỏ hơn mợ có một tuổi...

Thanh le lưỡi.

– Biết rồi... Mợ biết Vĩnh khôn lắm... Vĩnh đói bụng?

– Chút chút... Mà mình ăn cái gì? Mì gói hả mợ?

– Không có mì gói đâu... Nhà thiếu gì đồ ăn... Sườn ram mặn ăn với canh chua Vĩnh ăn hôn?

Nghe nói canh chua với sườn ram Vĩnh nuốt nước miếng.

– Ăn chứ... Vĩnh thềm canh chua của mẹ nấu lâu lắm rồi...

– Tại sao Vĩnh không nói. Mai mốt có thềm có muốn ăn món gì Vĩnh cứ việc nói cho mẹ biết...

Vĩnh nhăn răng cười.

– Vĩnh chỉ sợ mẹ cực...

Vào phòng thay quần áo xong Thanh ra bếp hâm canh chua và sườn ram mặn. Dù nói dối chút chút nhưng vì thức ăn ngon nên Vĩnh ăn ba chén còn Thanh chỉ ăn có hai chén lưng.

CHƯƠNG 10

Đang ngồi làm việc tại nhà Vĩnh hốt hoảng khi được cảnh sát báo tin mợ Thanh bị đụng xe. Một người đàn ông say rượu đã đụng vào xe của Thanh lúc nàng từ lớp học Anh ngữ ban đêm trở về nhà. Tới bệnh viện hỏi thăm Vĩnh mới biết được là Thanh đang nằm trong phòng riêng sau khi được cấp cứu và băng bó. Cũng may là nàng chỉ bị gãy chân trái và tay trái cũng như sây sát mặt mày chút ít. Thanh ứa nước mắt khóc

khi thấy Vĩnh. Không cầm được cảm xúc Vĩnh ôm lấy vợ Thanh, dịu dàng hôn lên tóc và lên trán vợ đoạn hỏi với giọng thật an cần và âu yếm giống như một người chồng hỏi thăm vợ của mình:

– Vợ đau nhiều lắm phải không...
Vợ đau chỗ nào đâu?

Nước mắt long lanh Thanh chỉ vào mặt, tay, chân và ngực. Nàng mỉm cười sung sướng khi Vĩnh hôn vào các chỗ đau mà nàng đã chỉ. Lúc nàng chỉ vào ngực thời Vĩnh hơi ngần ngừ giây lát rồi nhẹ hôn vào trán của nàng. Cô y tá bước vào phòng cười nói với Vĩnh:

– Bà nhà rất may mắn nên chỉ bị gãy một chân và một tay mà thôi. Rất nhiều người bị drunk driver đụng đều chết...

– Chùng nào vợ tôi có thể về nhà?

– Chắc sáng mốt. Bà phải đợi bác sĩ khám lần nữa rồi mới cho xuất viện...

Lấy nhiệt độ, đo áp huyết và cho Thanh uống thuốc xong cô y tá mới rời phòng.

– Vĩnh sẽ ngủ với mẹ ở đây tối nay...

– Thôi Vĩnh cứ về nhà ngủ. Ở đây đâu có giường...

– Vĩnh ngủ trên ghế...

– Ngủ ngồi đau lưng lắm...

– Kệ Vĩnh...

– Vĩnh không nghe lời mẹ... Vĩnh hư quá...

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng Thanh lại muốn Vĩnh ngủ với mình. Nàng sợ ngủ một mình trong phòng lạ người

và lạ đủ mọi thứ. Tự nhiên nàng nhớ và thèm được nằm trong phòng riêng của mình, nhìn ra khung cửa sổ có tàng cây đen thẫm và tiếng gió thổi rì rào vào lúc nửa đêm khi nàng chợt thức giấc vì nhớ nhà, nhớ chồng con. Nghiêng mình sang bên phải nàng thở dài ứa nước mắt khi thấy Vĩnh đang nằm ngủ co ro trên ghế.

* * *

Xe từ từ đậu vào nhà xe. Tắt máy xong Vĩnh đi vòng qua phía bên kia, mở seatbelt rồi đỡ Thanh lên xe lăn.

– Cái số của mợ là không được đi làm... Bây giờ mợ phải ở nhà ít nhất một hai tháng...

Cười gượng Thanh nói với giọng buồn buồn.

– Mợ muốn đi học và đi làm để có tiền gửi về cho cậu nuôi con Vĩnh ơi...

– Mợ đừng lo... Má nuôi của Vĩnh đã nhờ một ông luật sư liên lạc với hãng bảo hiểm để đòi bồi thường. Mợ không cần đi làm cũng có tiền...

Thanh làm thỉnh giây lát rồi ngược lên nhìn Vĩnh.

– Mợ làm khổ Vĩnh nhiều lắm... Mợ xin lỗi Vĩnh...

Cúi xuống hôn lên tóc Thanh, Vĩnh cười.

– Mợ đâu có lỗi gì... Chẳng qua tại số của mợ xui xẻo...

Vừa nói vừa đẩy xe vào nhà bếp Vĩnh hỏi:

– Mợ đói bụng không?

Thanh lắc đầu.

– Không... Mợ chỉ muốn nằm...

Vĩnh im lặng đẩy xe vào tận phòng ngủ đoạn bồng Thanh đặt lên giường xong đắp mền cẩn thận.

– Mợ ngủ đi... Để Vĩnh nấu cơm...

Thanh thở dài nhắm mắt. Đợi cho Vĩnh khép cửa lại nàng mới mở mắt ra. Nàng cảm thấy dễ chịu và thoải mái khi nằm trên chiếc giường quen thuộc của mình. Nắng tháng 6 chói chang dội qua cửa sổ làm căn phòng sáng hơn. Chiếc bàn viết bằng gỗ thông đặt cạnh cửa sổ là chỗ nàng ngồi viết thư hay đọc sách. Kế đó đối diện với bức vách là bàn trang điểm. Dù mệt mỏi và buồn ngủ nhưng Thanh không ngủ được vì cơ thể đau đớn và nhức nhối.

Nấu cơm xong vào phòng thấy vợ Thanh ngủ say Vĩnh trở qua phòng của mình nằm rồi vì đêm qua không ngủ yên anh thiếp đi lúc nào không biết. Giật mình thức dậy thấy trời tối anh vội vã rửa mặt xong qua phòng của vợ Thanh. Thấy Thanh đang nằm nhìn ra ngoài trời đêm Vĩnh cười hỏi.

– Vợ đói bụng chưa để Vĩnh lấy cơm cho vợ ăn...

– Vĩnh nấu món gì vậy?

Vĩnh cười cười.

– Vợ biết rồi... Canh nấm rơm và gà kho gừng...

Nhìn vợ Thanh giây lát Vĩnh cười đùa.

– Đó là hai món ruột của Vĩnh mà...

– Ăn... Vĩnh múc một tô đi rồi mình ăn chung...

Cười cười Vĩnh ra nhà bếp rồi lát sau trở vào với một cái khay lớn đựng tô canh nấm rơm và đĩa cơm với gà kho gừng. Nhắc ghế ngồi bên mép giường Vĩnh vui vẻ đút cơm cho vợ Thanh.

Vừa nhai Thanh vừa hỏi:

– Mai Vĩnh có đi làm?

Vĩnh lắc đầu.

– Vĩnh lấy một tuần vacation để ở nhà với vợ. Lúc này công việc không có nhiều. Vả lại sở cho phép Vĩnh mang việc về nhà làm...

Ngừng lại nhìn quanh căn phòng Vĩnh im lặng giây lát mới nói tiếp:

– Để mợ ở nhà một mình Vĩnh không an tâm...

Nhìn Vĩnh rồi cúi xuống nhìn cái chân gãy và cái tay gãy của mình Thanh khẽ thở dài ứa nước mắt. Như thông cảm cho nỗi buồn của Thanh, Vĩnh cười vui vẻ.

– Vĩnh thích được ở nhà với mợ...

Thanh cười gượng.

– Vĩnh sẽ cực lắm... Săn sóc một người bệnh không có vui sướng gì đâu. Mợ đau mợ nhỏng nhẻo lắm...

Vĩnh cười hì hì.

– Mợ nhỏng nhẻo hả... Vĩnh thích được thấy mợ nhỏng nhẻo...

Ăn hết chén cơm Thanh lắc đầu.

– Thôi mợ không ăn cơm nữa. Mợ chỉ muốn ăn canh...

Vĩnh gặt đầu cặm cùi đút cho Thanh ăn hết chén canh nấm rơm mới mang cái khay đựng thức ăn ra nhà bếp xong cầm vào ly nước cam. Đưa tay trái ra đón lấy ly nước cam Thanh cười nhẹ.

– Mợ uống một mình được...

Thanh nhìn ra khung cửa sổ trong lúc thông thả uống từng ngụm nước cam. Tiếng chim cu gáy rời rạc trên tàng cây maple bên hông nhà. Gió lay động cây myrtle crap được trồng cạnh hàng rào. Những giọt nắng long lanh màu vàng tươi dọi vào cửa sổ. Không khí của buổi trưa hè bình yên và êm ả. Tự dưng nàng nhớ Sài Gòn. Thành phố nắng chói chang. Nóng hầm hập. Tiếng còi xe inh ỏi. Khuôn mặt của hai đứa con hiện ra.

Dáng đi gầy chậm của chồng. Ánh mắt lơ đãng, mệt mỏi. Con hẻm sâu khai mùi nước đái và rác rến. Cổ nhạc và tân nhạc vang lên hòa lẫn với nhau tạo thành thứ âm thanh hỗn tạp.

– Mợ...

Tiếng gọi của Vĩnh cắt ngang dòng suy nghĩ của Thanh. Quay sang nàng thấy nụ cười của người cháu chồng.

– Mợ nghỉ cho khỏe... Vĩnh phải làm việc...

Đặt ly nước cam lên mặt bàn cạnh đầu giường Thanh gật đầu. Vĩnh im lặng rời phòng sau khi khép cửa lại. Lát sau Vĩnh trở lại đưa cho Thanh cái chuông.

– Khi nào cần mợ cứ rung chuông... Cái này má mua khi Vĩnh còn nhỏ. Lúc bệnh Vĩnh cứ lắc chuông là má biết liền...

Thanh cười thánh thót lắc lắc mấy cái. Tiếng chuông kêu vang ròn rã. Vĩnh cũng cười lui ra khỏi phòng. Anh không khép cửa phòng lại như cố ý muốn nghe tiếng chuông reo của vợ Thanh. Máy điều hòa không khí chạy khiến cho nàng cảm thấy lạnh. Kéo cái mền lên tận cổ, soải hai chân nàng nằm im nhìn ra khung cửa sổ. Trời xanh cao. Mây trắng. Năng lung linh. Tiếng nhạc chậm và êm...

Năng nơi đây cũng là năng ấm... Nhưng ấm sao bằng năng ấm quê hương... Dù mới xa Sài Gòn không đầy năm nhưng nàng lại cảm thấy nhớ nhung thật nhiều. Nhớ những cơn mưa bất chợt đổ xuống. Nàng ngồi trong lớp học im lặng nhìn mưa rơi trắng xóa khoảnh sân xi măng. Buổi chiều đi bộ trên con đường đông đúc xe cộ về lại ngôi nhà tối

tàn và nóng hừng hực. Từng giọt mồ hôi trên trán, trên cánh tay trần trong căn bếp chật hẹp.

Nàng nhớ tới tiếng cười của Tâm, đứa con gái đầu lòng. Ánh mắt ngây thơ và tiếng khóc của Hùng, đứa con trai út ngày nàng bước lên máy bay đi Mỹ. Khuôn mặt buồn rầu của Đán. Tất cả giờ đây chỉ còn là hình bóng đậm nét trong tâm tưởng. Thanh đưa tay áo lên lau nước mắt bắt đầu ứa ra. Nàng muốn xoay người nằm nghiêng nhưng cảm thấy thân thể nặng chình chịch và tay chân hầu như không cử động được. Cầm cái chuông lên định gọi Vĩnh nhưng nghĩ sao nàng lại thôi. Không muốn lên tiếng gọi vì biết Vĩnh đang làm việc, nàng cắn môi cố chịu đau ráng nhúc nhích thân thể của mình. Tuy nhiên vì một tay và một chân không cử động được nên nàng không đủ sức nhúc

nhích. Vả lại càng cử động nhiều chừng nào nàng cảm thấy càng đau đớn nhiều hơn nữa. Mồ hôi vã ra trên trán nàng thở hắt hơi dài nằm im nhìn lên trần nhà. Nắng chiếu dọi qua khung cửa kính làm căn phòng sáng thêm.

Nằm im giây lát Thanh chợt thở dài nghe trong người bứt rứt, khó chịu và ngứa ngáy. Kể từ đêm bị đụng xe cho tới nay nàng không có tắm rửa hoặc thay quần áo vì thể thân thể hơi hám và bứt rứt. Đưa tay áo lên mũi ngửi Thanh nhăn mặt vì cái mùi kỳ cục. Mùi bệnh viện. Trăn trở một hồi lâu nàng thở dài nhắm mắt lại. Nàng muốn tắm rửa và thay quần áo nhưng biết tự mình không làm được chuyện đó. Muốn tắm và thay quần áo nàng phải nhờ Vĩnh. Nghĩ tới đó nàng nghe mặt nóng bừng lên và tim đập thình thịch. Tuy trên giấy tờ nàng là

vợ của Vĩnh nhưng thực tế nàng là mợ, là vợ của cậu Đán của Vĩnh. Vì lý do đó nàng không thể để cho Vĩnh thấy nàng trần truồng nhất là sờ mó, đụng chạm vào thân thể của nàng. Nhưng nàng cũng biết nếu không để cho Vĩnh làm chuyện đó thời nàng phải chịu ở dơ trong thời gian dài. Không tắm rửa và thay quần áo trong thời gian một hai tháng thân thể của nàng sẽ hôi như chuột. Nghĩ tới đó Thanh cười gượng lắc đầu như biết mình không còn chọn lựa nào khác hơn. Kéo một chùm tóc đưa lên mũi Thanh le lưỡi. Mái tóc huyền óng ả của nàng giờ đã có mùi và rinh rích vì ba bốn ngày chưa gội. Nghĩ ngợi lan man nàng đưa tay trái lên lần mò mở thử một nút áo. Chuyện đó không có gì trở ngại cho tới khi nàng nghiêng người để cố gắng cởi áo. Nàng nghe cảm giác đau đớn từ chân trái và từ cánh tay lan dần khắp thân thể. Loay

hoay giầy lát nàng thở hắt hơi dài nằm vật ra giường trong lúc mồ hôi tươm trên trán. Cầm lấy cái chuông nàng nhìn đăm đăm, nửa muốn rung nửa lại không. Nàng mắc cỡ, thẹn thùng và ngán ngại. Nhưng nàng biết mình cũng cần phải tắm gội và thay đổi quần áo.

Vĩnh ngồi nhìn ra cửa sổ. Nắng hè chói chang rực rỡ. Chút gió nhẹ làm rung những chùm hoa màu tím của cây myrtle crap ngoài hàng rào. Anh hơi mỉm cười khi nghe văng vẳng tiếng chuông bên phòng vợ Thanh. Nhanh nhẹn đứng lên, đi ra cửa, trên hành lang nhỏ và ngăn anh xô cửa bước vào.

– Vợ chưa ngủ hả vợ?

Vĩnh lên tiếng khi thấy Thanh cười với mình.

– Vợ mới vừa thức dậy...

– Mợ đói bụng?

Thanh lắc đầu. Vĩnh nhìn quanh căn phòng.

– Mợ khát nước không Vĩnh lấy cho mợ ly nước cam...

Thanh lại lắc đầu. Vĩnh hơi cau mày vì hỏi mấy câu mà mợ Thanh cứ lắc đầu. Môi mím lại Thanh ngáp ngừng.

– Mợ tính nhờ Vĩnh một chuyện...

– Chuyện gì vậy mợ?

Thanh nói nhanh, nói liền như nếu để chậm một giây phút ngăn ngủi nữa thôi nàng không đủ can đảm để nói.

– Mợ tính nhờ Vĩnh tắm cho mợ...

Vĩnh hơi giật mình. Anh nhìn mợ Thanh dăm dăm.

– Tắm cho mợ... Vĩnh đâu có biết tắm... Làm sao Vĩnh tắm cho mợ được...

– Thời Vĩnh cứ làm đại... Bốn ngày không có tắm mợ ngứa ngáy khó chịu quá... Mợ dơ... Mợ hôi... Mợ thúi...

Vĩnh cười hắc hắc khi nghe Thanh thú nhận là mình hôi, mình thúi.

– Vĩnh biết mà không dám nói ra sợ mợ giận, mợ buồn. Nhưng mà bác sĩ bảo mợ không được đi đứng...

Nói tới đó Vĩnh ngừng lại giây lát rồi reo lên.

– Vĩnh nhớ rồi... Hồi nhỏ Vĩnh bị bệnh má tắm cho Vĩnh cách này...

– Cách gì...?

Thanh hỏi nhỏ trong lúc nhìn ra cửa sổ. Dường như nàng không dám nhìn

vào mặt của ông chồng giả. Giọng nói có chút ngập ngừng và hơi run run của Vĩnh vang đều bên tai nàng:

– Má lấy khăn tắm nước nóng rồi lau mình cho Vĩnh. Nước nóng pha xà bông và dầu thơm thơm lắm mợ ơi...

Phải dần dần Thanh mới không bật cười vì câu nói của ông chồng giả.

– Mợ chịu không để Vĩnh đi pha nước...

Thanh bặt môi.

– Chịu...

Không nói gì thêm Vĩnh lui ra khỏi phòng. Còn lại một mình Thanh lại bắt đầu lo âu và bối rối. Nghĩ tới cảnh tượng Vĩnh nhìn ngắm, đụng chạm và sờ mó từng phần trên thân thể của

mình nàng cảm thấy người nóng bừng lên như đang bị sốt thực sự. Tưởng tới cảnh mình trần truồng dưới ánh mắt của ông chồng giả nàng vừa mắc cỡ, hồi hộp đồng thời cũng cảm thấy chút kích thích. Bằng kinh nghiệm cũng như linh cảm bén nhạy của một người đàn bà nàng biết Vĩnh thích mình. Chữ “thích” ở đây được hiểu theo nghĩa là tình cảm giữa một người đàn ông với một người đàn bà chứ không phải của hai người ở vào vị thế mợ cháu. Cái hàng rào luân lý của mợ cháu mỏng manh lắm và rất dễ dàng đổ ụp bởi những khát khao tình cảm và đòi hỏi của thể xác. Vĩnh là một thanh niên ba mươi tuổi, còn nàng là một người đàn bà ba mươi một tuổi, có chồng nhưng lại xa chồng. Hai điều kiện đó khiến cho nàng với Vĩnh hầu như bị cuốn hút lẫn nhau. Huống chi nàng biết nàng cũng mến Vĩnh. Người cháu chồng

là một mẫu đàn ông mà nàng mơ ước. Dịu dàng, thật thà, chất phác, tình cảm và có nghề nghiệp vững chắc, Vĩnh sẽ là một người chồng và người cha lý tưởng. Nàng cũng biết là mình thích Vĩnh, thích ông chồng giả của mình. Từ mấy tháng nay nàng đã sống với tâm trạng của một người đàn bà phải âm thầm chống chọi lại những đòi hỏi của sinh lý và tình cảm của chính mình. Nàng thích được Vĩnh chiều chuộng. Nàng thích được Vĩnh đối xử như là một người vợ. Có những đêm nằm cô đơn trong bóng tối nàng ước ao được Vĩnh ôm nàng trong vòng tay. Hôn lên tóc của nàng. Thì thầm những lời tình tự. Có những buổi chiều ngồi trong lớp học Anh văn nàng cảm thấy thấp thoáng trên trang sách học là hình ảnh của Vĩnh với nụ cười tươi vui và giọng nói ngọt mềm. Nàng biết mình đã có chồng con và chỉ một thời gian ba bốn năm nữa thôi là

Đán sẽ tới Mỹ để đoàn tụ với nàng. Nàng cũng biết mình còn có bốn phận, trách nhiệm với chồng con, nhưng những lúc buồn rầu và đơn côi nàng ước mong có chuyện gì xảy ra. Như là một phép mầu để cho nàng chính thức trở thành vợ của Vĩnh. Nghĩ tới đó Thanh thở dài hắt hiu. Đã lâu lắm rồi. Nhiều lần lắm rồi nàng mơ ước nhưng mơ ước không bao giờ thành sự thực dù chỉ trong khoảnh khắc.

Nghe tiếng động Thanh hơi xoay người thấy Vĩnh đang bưng cái thau bằng stainless steel đi vào trong phòng tắm. Tiếng nước chảy khiến cho Thanh hồi hộp. Nàng càng thêm run rẩy khi Vĩnh bưng thau nước ra.

– Vĩnh pha chút xà bông và dầu thơm...

Thanh cảm thấy giọng nói của Vĩnh

không được bình thường. Nó khàn khàn và như lạc đi. Nàng tự an ủi vì đoán Vĩnh cũng đang ở trong tình trạng hồi hộp, run rẩy và kích thích như mình.

– Mợ...

Vĩnh thì thầm khi thấy Thanh nhắm mắt như ngủ.

– Mợ... Vĩnh gọi đầu cho mợ trước nghe mợ...

Thanh mỉm cười thầm cảm ơn ông chồng giả của mình đã có ý kiến hay.

– Ủ... Vĩnh gọi đầu cho mợ trước đi...

Dưới sự giúp đỡ của Vĩnh, Thanh xoay người nằm đưa đầu ra khỏi thành giường.

– Vĩnh biết gọi đầu không?

Thanh hỏi nhỏ và Vĩnh nói trong tiếng cười:

– Biết chứ sao không biết...

– Mẹ muốn nói là gọi đầu cho đàn bà kia...

– Đầu đàn bà cũng như đầu đàn ông mà mẹ...

Vừa nói Vĩnh vừa thấm nước ấm cho ướt tóc rồi bắt đầu đổ shampoo lên đoạn dùng mười ngón tay cào lên tóc, lên da đầu của Thanh. Lát sau anh mới nhúng mái tóc đen dài của Thanh vào thau nước nóng rồi dùng cái khăn nhỏ lau một ít xà bông dính trên mặt. Nằm ngửa mặt nhìn lên trần nhà Thanh thấy được khuôn mặt của người chồng giả với cái mũi thẳng cao, đôi mắt long lanh sáng và cái miệng mím lại. Hàng ria mép lún phún đen.

– Vĩnh thích có tóc như mợ... Mềm và mượt như nhung...

Vĩnh nhẹ nhàng vuốt tóc của Thanh cho hết nước xong cười nói.

– Bây giờ mợ nằm đây để Vĩnh đi thay nước sau đó mới gội conditioner cho mợ...

Thanh cười gật đầu. Nàng cảm thấy bớt ngượng ngùng khi nghe giọng nói đầy sẵn sóc của ông chồng giả. Vĩnh trở ra với thau đầy nước. Quì trên thảm anh bắt đầu thấm nước cho ướt tóc rồi đổ conditioner lên sau đó từ từ chà xát tóc của Thanh rồi mới gội cho sạch.

– Mợ nằm yên đó để Vĩnh sấy tóc cho mợ...

Thanh nằm im trong lúc tiếng máy sấy tóc kêu sè sè. Vĩnh nhìn mợ Thanh

đang nằm ngửa mặt lên trần nhà. Gò ngực vun cao phập phồng theo hơi thở. Chiếc áo cánh ngắn tay được căng ra để hở một khoảng bụng trắng. Chiếc quần đen bằng lụa mịn màng. Chỉ nhìn có bao nhiêu đó thôi cũng đủ khiến cho anh bị kích thích cực độ khi liên tưởng tới những hình ảnh khác. Thăm thở hắt hơi dài như sợ mẹ Thanh biết anh cúi đầu xuống nhìn vào làn da mặt trắng hồng với những sợi lông măng mịn màng, đôi mắt mở hé hé và đôi môi hơi hé ra như cười mà cố gắng không cười. Đưa mớ tóc đen óng ả lên mũi hít một hơi dài Vĩnh hít hà.

– Thơm quá... Tóc của mẹ bây giờ thơm mùi trái cây...

Thanh bật lên tiếng cười thánh thót. Nàng cười vì cách so sánh của Vĩnh đồng

thời cũng cảm thấy thân thể nhẹ hơn và sáng khoái hơn.

– Tóc mợ giống tóc má của Vĩnh. Hồi còn nhỏ Vĩnh thích vùi đầu trong tóc của má...

– Vĩnh cứ làm đi mợ đâu có cấm...

Tắt máy sấy tóc Vĩnh đỡ cho Thanh xoay người nằm trên giường.

– Để Vĩnh pha nước nóng tắm cho mợ...

Pha xong thau nước nóng nhưng Vĩnh lại đứng tần ngần nhìn bóng mình trong gương. Anh tưởng tượng tới một chuyện khiến cho anh hồi hộp, run rẩy và người nóng như lên cơn sốt. Thanh mặc áo tắm đi trên bờ hồ ở Đà Lạt. Da nàng trắng ngần. Eo thon, ngực nở, cái mông tròn trịa và cặp đùi dài. Lát nữa

đây anh sẽ có diễm phúc nhìn ngắm thân thể dịu dàng và quyến rũ của mợ Thanh. Nghĩ tới đó Vĩnh lắc lắc đầu như không muốn nghĩ tiếp và nghĩ xa hơn nữa. Anh cảm thấy có điều gì buồn buồn.

Thanh hơi nhúc nhích khi thấy Vĩnh bung thau nước nóng ra. Mùi xà bông và nước hoa thoang thoảng. Đặt thau nước xuống cạnh giường Vĩnh cúi đầu đi tới cửa sổ để kéo cái màn lại. Căn phòng tối mờ mờ. Bước tới cửa Vĩnh tắt đèn trên trần. Bây giờ trong phòng lại tối hơn khiến cho anh cảm thấy dễ chịu. Ngay cả Thanh cũng cảm thấy thoải mái và bớt nhiều thẹn thùng sau khi Vĩnh tắt đèn. Nàng hơi run người và thở mạnh lúc Vĩnh đặt nhẹ bàn tay lên ngực của mình. Bàn tay trái của nàng chột đưa lên theo phản ứng tự nhiên như muốn ngăn không cho Vĩnh mở nút áo. Tuy nhiên nàng

thầm lặng thở dài rồi buông tay xuống. Lén lén nhìn nàng thấy Vĩnh bặm môi, hơi thở hơi gấp và hai bàn tay run rẩy nhiều hơn khi mở chiếc nút áo cuối cùng rồi sau đó chiếc áo được cởi ra vắt xuống sàn. Mò mẫm hồi lâu Vĩnh mới cởi được cái quần dài và cái bra. Thanh hơi mím môi khi Vĩnh kéo cái quần lót của nàng xuống tận mắt cá. Hai vợ chồng giả đều im lặng, không nói tiếng nào cho nên người này dường như nghe được tiếng thở dồn dập và đứt đoạn của người kia. Người nào cũng cảm nhận được sự run rẩy và xúc động của người kia. Thanh nuốt nước miếng khi cái khăn tắm nước nóng chạm lên da thịt của mình kèm theo sau đó là bàn tay của Vĩnh. Bàn tay nóng ấm, mềm mại đồng thời có một sức lực gì kỳ lạ khiến cho nàng như nghẹn thở. Nàng càng thêm run rẩy và kích thích

khi bàn tay lướt nhẹ lên đùi, lên bụng, lên ngực và lên mặt của mình.

– Vĩnh ơi...

Thanh gọi thầm trong trí. Nàng không biết đó là lời van xin, cầu khẩn hay thúc gọi. Chà nước nóng pha xà bông với dầu thơm khắp người của mợ Thanh xong Vĩnh mới nhẹ thở hơi dài. Giọng nói ngập ngừng và gượng gạo của anh vang lên trong căn phòng im vắng.

– Mợ cứ nằm yên để Vĩnh thay nước mới. Phải làm lần thứ nhì mới sạch...

Thanh nằm im không nói. Nàng cảm thấy run rẩy hơn, hồi hộp hơn và kích thích hơn vì sự đụng chạm, cọ xát mạnh hơn. Mười ngón tay của Vĩnh như có sức hấp dẫn kỳ lạ, sức cuốn hút mạnh mẽ khiến cho nàng có cảm giác như

từng tế bào trong cơ thể cháy bỏng lên và nàng nằm đó chịu đựng cái cực hình sung sướng được người chồng giả tắm rửa cho mình. Thời gian không biết bao lâu vì hai người trong cuộc dường như quên mất Vĩnh mới nhẹ thở dài.

– Xong rồi mợ...

Kéo cái mền mỏng đắp kín người Thanh Vĩnh đứng lên.

– Mợ nằm nghỉ một chút đi rồi Vĩnh sẽ mặc quần áo cho mợ...

Thanh cảm thấy người rạo rức và lâng lâng khi nghe câu nói của Vĩnh. Nó báo cho nàng biết là nàng hoàn toàn trần truồng dưới tia nhìn bỏng cháy và khát khao của ông chồng giả. Bỗng dưng nàng nảy ra ý nghĩ là muốn Vĩnh làm thêm, tiến xa hơn nữa, có những cử chỉ

âu yếm hơn là chỉ đụng chạm sơ sơ ngoài da. Nàng muốn... Nàng kín đáo thở dài khi thấy Vĩnh cúi đầu bưng thau nước đi vào phòng tắm. Tuy tiếc rẻ song nàng lại cảm ơn Vĩnh đã không có hành động nào vượt qua cái rào cản giữa hai người.

Bưng thau nước vào phòng tắm xong Vĩnh trở ra đứng trước closet.

– Mợ muốn mặc quần áo gì?

– Gì cũng được...

Giọng nói của Vĩnh cũng khàn khàn và giọng của Thanh cũng tương tự như vậy.

– Mợ mặc short đi cho dễ thay...

Vĩnh lặng lẽ mặc quần áo. Không biết vô tình hay cố ý mà anh không có mặc đồ lót cho Thanh nhưng nàng im

lặng nhận chịu. Nàng đâu có đi đâu mà cần phải che đây.

– Mợ thấy khỏe hông?

Thanh cười khi nghe Vĩnh hỏi.

– Khỏe khoản và thoải mái lắm.
Thơm nữa... Vĩnh...

Thanh ra dấu cho ông chồng giả cúi xuống rồi trang trọng hôn lên trán một cái.

– Cám ơn Vĩnh... Vĩnh mệt hôn?

Vĩnh cười hiền hòa.

– Mệt muốn chết... Vĩnh phải nín thở...

Nheo mắt nhìn Thanh đang nằm anh cười tiếp:

– Mệt nhưng mà Vĩnh thích làm,

hân hạnh được làm... Vĩnh còn phải tắm cho mợ dài dài...

Đỏ mặt cười làm thỉnh giây lát Thanh hỏi trống.

– Máy giờ rồi Vĩnh?

– Dạ năm giờ. Mợ đói bụng chưa?

– Đói... Mình ăn cái gì đây?

Vĩnh cười đứng dậy.

– Vĩnh sẽ bao mợ ăn Kentucky Fried Chicken...

– Vĩnh đi mua?

– Dạ... Vĩnh chạy ra đầu đường một chút là có liền...

Nằm trong phòng Thanh nghe tiếng máy xe nổ. Tự dưng nàng thở dài không biết mình vui hay buồn. Khoảng gần nửa

tiếng đồng hồ sau nàng nghe tiếng cửa mở rồi Vĩnh bước vào phòng trên tay cầm cái hộp Kentucky Fried Chicken. Kéo cái ghế nhỏ và thấp tới gần giường ngủ anh ngồi xuống. Mấy ngày nay ăn toàn thức ăn của bệnh viện nên Thanh nước miếng ứa ra khi Vĩnh mở cái hộp gà chiên.

– Mình đừng có ăn da gà nhiều mỡ lắm nghe mợ...

Vĩnh nói nhỏ trong lúc xé cái ức gà. Thanh gạt đầu nhìn ông chồng giả chấm miếng thịt gà trắng phau vào đĩa ketchup xong đưa tới miệng của mình. Nhìn cái miệng xinh xắn đang hé chờ Vĩnh tự dưng nghĩ tới một điều kỳ cục. Anh ước gì mình trở thành miếng thịt gà để được mợ Thanh nhai nuốt. Ý nghĩ đó làm cho anh bật cười.

– Vĩnh cười gì vậy?

Vĩnh lắc đầu gượng gạo không chịu trả lời.

– Tại sao Vĩnh không muốn nói cho mợ nghe. Có cái gì mà phải giấu...

– Mợ muốn nghe thật à...

– Ủ...

Ngần ngừng rồi sau đó Vĩnh vừa cười vừa nói ra ý nghĩ của mình khiến cho Thanh cười hăng hắc. Nấu xong miếng thịt gà nàng đùa.

– Coi chừng... Mợ cắn đau lắm đó...
Ủa Vĩnh ăn đi chứ...

– Để Vĩnh dứt cho mợ ăn xong rồi Vĩnh sẽ ăn...

– Hai đứa mình ăn một lượt đi. Vĩnh

không ăn là mợ cũng nhịn luôn...

Thanh nói với giọng thân mật và nhõng nhẽo như nàng thật sự là vợ của Vĩnh. Xé cái đùi gà ra thành nhiều miếng nhỏ xong lựa miếng ngon nhất Vĩnh đút cho Thanh rồi mới từ từ ăn. Tiếng máy điều hòa không khí chạy nghe rì rầm. Nắng dọi vào phòng thành vệt dài vàng hực.

CHƯƠNG II

Thanh ứa nước mắt vì sung sướng khi nhận cái paycheck đầu tiên sau gần nửa năm sang Mỹ. Nhờ sự vận động của Caroline nàng được nhận vào làm ở một tiệm bán quần áo và mỹ phẩm với giá bảy đô la một giờ. So với người khác thời không có bao nhiêu nhưng với nàng thời nhiều lắm. Có tiền nàng mới có thể gửi về Sài Gòn cho Đán nuôi con. Vả lại nàng cũng cần tiền để mua sắm những thứ cần thiết. Dù Vĩnh

nhắc nhở và nài nỉ nhưng nàng cảm thấy ngại ngùng khi đưa tay ra nhận tiền của ông chồng giả. Nàng muốn có tiền riêng, thứ tiền làm ra bởi chính sự làm việc cực khổ của mình.

– Mợ xong chưa mợ?

Vừa làm vừa nghĩ ngợi Thanh giật mình ngược nhìn khi nghe giọng nói quen thuộc của ông chồng giả vang lên sau lưng. Vĩnh đang đứng nhìn nàng với nụ cười tươi vui.

– Xong rồi. Mình đi đâu hả Vĩnh?

– Vĩnh chở mợ ra ngân hàng mở một trương mục rồi sau đó mình đi ăn. Vĩnh mời mợ bữa cơm tối nay để ăn mừng...

– Thôi để mợ mời. Mợ có tiền mà...

Vĩnh lắc đầu vòng tay ôm lấy vai Thanh.

– Mợ hãy để dành tiền gửi về cho cậu...

– Tiền gửi về cho cậu đâu có bao nhiêu. Vả lại...

Vĩnh cười nhẹ. Thanh cảm thấy nụ cười của Vĩnh ẩn ước chút buồn rầu.

– Mợ để dành tiền mua nhà. Mai một cậu qua...

Vĩnh ngừng nói. Anh không thể nào nghe được tiếng thở dài trầm lặng của Thanh. Hai người đi bên nhau. Gió chiều lất lay tàng cây phong dọc theo đường đi.

– Hôm nay thứ sáu phải không Vĩnh?

– Dạ... Weekend này mợ có định làm gì không?

– Không. Còn Vĩnh?

– Dạ không...

Thanh nói trong tiếng thở dài nhẹ nhẹ:

– Đời sống ở đây trật tự và bình an quá. Đôi khi làm mình cảm thấy trống rỗng và vô vị...

– Riết rồi cũng quen...

Vĩnh nói gọn bốn chữ. Thanh lên tiếng sau khi ngồi lên ghế xe.

– Hay là mình đi đâu chơi đi Vĩnh...

– Mợ muốn đi đâu?

– Đi đâu cũng được. Hay là mình đi cắm trại... Kiểm chỗ nào vắng vẻ...

Vĩnh cười quay nhìn Thanh.

– Vĩnh biết một chỗ để mình cắm trại. Mình đi câu cá, đi tắm...

Thanh nói trong tiếng reo vui.

– Mình cá rồi nướng ngon lắm...
Nghĩ tới đó mợ thèm chảy nước miếng...

Quanh co mấy đoạn đường Vĩnh ngừng xe nơi bãi đậu xe. Nửa giờ sau hai người ra khỏi ngân hàng. Cầm cuốn checkbook trong tay Thanh hân hoan cười nói.

– Đi... Bây giờ mình đi ăn. Mợ đói bụng rồi...

Vĩnh vòng tay ôm lấy vai của mợ Thanh một cách rất tự nhiên và nàng cũng để im không phản đối song cũng không hưởng ứng. Mở cửa xe cho Thanh ngồi vào xong Vĩnh đóng cửa lại rồi mới đi vòng qua bên kia để mở cửa cho mình. Ngồi vào ghế, mở máy xe Vĩnh cười hỏi.

– Mợ muốn ăn ở đâu?

Thanh im lặng không trả lời. Bỗng đứng nàng muốn về nhà ăn mì gói. Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại thèm mì gói. Cười cười nàng nói với Vĩnh:

– Thôi không ăn nhà hàng... Tự đứng mợ muốn về nhà và thèm ăn...

Vĩnh nhìn mợ Thanh của mình.

– Vĩnh cũng đồng ý với mợ. Về nhà mình nấu mì gói ăn... Lâu quá không có ăn mì gói Vĩnh thấy thèm...

Cười thánh thót Thanh quay qua nhìn người cháu chồng.

– Mợ cũng nghĩ như Vĩnh. Mợ cũng thèm tô mì gói không có thịt mà chỉ có hành, ngò, giá và ớt thật cay...

Vĩnh nuốt nước miếng.

– Thôi mợ đừng có nói nữa làm cho Vĩnh thèm...

Chiếc xe quẹo phải nhập vào con đường khá đông đúc xe vào ngày thứ sáu. Ngồi bên cạnh Thanh im lặng nhìn dãy nhà lầu mười tầng vượt cao lên nền trời xanh lơ. Bây giờ gần cuối tháng 6. Tuy mới vào mùa hè nhưng khí hậu đã nóng bức. Mặt trời còn lơ lửng trên hàng cây phong xanh lá dọc theo hai bên đường.

Vào tới nhà bếp, không chịu thay quần áo Thanh lập tức nấu mì trong lúc Vĩnh gọi điện thoại nói chuyện với người nào đó bằng tiếng Anh. Bước vào bếp, hít hít mũi mấy cái Vĩnh hít hà.

– Thơm quá...

Anh nuốt nước miếng khi Thanh đặt trước mặt mình tô mì gói bốc khói.

Mùi hành ngò thoang thoảng. Vừa thối, vừa nhai, vừa nuốt anh cười nói với vợ Thanh.

– Ăn xong là mình đi liền nghe vợ...

– Mình phải đem theo cái gì?

– Quần áo... Vợ nên đem đồ ấm để phòng hờ mặc dù tháng 6. Phần Vĩnh lo dụng cụ cắm trại. Mình ở hai đêm nên cũng phải chuẩn bị...

Dùng muỗng vét hết nước trong tô xong Thanh đứng lên.

– Vợ đi soạn quần áo trước. Cứ để tô một hồi vợ rửa...

Vĩnh cũng đi nhanh vào phòng của mình rồi ra garage sửa soạn dụng cụ cắm trại.

– Xong chưa Vĩnh...?

Đang lui cui chất dụng cụ vào cốp xe Vĩnh quay lại nhìn khi nghe câu hỏi của mẹ Thanh. Quần kaki màu xanh đậm ngắn gần tới đầu gối, giày thể thao đồng màu với quần, áo thun trắng cụt tay bó gọn lấy thân hình mảnh mai, Thanh đẹp rực rỡ và gợi cảm với gò ngực cao, chiếc eo thon và đôi chân dài. Cái đẹp của nàng được biểu lộ bằng ánh mắt nhìn say mê và câu nói của người cháu chồng.

– Lần đầu tiên gặp mẹ Vĩnh biết mẹ đẹp nhưng bây giờ mẹ còn đẹp gấp mười lần. Bây giờ mẹ đẹp thấy mà mê luôn...

Thanh bật cười nói giỡn.

– Tại mẹ đẹp nên Vĩnh mới bảo trợ mẹ qua Mỹ phải hôn. Nếu mà mẹ xấu chắc Vĩnh không thèm nhìn hả?

Vĩnh lắc đầu nhè nhẹ.

– Không phải đâu mợ... Vĩnh bảo trợ mợ qua Mỹ là vì thương hoàn cảnh của cậu mợ. Hơn nữa là vì mợ hiền lành... Mợ giống như má của Vĩnh...

Thanh rơm rớm nước mắt vì câu nói của người cháu chồng. Vĩnh vừa nhắc tới Đán, chồng của nàng. Người đàn ông này đang ở cách nàng nửa vòng trái đất nhưng là một cái gì sừng sững ngăn không cho nàng đi quá giới hạn dù lắm lúc nàng muốn phá bỏ mọi hệ lụy để chỉ mong thỏa mãn những khát khao tình cảm của mình.

– Mình đi chưa Vĩnh?

Thanh lên tiếng. Vĩnh cười hiền. Thanh cảm thấy lòng mình ấm lên vì nụ cười của ông chồng giả.

– Dạ... Mợ đưa đồ cho Vĩnh...

Thanh trao cho Vĩnh ba cái túi ny lông đầy quần áo và vật dụng linh kinh. Đạp cốp xe lại, bước tới mở cửa xong đợi cho Thanh ngồi vào ghế rồi Vĩnh mới đi vòng qua bên kia. Ngồi vào ghế, seatbelt xong Vĩnh cười nói trong lúc nổ máy xe.

– Mợ có đi cắm trại lần nào chưa?

Thanh lắc đầu thay cho câu trả lời. Thái độ của nàng hơi có vẻ ưu tư. Lát sau nàng mới nhỏ nhẹ lên tiếng:

– Mình ngủ trong lều hả Vĩnh?

– Dạ...

Liếc nhanh Thanh đang ngồi im nhìn thẳng ra trước mặt Vĩnh nói như phân trần:

– Lều rộng lắm mợ. Vĩnh tính mua thêm một cái nữa nhưng sợ bị mợ la...

Thanh cười. Quay nhìn Vĩnh nàng nói nhỏ và chậm:

– Đừng có phí tiền nghe Vĩnh. Mẹ không ngại ngủ chung lều với Vĩnh đâu. Dù gì mình cũng đã ở chung nhà mấy tháng nay rồi...

Vĩnh im lìm không nói gì hết. Thật lâu anh mới lên tiếng:

– Mẹ buồn hả mẹ...?

– Ừ... Mẹ nhớ nhà, nhớ cậu, nhớ hai đứa nhỏ. Chừng nào mẹ mới có thể xanh hả Vĩnh?

– Còn lâu lắm mẹ ơi. Chắc phải hơn một năm nữa... Hôm qua Vĩnh có hỏi má nuôi của Vĩnh thời má nói ông Bob bảo sớm lắm cũng phải năm tới...

Thanh lăm lăm những gì trong

miệng. Lát sau nàng cười với Vĩnh.

– Mai mốt mợ đi về thăm cậu Vĩnh có đi theo mợ hôn?

– Đi chứ... Mợ đi một mình rủ mợ đi lạc biết đâu mà kiếm...

Thanh bật cười hắc hắc vì câu nói của Vĩnh.

– Vĩnh mà không đi theo là mợ ở lại bên đó luôn...

Ngừng lại giây lát Thanh lắc đầu lăm bắm:

– Mà không được... Ở lại bên đó rồi tiền đâu mà nuôi hai đứa nhỏ với cậu...

Vĩnh gật gù cười.

– Mợ còn phải ở chung với Vĩnh lâu lắm mợ ơi. Sau khi mợ học xong lớp ESL,

Vĩnh sẽ giới thiệu cho mợ thêm một job mới. Chỗ này mợ sẽ thích lắm vì hai lý do...

Vĩnh ngừng nói nhìn mợ Thanh cười cười. Thái độ của anh làm cho Thanh tò mò. Nàng hỏi dồn:

– Chỗ nào? Nói mau lên...

Queo xe vào exit dẫn lên xa lộ I 70 West Vĩnh đáp trong lúc nhìn vào kiếng chiếu hậu.

– Thứ nhất là lương hậu và thứ nhì là hợp với sở thích của mợ. Đây là một private club. Họ cần một người đánh dương cầm. Lương 12 đô la một giờ. Mỗi đêm 4 tiếng. Một tuần 4 đêm. Mợ nhận cái job này không?

Thanh nhìn ông chồng giả của mình bằng ánh mắt biết ơn. Không biết nghĩ

sao nàng chồm người qua hôn phớt lên má của ông chồng giả một cái thật kêu.

– Nhận liền. Mợ cảm ơn Vĩnh nhiều lắm... A... Mợ biết rồi... Vĩnh muốn mợ có thêm việc làm đăng có nhiều tiền rồi Vĩnh đuổi mợ ra khỏi nhà phải hôn?

Dường như không hiểu được câu nói giỡn của Thanh do đó Vĩnh lắc đầu cái chảnh.

– Vĩnh không bao giờ có ý nghĩ đó. Ngay cả khi cậu sang đây rồi mà mợ muốn ở chung Vĩnh cũng welcome... Có cậu mợ ở chung nhà càng vui chứ sao...

– Vĩnh muốn cậu mợ ở chung nhà thật à?

Thanh lập lại lần nữa và Vĩnh gật đầu một cách quả quyết.

– Mà mợ có muốn ở chung nhà với Vĩnh không?

Thanh giả vờ quay nhìn sang bên đường để cho Vĩnh không thấy mình cười.

– Muốn chứ. Cái gì Vĩnh cũng lo hết... Mợ đi làm có tiền bao nhiêu là bỏ túi hết. Tha hồ shopping...

Vĩnh cười lớn.

– Shopping... Vĩnh có thấy mợ đi shopping bao giờ đâu. Phải năn nỉ, phải nắm tay lôi mợ đi mợ mới chịu đi...

Thanh nhìn đồng hồ đeo tay rồi sau đó nhìn chiếc nhẫn nơi ngón tay áp út của mình. Nàng mỉm cười nhớ lại kỷ niệm. Ngay sau khi xuống tòa làm hôn thú xong Vĩnh đưa nàng tới Kay để cho nàng chọn một chiếc nhẫn cưới. Nàng

hỏi lý do thời Vĩnh cười nói là phải đeo nhẫn để cho người ta biết nàng có chồng và như vậy đàn ông mới không theo đuổi hoặc tán tỉnh nàng. Thanh cười hỏi thế ông chồng giả có được phép tán tỉnh không và Vĩnh cũng đùa là nếu vợ giả cho phép. Sau gần một năm chung sống nàng cảm nhận ra một điều là giữa nàng với Vĩnh có một liên hệ tình cảm, thoạt đầu là giả vờ nhưng từ từ trở thành sự thật. Sự thật này tuy mong manh và mơ hồ nhưng rất bền vững. Gần đây nhất nàng cứ suy nghĩ hoài về mối liên hệ tình cảm của mình với người cháu chồng. Đường như có điều gì mới mẻ và khác lạ đã xảy ra. Dù cố phủ nhận, cưỡng chống hoặc ngăn cản, nàng vẫn biết là mình không còn xem Vĩnh thuần túy là một người cháu chồng hay một ông chồng giả nữa. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Thanh đã nghĩ tới câu nói này. Dù không muốn

mối liên hệ tình cảm của mình với Vĩnh từ từ và chậm chạp chuyển sang một hướng khác nhưng nàng không thể nào làm khác hơn được. Huống chi trong tận cùng tâm hồn nàng đã nhen nhúm chút tình yêu dành cho Vĩnh và nó âm thầm, lặng lẽ thúc đẩy nàng từ từ chấp nhận thứ tình cảm mới lạ này.

– Mình đi đâu hả Vĩnh?

– Ozark Lake mợ. Hồ này lớn, đẹp và yên tĩnh lắm. Mình có thể cắm trại, đi câu, bơi thuyền và...

Vĩnh ngừng nói nhìn Thanh.

– Và cái gì nữa... Mợ ghét Vĩnh cứ nói rồi ngừng...

Tuy nói là ghét nhưng giọng của Thanh lại âu yếm pha chút nũng nịu như vợ nói với chồng.

– Và đi tắm... Vĩnh thích tắm...

Tiếng tắm của Vĩnh làm cho Thanh đỏ mặt. Nó gợi tới một cảnh tượng đặc biệt mà mỗi lần hồi tưởng nàng lại cảm thấy rạo rực, hồi hộp, khao khát và kích thích. Cứ mỗi lần nghĩ tới, nàng thầm mong ước nó sẽ tái diễn để tìm lại cảm giác run rẩy, bàng hoàng của tâm hồn và thân xác.

– Có xa không Vĩnh?

Liếc nhanh đồng hồ Vĩnh đáp nhỏ:

– Hơi xa mợ... Mình sẽ tới đó khoảng 6 giờ. Trời còn sáng để cho mình căng lều...

Xe bỏ I 70 để đi vào xa lộ 54. Năng vẫn còn chói chang. Xe chạy qua Jefferson City rồi từ từ chạy trên đường Bangell Dam, quẹo trái vào đường Fish Ha-

ven. Quanh co hồi lâu Vĩnh mới thấy khu vực cắm trại. Tìm kiếm giây lát Thanh chọn được một chỗ vừa ý, chung quanh vừa vắng lặng và rất gần bờ hồ. Trong lúc Vĩnh căng lều nàng lui cui đốt lò ga nấu mì gói. Ăn xong nàng rủ Vĩnh đi dạo trên bờ hồ. Nước xanh mênh mông. Gió hiu hiu. Sóng vỗ tí tách. Bãi cát vàng sạch lơ thơ người đi.

– Mợ thích không?

Vĩnh hỏi nhỏ. Thanh trả lời bằng cách nắm lấy bàn tay ông chồng giả đoạn bóp nhẹ nhẹ như biểu lộ sự cảm ơn. Cát sỏi lạo xạo dưới chân. Không gian thật yên tĩnh tới độ nàng nghe được tiếng gió lùa trên mặt hồ và trên những tàng cây xanh lá.

– Thôi mình về đi Vĩnh. Mợ lạnh...

Vĩnh cười vòng tay qua ôm lấy vai

Thanh. Nàng nhận thấy mấy lúc sau này ông chồng giả của mình thường có những cử chỉ thân mật như ôm vai, nắm tay hoặc ôm ngang hông. Đó là chưa kể tới lời nói bóng gió xa xôi và đôi khi âu yếm như chồng vợ. Điều đó chứng tỏ cũng như nàng, Vĩnh cũng đang có biến chuyển mới mẻ về mặt tình cảm. Vĩnh không còn xem nàng thuần túy là mợ mà là một người đàn bà khác.

Trời sụp tối hai người về tới lầu. Đốt ngọn đèn dầu sáng mờ mờ Vĩnh trải cái sleeping bag nhỏ vừa đủ cho hai người nằm xong cười nói nhỏ:

– Mợ chịu khó ngủ...

Nói tới đó anh ngừng lại như có vẻ ngượng ngùng. Ngay cả Thanh cũng vậy. Nhìn cái sleeping bag nhỏ nàng cười gượng.

– Lâu lâu mình nằm đất cũng không sao... Vĩnh có mang theo sách đọc?

– Có... Vĩnh đang đọc dở cuốn *The Ten Thousand Tears Falling*...

– Vậy hả... Khi nào Vĩnh đọc xong cho mượn...

Đặt hai cái gối song song với nhau Thanh nằm xuống. Cuộn mình trong cái mền dày nàng khơi sáng ngọn đèn dầu trên đầu rồi chăm chú đọc sách. Phía bên kia Vĩnh cũng thấp đèn đọc sách. Lát sau Thanh ngáp dài.

– Thôi mượn đi đánh răng rồi đi ngủ...

Ngồi dậy Vĩnh quay qua cười.

– Vĩnh chờ mượn nói câu này lâu rồi. Đọc sách mà hai mắt cứ muốn nhắm lại...

Thanh bật cười thánh thót.

– Vĩnh đi trước đi... Mợ sợ ma...

Cầm lấy cây đèn dầu Vĩnh mở cửa lều bước ra bãi cỏ. Hai mợ cháu vừa đánh răng vừa nghe tiếng nhạc văng vẳng phát ra từ chiếc lều đối diện.

Nằm xoay mặt qua phía bên kia Thanh nghe tiếng côn trùng rả rả lẫn trong tiếng gió lùa và tiếng sóng vỗ vào bãi cát. Tự dưng nàng nhích người sát vào cho tới khi đụng lưng của Vĩnh. Nàng mỉm cười trong bóng đêm khi cảm thấy ông chồng giả của mình nhích ra xa. Như cố tình trêu chọc nàng nhích thêm chút nữa cho tới khi Vĩnh nằm im vì không còn chỗ nào để lùi. Hai cái lưng đụng sát vào nhau. Thanh cảm thấy chút ấm êm vì sự cọ xát này. Nàng nhắm mắt lại và thở đều.

Vĩnh mở mắt vì tia nắng xuyên qua lều dọi thẳng vào mặt của mình. Điều mà anh nhận ra trước nhất là Thanh đang ôm mình ngủ. Hơi thở của nàng phả vào cổ cũng như cánh tay trần đang vòng qua người. Có lẽ vì lạnh hay vì lý do nào khác mà nàng rúc xát vào người của anh như tìm hơi ấm. Bộ ngực của nàng đung vào vai và run run theo nhịp thở khiến cho Vĩnh cảm thấy chút kích thích và mê mẩn. Anh nằm im chịu đựng cảm giác rạo rức và kích thích tăng dần lên cũng như chút hương thừa của nước hoa mà Thanh đã xúc ngày hôm qua dường như còn đọng trên tóc, trên áo càng gây thêm cảm giác mê man và rạo rức. Anh nghe tim mình đập thình thịch, người nóng dần lên khi hồi tưởng lại cảnh tượng trong căn phòng tối mờ mờ. Cảm giác bàn tay chạm vào da thịt mềm mại và thơm tho của Thanh lúc anh tắm cho nàng còn đầy ắp trong

trí não mà mỗi lần nghĩ tới anh cảm thấy hồn lâng lâng như say như tỉnh, run rẩy và rạo rức từng đường gân só thịt. Anh thở hắt hơi dài nhẹ nhõm mà cũng nhiều tiếc rẻ khi Thanh trở mình nằm xoay mặt qua bên kia.

Giọng nói còn ngái ngủ của Thanh vang lên nho nhỏ:

- Máy giờ rồi Vĩnh?
- Tám giờ rưỡi rồi mợ...

Ngáp tiếng dài Thanh ngồi dậy. Vén mái tóc dài nàng cài nhanh lại hai nút áo bị tung ra. Bắt gặp cái nhìn của Vĩnh nàng cười bẽn lẽn.

- Vĩnh ngủ ngon hôn?
- Dạ ngon. Còn mợ...

Thanh nhoẻn miệng cười.

– Ngon... Có lẽ trời lạnh mà nằm trong này ấm nên mợ ngủ thẳng cẳng...

Cười hích hích Vĩnh đùa.

– Vậy hả... Vĩnh ôm mợ mà mợ có biết hông?

Thanh bật cười hăng hắc.

– Xạo... Vĩnh mà ôm là mợ biết liền. Mợ tỉnh ngủ lắm...

Vĩnh hăm he:

– Để tối nay Vĩnh ôm thử coi mợ có biết hông...

Thanh cười thách thức.

– Ủ... Thử đi... Coi chừng bị mợ ký đầu đó...

Vĩnh cười hà hà vén cửa lều bước ra ngoài trời. Không khí man mát đầm chút

sương mù ban mai. Mặt hồ lãng đãng sương khói. Năm ba chiếc thuyền dật dờ trôi. Tiếng chim hót ríu rít lẫn trong tiếng xe chạy rì rầm. Nghe mùi nước hoa hòa với mùi cây cỏ và hơi thở nóng phà ra nong nóng sau cổ Vĩnh mỉm cười vì biết vợ Thanh đang đứng sau lưng của mình.

– Mợ sửa soạn xong chưa để mình đi ăn sáng...

– Xong rồi... Ăn xong rồi mình làm gì hả Vĩnh?

– Đi câu cá chờ nắng ấm mình sẽ bơi thuyền...

Giơ tay chỉ ra ngoài chính giữa hồ Vĩnh cười tiếp:

– Mình sẽ ra ngoài xa thật xa. Chỗ đó vắng tha hồ cho mợ tắm...

Thanh quay mặt đi chỗ khác cố giấu nụ cười.

– Mợ thay quần áo và mợ cần Vĩnh canh cửa...

– Rất hân hạnh. Mợ có cấm người gác cửa nhìn hông?

Vĩnh cười hỏi đùa cho nên không nghe tiếng Thanh lẩm bẩm trong lúc cúi đầu bước vào cửa lều: “Vĩnh thấy hết trơn hết trọi rồi nên có cấm cũng như không...”

Vĩnh ngăn người khi thấy Thanh bước ra. Tennis shoes màu trắng, quần short trắng, áo thun trắng hở cổ ngắn tay bó gọn lấy thân hình mảnh mai làm nổi lên những đường cong gợi cảm, mợ Thanh của anh đẹp và hấp dẫn dưới ánh mặt trời của một ngày mùa hè.

– Mỗi ngày Vĩnh thấy mợ đẹp thêm một chút...

Xô nhẹ để cho Vĩnh xoay lưng bước đi Thanh cười.

– Đừng có nịnh... Đi mau lên mợ đói bụng lắm...

Mặc dù Thanh ngăn cản nhưng Vĩnh không chịu nghe theo lời của nàng. Thay vì mượn chiếc thuyền nhỏ để hai người bơi ra hồ, Vĩnh lại mượn một chiếc tàu có gắn động cơ và khá đầy đủ tiện nghi. Chạy ra tới giữa hồ Vĩnh tắt máy để mặc cho nó trôi theo gió. Trời cao và xanh. Nắng chói chang trên mặt nước gợn sóng. Cởi chiếc áo sơ mi ra Vĩnh cười.

– Mợ thích chỗ này không?

Thanh gật đầu.

– Để mợ thay đồ...

Đang ngồi ngó mong Vĩnh ngược nhìn khi nghe tiếng tăng hắng. Anh trợn mắt khi thấy mợ Thanh tươi mát, rục rỡ, gợi cảm và quyến rũ. Đó là sức hấp dẫn của một người đàn bà đang ở vào cái tuổi đẹp nhất, tuổi ba mươi. Màu đen của chiếc áo tắm hai mảnh làm nổi bật làn da trắng mịn màng. Mái tóc huyền óng ả được bới lên phô bày cái cổ cao và bờ vai nuột nà. Hai cánh tay trần với hai bàn tay xinh xinh, hai bàn tay nâng niu cuộc đời, nắn nót tình người. Vùng ngực trần. Hai gò ngực cao được che đậy một cách hờ hững bởi hai mảnh vải nhỏ màu đen. Vùng da thịt nơi bụng trắng muốt mịn màng. Đôi chân dài thon thon. Hai bàn chân mủm mĩm. Hơi thở dồn dập, tim đập mạnh, miệng khô đắng, Vĩnh nhìn đắm đắm người đàn bà đang giữ một vai

trò phức tạp và mâu thuẫn trong đời sống tình cảm của mình. Thanh đang phô bày cho anh thấy cái đẹp, một cái đẹp tuyệt vời thể hiện sự hòa hợp của thân xác và tâm hồn khiến cho người nhìn sẽ lưu giữ mãi mãi hình ảnh đó. Thiếu một trong hai thứ đó cái đẹp là một khiếm khuyết.

– Mình xuống nước chưa Vĩnh?

Thanh hỏi nhỏ. Nàng cố tránh dùng chữ tắm bởi vì nó gợi cho nàng hồi tưởng lại một cảnh tượng khác mà nàng sợ không dám nghĩ tới mặc dù mong muốn được nhớ lại.

– Dạ...

Vĩnh trả lời trong vô thức. Đường như đầu óc anh vẫn còn bàng hoàng vì hình ảnh của vợ Thanh mặc bikini đứng giữa khoảng trời nước chói chang ánh nắng của một ngày hè oi ả.

– Vĩnh nhảy xuống trước coi nước có lạnh không rồi mợ xuống...

Thanh xô nhẹ ông chồng giả của mình. Vĩnh nhảy ùm xuống nước rồi sau đó cười ha hả.

– Không có lạnh đâu mợ...

Thanh nhảy ào xuống nước vì biết mình đang bị Vĩnh chiếu tướng.

– Một hồi Vĩnh chụp hình nghe mợ?

– Chi vậy?

– Để làm kỷ niệm...

– Thôi đi... Mắc cỡ lắm...

Thanh vùng vằng và Vĩnh kéo nài.

– Vĩnh sẽ giữ không cho ai thấy đâu. Mợ đừng lo...

Ngắm nghĩ giây lát Thanh gật đầu.
Giọng của nàng như thì thầm:

– Ủ... Vĩnh muốn chụp cũng được
nhưng mà không đẹp đâu...

Vĩnh cười cười nhìn Thanh:

– Mợ còn đẹp hơn model nữa...

– Vĩnh xạo...

– Thật mà... Model sở dĩ đẹp là vì
họ make up, tô son vẽ phấn rồi khi chụp
hình lại được làm cho đẹp thêm thành ra
thiên hạ nhìn cứ tưởng họ đẹp chứ nhiều
khi mặt thật của họ đầy tàn nhang, mặt
rỗ...

Bật cười hắc hắc Thanh hụp đầu
xuống nước để tránh cái nhìn kỳ kỳ của
ông chồng giả. Tuy nhiên nàng cũng phải
trồi đầu lên để chịu đựng cái nhìn âu

yếm và nồng nàn mà nàng biết trước sau gì mình cũng phải trực diện với nó. Để né tránh cái nhìn nàng tạt nước vào mặt Vĩnh xong bật cười hăng hắc lặn xuống nước.

CHƯƠNG 12

Chiều thứ năm. Thanh từ từ lái chiếc Honda Accord của mình vào garage. Chiếc Honda năm 2003 này là món quà đắt tiền nhất mà Vĩnh đã mua sau khi nàng có bằng lái xe. Mặc dù lớp học ESL đã xong nhưng nàng lại bận bịu hơn vì đi làm hai part time job. Vĩnh khuyên nàng chỉ nên đánh đàn ở private club thôi, vừa nhàn hạ, hợp với sở thích và lương cao hơn nhưng nàng không chịu bỏ việc làm nơi tiệm bán quần áo

vì lý do muốn có thêm tiền. Ngày xưa lúc bà chị dâu còn sống thường hay viết thư về kể lể về đời sống bận rộn và vất vả ở bên Mỹ nàng không tin lắm. Bây giờ sang đây sống một thời gian nàng mới hiểu là sống ở cái xứ văn minh và tân tiến này không khổ mà cực. Muốn thỏa mãn các tiện nghi vật chất, muốn có tiền để gửi về nuôi gia đình một chồng hai con ở Việt Nam, nàng phải đi làm hai việc cộng thêm lớp học Anh ngữ. Sống ở xứ của người ta mà không biết tiếng của người ta thời cũng hơi phiền. Nàng có tự ái và niềm kiêu hãnh thâm kín để không muốn năn nỉ ông chồng giả thông dịch mỗi khi điền đơn xin việc làm, đi bác sĩ hay trò chuyện với những người bạn làm cùng sở. Do đó nàng phải cố gắng học tiếng Anh. Điều khiến cho nàng vui sướng và hãnh diện là sự kinh

ngạc và thán phục của bà mẹ nuôi của Vĩnh. Trong lần gặp gỡ sau cùng cách đây hai tuần lễ, bà Caroline và Thanh đã trò chuyện gần một tiếng đồng hồ mà không cần sự thông dịch của Vĩnh.

Lấy thư xong nàng đi nhanh vào nhà bếp. Muốn làm Vĩnh ngạc nhiên cho nên đêm hôm qua nàng âm thầm sửa soạn bữa tiệc nhỏ đặc biệt cho tối nay vì ngày mai là ngày lễ Độc Lập. Cả nàng và Vĩnh đều được nghỉ trọn ngày 4 tháng 7 năm 2006. Đưa tay xem đồng hồ thấy mới hơn ba giờ nàng an tâm đi vào phòng ngủ thay quần áo xong mới trở ra nhà bếp. Biết Vĩnh thích đồ biển nên nàng làm món cá rô nướng cuốn với bánh tráng. Mở cửa hông từ garage thông ra vườn sau nàng vui sướng khi thấy mảnh vườn rau xanh tươi với đủ mọi thứ rau thơm như húng cây, húng lủi, quế, tía tô, rau

rằm, ngò gai, diếp cá. Đó là công lao của Vĩnh. Thương mến nàng, Vĩnh đã bỏ ba bốn ngày thứ bảy để cày bừa mảnh đất trống cho nàng trồng rau. Hái mỗi thứ một ít xong trở vào nhà bếp nàng vừa lật rau vừa xem tivi. Với tay vặn nhỏ tivi khi nghe chuông reo nàng nhắc điện thoại.

– Hi mợ...

Bao giờ cũng vậy, trước khi tan sở Vĩnh đều gọi về nhà.

– Mợ có cần Vĩnh mua gì không?

Thanh bật cười vui vẻ.

– Mợ không có cần Vĩnh mua gì hết... Mợ chỉ cần Vĩnh về thật gấp để...

Nói tới đó nàng cố tình dừng lại vì biết ông chồng giả của mình sẽ hỏi.

– Để làm gì hả mẹ...?

– Để giúp mẹ ăn hết hai con cá nướng...

Thanh không ngăn được tiếng cười khi nghe bên kia đầu dây điện thoại Vĩnh reo lên như được mẹ cho quà.

– Bây giờ mới ba giờ bốn mươi lăm... Bốn giờ rưỡi Vĩnh sẽ trình diện mẹ tại nhà. Mẹ đừng ăn hết nghe...

– Ok... Mẹ chờ... Về trễ là mẹ chữa cái xương cho Vĩnh...

Vĩnh bật cười hăng hắc. Góc điện thoại nàng bước ra sân đốt lò than đã được sửa soạn sẵn từ chiều hôm qua. Trở vào bếp nàng lấy trong tủ lạnh ra hai con cá rô đã được ướp hồi sáng. Nắng tháng bảy, dù xế chiều vẫn còn chói chang và vẫn ở trên đọt cây. Trời nóng và không

có gió. Đợi cho than đá bắt đầu đỏ và hết khói Thanh mới đặt cá lên. Trở vào bếp nàng rửa rau xong bỏ vào rổ cho ráo nước. Trong lúc chờ Vĩnh về nàng trở ra sân để canh chừng hai con cá. Mùi nước mắm bốc lên thơm nồng khiến cho nàng nuốt nước miếng và liên tưởng tới câu chuyện nhà văn Bình Nguyên Lộc viết mà Vĩnh đưa cho nàng đọc cách đây chừng một tháng. Cá bắt đầu vàng. Mỡ cá pha nước mắm nhều xuống than hồng bốc khói thành mùi thơm đặc biệt làm cho nàng càng thêm đói bụng vì từ sáng tới giờ chỉ ăn có tô cereal.

Thanh đưa tay xem đồng hồ. 4 giờ 15. Ngay lúc đó nàng thấy xe của Vĩnh queo vào driveway.

– Sao Vĩnh về sớm vậy?

Vĩnh đùa khi nghe Thanh hỏi.

– Phải về sớm không thôi mợ ăn hết... Thơm quá...

Vĩnh hít hơi dài đoạn quay qua cười nói.

– Nóng hả mợ... Mợ để Vĩnh coi chừng cá cho...

– Mợ vừa trở cá xong... Vĩnh thay quần áo đi... Mợ vào nhúng bánh tráng...

Vĩnh mở cửa nhường cho mợ Thanh vào trước. Đi sau lưng anh im lặng nhìn ngắm phía sau lưng của mợ Thanh. Tự dưng anh thở dài. Dường như nghe được tiếng thở dài của người đi sau lưng Thanh mấp máy môi định nói điều gì nhưng nàg lắc lắc đầu rồi cũng thầm thở dài. Đứng trong bếp im lặng nhúng từng cái bánh tráng đặt lên giấy, nàg vừa làm vừa suy nghĩ vẩn vơ. Sống chung

nhà lâu chừng nào nàng càng cảm thấy có thứ tình cảm mới mẻ và lạ lùng nảy sinh trong tâm hồn của mình. Nó không hẳn là tình yêu mà dường như chỉ là sự quyến luyến cộng thêm chút nhung nhớ. Như khuya hôm qua, thức giấc lúc năm giờ sáng, nằm nghe mưa rơi trên mái nhà, nàng chợt nghĩ tới Vĩnh và muốn đánh thức Vĩnh dậy pha cà phê uống. Tuy nhiên đó chỉ là ý nghĩ và mong ước vu vơ.

– Mợ...

Ngước lên khi nghe tiếng mợ quen thuộc Thanh thấy Vĩnh đang nhìn mình đăm đăm.

– Mợ buồn hả mợ? Có chuyện gì làm mợ buồn?

Thanh cười lắc đầu.

– Mợ đầu có buồn... Chỉ suy nghĩ
vẫn vớ...

Hai người bước ra phòng ăn. Thường
thường họ ăn tại chiếc bàn nhỏ ở nhà
bếp. Chỉ khi nào có khách hoặc dịp gì
đặc biệt lắm Thanh mới dọn ở phòng ăn.
Ngồi xuống ghế xong Thanh cười nói.

– Để mợ cuốn cho Vĩnh...

Vĩnh cười lắc đầu.

– Mợ cứ việc ăn đi... Vĩnh thích tự
mình cuốn...

Dứt lời Vĩnh lấy cái bánh tráng đã
được nhúng nước đặt lên cái đĩa ngay
trước mặt của mình. Chút bún, rau
thơm, xà lách, dưa leo, miếng cá nướng
xong anh chậm chậm cuộn lại. Thanh
bật cười khi thấy Vĩnh cuộn thành một
cuốn mập ú và ngắn ngủn.

– Thôi để mợ cuốn cho... Nhìn cuốn bánh tráng của Vĩnh mợ mắc cười ăn không nổi

Khẽ gạt đầu Vĩnh đứng lên bước vào trong bếp.

– Mợ uống rượu nghe. Vĩnh rót cho mợ ly nhỏ...

Tay cuốn bánh tráng Thanh nói vọng vào trong bếp:

– Cho mợ uống ké bia với Vĩnh đi... Ăn xong mợ muốn ra bờ hồ hóng gió và đi bộ cho vui. Say rượu mặt đỏ người ta cười chết...

Đặt ly bia đầy đang sủi bọt trước mặt Thanh Vĩnh cười cười.

– Mình ra bờ hồ chơi rồi Vĩnh sẽ chỉ cho mợ cái này hay lắm...

– Cái gì?

Thanh vắn khi nhìn nét mặt của Vĩnh.

– Bí mật quốc phòng. Vĩnh biết là mợ sẽ thích khi nhìn thấy...

– Vậy hả... mà là cái gì?

Vĩnh cười không trả lời bằng cách lấy một cuốn bánh tráng đã được Thanh cuốn sẵn chấm nước mắm xong nhai ngấu nghiến. Ăn hết một con cá nướng Thanh đứng dậy.

– Đi... Mình ra bờ hồ đi bộ cho tiêu cơm xong về ăn tiếp...

Quanh co hồi lâu Vĩnh ngừng lại nơi bãi đậu xe của công viên dọc theo bờ hồ. Gió ru khu rừng thông thành điệu nhạc buồn dai dẳng. Vì không nhằm ngày

cuối tuần cho nên bờ hồ thưa người. Hai người đi cạnh nhau và mỗi người theo đuổi ý nghĩ riêng tư của mình. Thật lâu Vĩnh mới quay nhìn khi nghe người đi bên cạnh thở dài. Thanh cười lên tiếng.

– Mát quá hả Vĩnh. Mơ ước gì mình có ngôi nhà cạnh bờ hồ. Căn phòng với cửa sổ thật lớn. Mình nhìn ra hồ nước suy tư và mơ mộng...

Không hiểu nghĩ gì mà Vĩnh nắm lấy bàn tay của Thanh và nàng để yên không rút lại.

– Mơ muốn có ngôi nhà nhìn ra hồ hả mơ?

Thanh gật đầu cười.

– Mỗi lần nhìn thấy hồ là mơ nhớ tới Pleiku. Mỗi lần nhìn thấy sông là mơ nhớ về Sài Gòn. Có sống xa quê hương mình

mới nhớ quê hương thật nhiều cũng như khi cha mẹ mình chết đi rồi mình mới cảm thấy thương và cần cha mẹ hơn bao giờ hết...

Vĩnh gật đầu.

– Mợ nói đúng... Càng lớn lên và càng sống một mình lâu Vĩnh mới nhớ má của Vĩnh nhiều hơn...

Nhìn Thanh với cái nhìn chăm chăm, dịu dàng và âu yếm Vĩnh thì thầm:

– Nhiều khi nhìn mợ Vĩnh như thấy thấp thoáng hình ảnh của má. Dĩ nhiên là má của Vĩnh không có trẻ đẹp bằng mợ nhưng má cũng thương yêu và lo lắng cho Vĩnh như mợ...

Thanh ứa nước mắt. Nàng hiểu được tâm tình của Vĩnh. Cha mẹ mất sớm, sống thui thủi một mình do đó Vĩnh cần

tình thương của nàng, một người mà đầu đó là hình ảnh của mẹ hiền. Có thể nói Vĩnh thương nàng, đối đãi với nàng bằng thứ tình cảm có pha trộn tình mẫu tử trong đó.

– Vĩnh tìm được một ngôi nhà nhìn ra bờ hồ...

Vĩnh ngừng lại nhìn Thanh như dò ý đoạn cười tiếp.

– Nhà cũng ở gần đây thôi... Mẹ muốn xem không?

Nhìn Vĩnh giây lát Thanh cười vui.

– Muốn... Đi bây giờ hả Vĩnh?

Quay đầu trở lại bãi đậu xe Vĩnh trả lời:

– Dạ... Nhà đẹp lắm mẹ... Cách đây

chùng ba dặm...

Hai người lên xe và lát sau Vĩnh lái xe chậm chậm vào khu nhà khang trang và sạch sẽ. Hồ nước mênh mông lấp lánh dưới ánh mặt trời. Xung quanh hồ nước có lối đi bằng xi măng và hàng cây cao tỏa bóng mát rười rượi. Bãi cỏ xanh. Bốn hoa đủ màu trắng đỏ, vàng tím. Những con bướm bay lượn.

– Đẹp quá...

Thanh trầm trồ. Quanh co một hồi Vĩnh ngừng trước một ngôi nhà hai tầng. Đưa tay nhìn đồng hồ Vĩnh nói nhỏ với mẹ Thanh.

– Vĩnh có hẹn với một nhân viên của hãng địa ốc lúc sáu giờ chiều. Mẹ chịu khó chờ họ tới mở cửa cho mình vào coi...

Thanh nhìn Vĩnh chăm chú.

– Bộ Vĩnh tính mua nhà thật à?

Vĩnh gật đầu cười nói đùa:

– Vĩnh mua cho mẹ mà. Mẹ thích nhà nhìn ra hồ thời cái nhà này nhìn thẳng ra hồ đó mẹ...

Thanh im lặng không hỏi nữa. Vĩnh lại lên tiếng:

– Nhà của mình đang ở cũ và hơi nhỏ vì chỉ có ba phòng. Mai một cậu và hai em qua thời hơi chật chội. Nhà này bốn phòng ngủ, ba phòng tắm và nhà bếp rất rộng. Cậu mẹ ở một phòng, còn Vĩnh và hai em mỗi người một phòng. Vĩnh thích ở chung vui hơn...

– Vĩnh thích ở chung với cậu mẹ à?

Thanh nhìn Vĩnh chăm chú trong lúc hỏi. Quay mặt nhìn ra hồ nước như để tránh cái nhìn của Thanh Vĩnh trả lời chậm và nhỏ.

– Thích chứ mợ... Dù sao ở chung với cậu mợ vẫn vui hơn là Vĩnh ở một mình...

Thanh thầm thở dài và chỉ nàng mới nghe được tiếng thở dài của mình mà thôi. Nàng muốn hỏi một câu và muốn được nghe câu trả lời trung thực của Vĩnh. Vĩnh muốn ở với mợ Thanh hay là ở với cậu mợ? Tuy nhiên nàng im lặng vì biết không bao giờ mình có thể mở miệng hỏi câu đó. Chiếc xe Honda trở tới. Vĩnh vui vẻ bắt tay Suzane, nhân viên của hãng Prudential xong giới thiệu Thanh với bà ta. Ba người đi vào trong nhà. Thanh không ngớt trầm trồ.

Trong cuộc đời nghèo khổ nàng chưa thấy ngôi nhà nào đẹp, sang, sạch sẽ và lớn như ngôi nhà này. Nhà của Vĩnh mà nàng đang ở so ra cũng đẹp nhưng không bằng một góc của ngôi nhà mới. Điều mà nàng thích nhất là phòng ngủ của nàng nhìn ra bờ hồ.

– Mợ thích không mợ?

Vĩnh hỏi bằng tiếng Anh và Thanh cũng trả lời bằng tiếng Anh.

– Thích. Vĩnh mua thật hả Vĩnh?

– Dạ... Vĩnh mua nhà để cho mợ nhìn ra hồ, để cho mình chiều chiều đi bộ...

Vĩnh nhấn mạnh tiếng mình khiến cho Thanh quay mặt đi để dấu nụ cười vì hiểu được cái ý của ông chồng giả.

– Mợ chịu không để mình làm giấy tờ?

Vĩnh hỏi lại và Thanh gật đầu. Nàng không có lý do chánh đáng nào để từ chối lòng tốt của Vĩnh. Phải mất gần tiếng đồng hồ hai vợ chồng mới hoàn tất thủ tục giấy tờ. Ngồi trong xe trên đường trở về nhà, Thanh hỏi lại lần nữa dường như nàng vẫn còn băn khoăn về quyết định mua nhà của Vĩnh.

– Tại sao Vĩnh mua nhà hủ Vĩnh. Vĩnh nói thật cho mợ nghe đi Vĩnh...

Vĩnh cười cười liếc nhanh Thanh và bắt gặp đôi mắt long lanh đang nhìn mình.

– Biết mợ thích ở nhà nhìn ra bờ hồ cho nên Vĩnh để ý tìm lâu rồi mới được ngôi nhà vừa ý... Mợ sẽ ở master bedroom nhìn ra bờ hồ...

Thanh quay nhìn ra bên đường vì không muốn Vĩnh thấy mình khóc. Vĩnh càng thương yêu nàng nhiều chừng nào càng khiến cho nàng vui mừng nhưng đồng thời lại khổ tâm nhiều chừng đó. Nàng sợ tới lúc nào khi Vĩnh thổ lộ nàng không thể từ chối lời tỏ tình của Vĩnh. Nàng không muốn làm cho Vĩnh đau lòng. Vĩnh đã cứu mạng, bảo bọc và thương yêu nàng như là người vợ thực sự. Huống chi trong tâm hồn của nàng mạnh mẽ một thứ tình cảm mới lạ và mơ hồ nhưng dai dẳng và bền bỉ. Nàng biết sớm muộn gì, dù muốn hay không muốn, nàng cũng phải đối diện với tình yêu của mình. Nàng băn khoăn, lo âu khi nghĩ tới chuyện đó. Nàng biết mình đã có chồng và có con. Đán và hai đứa con nhỏ vẫn hiện hữu trong đời sống của nàng dù cả ba đang ở cách xa nàng nửa vòng

trái đất. Nàng không thể bỏ Đán để sống với Vĩnh. Nàng không thể phụ bạc người chồng đã từng xẻ chia ngọt bùi, sướng khổ hơn mười năm để đi lấy chồng khác. Vì hoàn cảnh nên nàng phải chấp nhận một đời sống mới mà nhiều lúc suy nghĩ nàng vẫn tự hỏi là có nên làm hay không. Nàng biết mình không ân hận khi nhận lời làm vợ giả của Vĩnh vì nghĩ tới tương lai của hai đứa con và một đời sống khá giả hơn của hai vợ chồng. Tuy nhiên bây giờ sự việc biến chuyển sang một hướng khác khiến cho nàng sợ sệt...

– Nếu mợ không thích thời mình tìm nhà khác...

Vĩnh lên tiếng. Thấy Thanh im lặng anh nghĩ là nàng không thích hoặc lo âu về tiền bạc.

– Nhà có mắc không Vĩnh. Giá bao nhiêu tiền?

– Dạ...

Vĩnh ngân ngữ giây lát mới trả lời:

– Ba trăm ngàn đô la...

Thanh bật kêu thảng thốt. Dù mới sang Mỹ chưa đầy năm song nàng cũng biết được giá trị của ba trăm ngàn đô la to lớn tới mức độ nào.

– Nhiều quá... Tiền đâu mình trả...

Vĩnh cười giải thích:

– Không nhiều đâu mợ... Mình bán nhà cũ của mình để trả trước một số còn bao nhiêu mình mượn...

– Nhà cũ của mình được bao nhiêu hả Vĩnh?

Vừa quẹo xe vào con đường nhỏ dẫn về nhà Vĩnh vừa trả lời:

– Chắc cũng được khoảng một trăm rưỡi. Như vậy mình chỉ còn nợ nhà băng phân nửa. Nếu mình trả trong vòng ba mươi năm thời mỗi tháng cũng không nhiều lắm đâu mợ...

Thanh trầm ngâm thật lâu. Cho tới khi xe quẹo vào driveway nàng mới quay sang hỏi Vĩnh với giọng nghiêm nghị:

– Mợ hỏi Vĩnh một câu và mợ muốn Vĩnh thành thật trả lời...

Vĩnh quay sang nhìn Thanh khi nghe câu nói rào đón của nàng.

– Dạ... Mợ muốn hỏi cái gì?

– Mợ muốn biết lý do nào khiến cho Vĩnh có ý định mua nhà ngoài lý do là

mợ thích ở một ngôi nhà nhìn ra hồ?

Vĩnh tỏ vẻ hơi lúng túng khi nghe câu hỏi này và Thanh cũng nhận ra điều đó. Cuối cùng anh thở dài trả lời:

– Vĩnh thương mợ... Vĩnh thương mợ giống như thương má của Vĩnh. Má mất lúc Vĩnh còn trẻ do đó Vĩnh không có dịp săn sóc má khi má già...

Hiểu ý của Vĩnh song Thanh vẫn lên tiếng chọc ghẹo.

– Má của Vĩnh già chứ mợ đâu có già mà Vĩnh cần phải lo lắng và phụng dưỡng... Bộ Vĩnh chê mợ già và xấu xí hả...

Vĩnh bật cười hắc hắc.

– Bây giờ mợ chưa già nhưng mai mốt mợ sẽ già... Vả lại...

Vĩnh áp úng. Thanh hỏi dồn như cố ý bắt Vĩnh phải thú thực.

– Vả lại cái gì hả Vĩnh?

– Vả lại cậu sắp qua rồi cho nên mình phải sửa soạn trước...

Thanh kín đáo thở dài dù biết nếu có nghe được tiếng thở dài của mình Vĩnh cũng không thể biết tại sao nàng lại thở dài.

– Mẹ cảm ơn Vĩnh có lòng lo lắng và bảo bọc cho cậu mẹ và hai em. Việc làm của Vĩnh sẽ làm mẹ nhớ suốt đời...

Tất máy xe Vĩnh cười nói lảng sang chuyện khác.

– Mình vào nhà ăn tiếp hả mẹ. Vĩnh đói bụng rồi...

– Ủ... Mợ muốn ăn cho mập ú, cho xấu hoắc để Vĩnh khỏi...

Vĩnh cười hắc hắc mở cửa. Đứng sau lưng Vĩnh Thanh cảm thấy chút rạo rục và run rẩy khi ngửi được mùi đàn ông quen thuộc toát ra từ ông chồng giả của mình. Dù giả nhưng nàng đã quen ngửi mùi hương đó gần một năm rồi.

* * *

Thanh nằm lăn ra nệm vì mệt và đói. Nguyên cả tuần lễ ngoài giờ đi làm nàng cắm đầu vào chuyện dọn về nhà mới. Căn phòng mới tinh còn thơm mùi sơn. Chiếc giường rộng hai ba người nằm vẫn còn rộng. Bàn trang điểm. Bàn viết. Cái ghế bọc da. Thảm màu xanh da trời êm ái. Chỉ riêng căn phòng này thôi cũng đủ cho một gia đình bốn người ở rồi. Nhưng bây giờ chỉ có một mình nàng trong căn

phòng rộng. Ngồi dậy nàng bước tới đứng cạnh cửa sổ. Xa chừng trăm thước là hồ nước lớn. Hàng cây xanh không cao lắm. Bãi cỏ lún phún xanh. Khóm hoa lấm tấm vàng và đỏ. Nàng mỉm cười khi thấy bóng xe của Vĩnh queo vào con đường trước mặt. Một ngày nay vì bận dọn nhà thành thử nàng không có thời giờ để nấu cơm vì vậy Vĩnh phải đi mua thức ăn.

– Mợ ơi...

Thanh mỉm cười khi nghe tiếng gọi quen thuộc của Vĩnh. Không biết nghĩ sao mà nàng trở lại giường nằm nhắm mắt như đang ngủ. Tiếng bước chân vang vang nơi cầu thang khiến cho nàng hồi hộp. Tiếng bước chân ngừng nơi cửa phòng. Nằm im như ngủ song nàng nghe được tim của mình đập thình thịch.

– Mợ...

Thanh vẫn im lìm dù tiếng gọi nhỏ của Vĩnh.

– Mợ ngủ hả mợ...

Thanh nghe giọng của Vĩnh khang khác lúc bình thường. Nàng cảm thấy người run nhẹ nhẹ và cơ thể nóng dần lên khi Vĩnh đứng cạnh giường.

– Mợ bình hả mợ...?

Thanh biết mình không thể giả vờ lâu hơn nữa. Hơi của mình nàng mở mắt ra. Cái mà nàng nhìn thấy trước tiên là ánh mắt nhìn. Chút lo âu. Bối rối. Si mê. Âu yếm. Ngắn ấy tạo thành một quyền rũ thâm lặng. Một âm vang của gọi mời.

– Mợ...

Tiếng mợ khiến cho Thanh ngỡ

ngàng. Nàng tự hỏi tại sao Vĩnh không gọi tiếng gì khác hơn là tiếng mợ. Nó là một bức tường ngăn cách. Lâu rồi từ lúc nào không biết nàng mơ ước được Vĩnh gọi bằng tiếng gì âu yếm, dịu dàng, tình tứ hơn là tiếng mợ kiểu cách, xa lạ và cách ngăn đó.

– Mệt quá... Mợ thiếp đi một chút...

Vĩnh cười. Nụ cười hiền và dễ thương như con nít.

– Vĩnh mua thức ăn rồi... Mình đi ăn nghe mợ...

Đưa tay ra Thanh cười nũng nịu.

– Mệt quá... Vĩnh kéo mợ dậy đi...

Bật lên tiếng cười, nắm lấy bàn tay mềm ấm Vĩnh kéo Thanh ngồi dậy. Nhìn quanh quất căn phòng nàng đùa.

– Phòng rộng quá. Tối ngủ sợ ma Vĩnh ơi...

Vừa bước ra tới cửa Vĩnh quay lại.

– Khi nào sợ ma mợ hú Vĩnh qua ngủ với mợ...

Thanh hơi đỏ mặt dù chuyện hai người ngủ chung với nhau không phải xảy ra lần đầu. Xô nhẹ Vĩnh nàng khóa lấp.

– Đi ăn... Ăn xong rồi mình làm gì hả Vĩnh?

– Dạ không làm gì hết. Cả tuần nay mình làm nhiều nên Vĩnh đề nghị mình nghỉ xả hơi chiều nay. Tối nay mình nghe nhạc. Cái dvd mợ mua đã về rồi...

Hai người đi ra phòng ăn. Thanh nói trong lúc nhai.

– Vĩnh không nói vợ cũng năn nỉ Vĩnh cho vợ nghỉ xả hơi. Vợ gần cúp xương sống rồi...

Vĩnh bật cười hắc hắc vì câu nói đùa của vợ Thanh.

– Vậy tối nay mình ăn mì gói đi cho vợ khỏi nấu cơm...

Thấy Thanh vừa ăn xong miếng thịt gà đầu tiên Vĩnh cười hồi.

– Vợ ăn thêm nữa đi vợ...

Thanh lắc đầu uống hớp nước lạnh.

– Thôi... Ăn cái này mập lắm. Để tối nay vợ nấu cháo cá ăn... Dời về nhà mới vợ nhớ vườn rau của mình ở nhà cũ...

Ăn xong, uống cạn ly nước cam Vĩnh cười.

– Một lát nữa trời mát Vĩnh sẽ đi Lowes mua phân về làm vườn rau cho mợ trồng rau và trồng bông...

Đúng bật dậy Thanh cười nói với giọng sấm nầm.

– Mợ đi với Vĩnh. Mợ muốn mua hoa về trồng...

Thanh hối hả vào phòng thay quần áo. Khi nàng bước ra sân Vĩnh đã ngồi trong xe chờ sẵn. Chiếc Honda từ từ lăn bánh. Thanh ngoái nhìn ngôi nhà xinh xắn mà nàng biết là mình sẽ ở tạm một thời gian. Nàng biết mình may mắn hơn nhiều người khác. Nàng hầu như có đủ mọi thứ trừ một người đàn ông mà nàng yêu thương và người đó yêu nàng.

CHƯƠNG 13

Tắt máy xe Thanh hồi hả mở cửa vì tiếng chuông điện thoại gấn trong nhà xe reo inh ỏi.

– Hello

Từ bên kia đầu dây giọng nói thanh thanh của một cô gái mà nàng đoán còn trẻ vang lên.

– Thưa bà... Xin phép bà cho tôi được nói chuyện với Vĩnh

– Thưa cô Vĩnh không có nhà...

– Xin lỗi bà là ai?

Cô gái lạ lễ phép hỏi và Thanh trả lời theo thói quen:

– Tôi là mợ của Vĩnh. Xin lỗi cô là ai?

– Tôi tên Kathy. Tôi là bạn học của Vĩnh...

Vĩnh đi làm năm giờ mới có nhà. Cô có muốn nhắn gì cho Vĩnh?

– Dạ không. Tôi sẽ gọi lại nói chuyện với Vĩnh... Chào bà...

Chậm chạp gác điện thoại về chỗ cũ Thanh cảm thấy buồn buồn. Khe khẽ thở dài nàng bước ra sân. Gió lành lạnh. Nắng ấm. Cỏ khô vàng. Trời lập đông. Cây trơ trọi lá. Lật bật mà nàng đã sống với Vĩnh

một năm rồi. Một năm với nhiều thay đổi. Buồn cũng có mà vui cũng có. Tuy nhiên vui nhiều hơn buồn. Nhờ vào số tiền nàng gởi về mà cuộc sống của Đán và hai con không còn vất vả hoặc túng thiếu nữa. Tháng trước nàng đã gởi về cho chồng năm ngàn đồng để sửa sang lại ngôi nhà và mua sắm lặt vặt. Thật ra nàng cũng không có nhiều tiền như vậy mà phân nửa là tiền của Vĩnh giúp cho nàng. Thoạt đầu nàng không nhận nhưng Vĩnh bảo là cho cậu và hai em. Vĩnh là một người rất tế nhị và tận tâm giúp đỡ. Anh không cho nàng trả bills, ngoài ra đi ăn, đi chơi đều tự động trả tiền. Ngay cả xe cộ cũng vậy. Thanh mỉm cười nhớ lại một chuyện vui nhỏ.

– Vĩnh ơi... Mợ không biết tại sao mà xe không hết xăng?

Thanh hỏi ông chồng giả trong một

bữa cơm tối. Vĩnh bật cười.

– Chắc tại mợ hồng có đi đâu nhiều thành ra lâu hết xăng...

Thanh lắc đầu.

– Mợ có đi mà... Mợ đi làm ở tiệm bán quần áo, mợ đi học Anh văn rồi đi đánh đàn ở câu lạc bộ mà. Mợ để ý hai ngày trước xe gần hết xăng rồi sáng hôm sau lại đầy lên. Hay là xe hư?

Vĩnh cười hăng hắc vì sự ngây thơ và không biết của Thanh. Nghe giọng cười của Vĩnh nàng biết chuyện xe cứ đầy xăng phải có lý do.

– Vĩnh đổ xăng cho mợ phải không. Nói thật đi...

Vĩnh gật đầu thú nhận. Bây giờ nàng mới hiểu ra là cứ hai ngày cuối tuần, thứ

bảy hoặc chủ nhật, Vĩnh thường hay viện cớ thăm chừng xe của nàng xem có gì trục trặc không rồi chạy ra cây xăng châm đầy bình xăng cho nàng. Không thể ngăn cản chuyện đó nên nàng chỉ thầm cảm ơn và bày tỏ lòng biết ơn bằng cách săn sóc và chiều chuộng Vĩnh nhiều hơn.

Chuông điện thoại lại reo vang. Nhìn đồng hồ đeo tay của mình Thanh biết là Vĩnh gọi.

– Vĩnh ơi...

Vĩnh mỉm cười cảm thấy tim đập mạnh vì hai tiếng Vĩnh ơi của vợ Thanh.

– Dạ... Vợ về lâu chưa?

Bên kia đầu dây vang lên giọng nói êm êm, thanh thanh pha chút âu yếm và nũng nịu của Thanh.

– Mợ mới vừa về tối... Mợ sẽ chiên cá với nấu canh chua chờ Vĩnh về ăn. Vĩnh về lẹ lên không thôi mợ đói bụng mợ ăn hết...

– Dạ... Vĩnh có người bạn tối sở mời đi ăn tối nay. Mợ cứ ăn trước đừng chờ Vĩnh...

– À quên... Hồi nãy có cô bạn của Vĩnh tên Kathy gọi lại nhà để kiếm Vĩnh...

– Dạ... Chính Kathy gọi lại sở mời Vĩnh đi ăn cơm tối nay... Mợ chịu phiền ăn cơm trước đừng chờ Vĩnh...

– Vậy hả... Vĩnh đi chơi vui nha...

– Dạ...

Thanh hờ hững gác điện thoại. Tự dưng nàng thở dài vì cảm thấy buồn rầu,

bơ vơ và trống vắng. Tự dưng nàng cũng không muốn nấu cơm. Không có Vĩnh ăn cùng thời một mình nàng ăn cơm nguội với nước mắm kho quẹt cũng được. Mở cửa đi vào nhà bếp nàng lơ đãng nhìn ngắm xong chậm chạp vào phòng ngủ của mình. Nàng biết tại sao mình lại buồn. Thay quần áo nàng trở ra nhà bếp. Ngẫm nghĩ giây lát nàng thở dài sửa soạn bữa cơm chiều với hai món canh chua và cá chiên. Nấu xong nàng dọn lên cái bàn nhỏ trong nhà bếp. Lần đầu tiên nàng ăn một mình. Lần thứ nhất khi sang Mỹ để làm vợ giả của Vĩnh nàng ăn cơm mà nước mắt rưng rưng. Nàng buồn rầu và tủi thân. Nàng cảm thấy đơn độc, bơ vơ và trống vắng trong ngôi nhà rộng vào một buổi tối mùa đông.

Tiếng điện thoại vang lên đột ngột. Thanh từ từ nhấc điện thoại.

– Hello.

– Dạ. Mẹ đang làm gì hả mẹ?

Thanh im lặng giây lát mới lên tiếng bằng giọng không được bình thường.

– Đang ăn cơm... Vĩnh đi chơi vui hả?

– Dạ vui. Vĩnh sẽ về nhà khoảng 10 giờ. Mẹ buồn ngủ cứ việc đi ngủ đừng chờ Vĩnh...

– Chắc mẹ sẽ đi ngủ trước. Mẹ hơi mệt...

– Dạ...

Ăn vội chén cơm xong Thanh cất thức ăn vào tủ lạnh. Ức một hơi cạn ly sữa tươi nàng rửa nhanh chén đĩa rồi đi vào phòng giải trí. Khi dọn về nhà mới Vĩnh vẫn đặt cây đàn dương cầm ở

phòng giải trí của gia đình. Mấy tháng nay vì phải làm việc nhiều do đó nàng ít có dịp dạo đàn. Đêm nay cảm thấy buồn bã nàng muốn dạo đàn mong âm thanh sẽ làm mình khuây khỏa. Đặt tay lên phím đàn Thanh cảm thấy xôn xao dịu nhẹ như ngày xưa đứng nhìn ba của mình cúi đầu bên cây đàn dưới ánh đèn dầu lù mù. Âm thanh dặt dìu đưa thoảng, động trong không khí ẩm ướt của gian phòng nhỏ hẹp vào đêm mùa đông buồn bã. Giữ Giùm Ta, thơ của Phạm Ngọc và Mai Đức Vinh phổ nhạc là bản nhạc mà nàng mới dạo lần đầu cách đây tuần lễ và được nàng yêu thích.

Giữ giùm ta hương nồng của biển
mái tóc bông và chút môi thơm
mai xa rồi trong ta ẩn hiện

dáng em hiền ru bước chân son
giữ gìn ta màu xanh biển biếc
nắng trong lành quện áng mây bay
bao kỷ niệm in hằn trên cát
tiếng em cười vụn vỡ thơ ngây
giữ gìn ta nụ hôn ngày cũ
vết son hồng vương vấn trên môi
mai xa rồi hỏi em còn nhớ
thưở hẹn hò nay đã chia phôi
giữ gìn ta vì em là mộng
giấc mơ nào có thực đâu em
hai ngã rẽ chia hai đời sống
ta quay về đợi ánh trăng lên...
Âm thanh tắt song âm hưởng còn

vương vấn trong lòng người xuyên qua tiếng thở dài và dường như có giọt nước mắt ứa ra không nhiều lắm song vẫn là nước mắt của phiền muộn và buồn rầu.

– Rồi một chiều em như bóng mây
Mắt môi cười đã cho đời ngắt ngây Rồi
một ngày ai đưa em tới đây Đã cho lòng
em rã rời đắm say Môi em thơ ngây Yêu
thương dâng đầy Tóc em như mây Ru
hồn anh giấc mơ dài Từ ngày ta có nhau
Cuộc tình gieo nỗi đau Một chiều môi
khẽ trao Nghe cây lá xôn xao Những
chiều buồn phố xưa Nhớ nụ cười dưới
mưa Mắt buồn không tiễn đưa Nhiều
yêu thương và nhớ Rồi ngày mai có nhau
Tình hồng lên vết sâu Ta đã yêu, ta vẫn
mơ Cho kiếp sau còn thấy nhau Rồi từng
ngày ta mong có nhau Biết yêu là đã cho
nhiều giấc mơ Cuộc tình mình gieo vui
muôn ý thơ Giữ môi cười cho suốt đời

ước mơ Đàn xong bản Yêu Dáng Em Xưa của Đặng Khánh Thanh ngồi thừ ra. Nàng buồn buồn khi nghĩ tới hai câu Một chiều môi khế trao. Nghe cây lá xôn xao. Nàng mơ ước có một người yêu. Nàng khát khao một nụ hôn, biểu tượng cho tình yêu tuyệt vời. Từ lúc còn ở lứa tuổi học trò, khi lấy chồng và có con cái; nàng chưa yêu và được yêu. Kém may mắn, nàng trưởng thành trong một xã hội đang có nhiều biến động, đang làm băng hoại tình cảm, hủy diệt khát khao và ước mơ của nàng.

Làm sao nàng có thể mơ mộng khi phải chạy ăn từng bữa. Làm sao nàng có thể bày tỏ tình cảm của mình một cách lộ liễu dưới con mắt soi mói của công an phường, công an khu vực. Tính mơ mộng, lãng mạn của nàng chết dần mòn trong đời sống bị vây bọc bởi giáo điều,

mớ lý thuyết phi nhân bản, chống đối lại tôn giáo và tất cả giá trị tinh thần của con người. Thanh mỉm cười khi nhìn thấy bức ảnh của nàng và Vĩnh chụp chung với nhau. Nét mặt của Vĩnh rạng rỡ còn nàng thật tươi vui vì được ông chồng giả ôm eo ếch. Nàng như mừng tượng được mùi đàn ông của Vĩnh phảng phất đâu đây. Giờ này Vĩnh đang làm gì? Đang chuyện trò vui vẻ với một cô gái khác có thể trẻ và đẹp hơn nàng. Giờ này ông chồng giả của nàng đang làm gì? Cười đùa, tán tỉnh người khác. Thanh cảm thấy có cái gì từng tức nơi ngực, nghèn nghẹn nơi cổ khiến cho nàng thở một cách khó khăn. Dù là giả nhưng riêng nàng, trong thâm tâm vẫn xem Vĩnh như là chồng của mình. Nhất là lúc gần đây, tình cảm của nàng dành cho Vĩnh đã chuyển sang thứ tình cảm mới lạ gần như là tình yêu. Nàng cảm thấy thân mật, gần gũi, lắm

khi nhớ nhung Vĩnh trong lúc làm việc, trong giờ ăn cơm trưa, lúc ngồi trong lớp học Anh ngữ. Nàng hay suy nghĩ vẩn vơ và hình ảnh của Vĩnh hiển hiện trong trí não nhiều hơn, thường hơn. Thanh thở dài rưng rưng nước mắt. Tự dưng nàng thấy ghét Vĩnh. Giận Vĩnh. Tức Vĩnh. Mình ghen? Ý tưởng nổ bùng ra khiến cho nàng bàng hoàng. Mình yêu Vĩnh? Ba chữ ngắn gọn như là tia chớp lòe sáng tâm tư khiến cho nàng chới với và run rẩy vì nhận ra một điều vô cùng thực. Nàng yêu Vĩnh. Nàng yêu ông chồng giả của mình. Nàng thương người cháu chồng của mình. Thanh ngồi lặng câm. Trạng thái bàng hoàng, run rẩy, bồi hồi, vui mừng lẫn buồn rầu khiến cho nàng phải thở dài ứa nước mắt. Tình yêu rồi sẽ đi tới đâu. Có thể nào thay đổi được tình trạng oái oăm giữa hai người. Luân lý. Đạo Đức. Dư luận.

Dĩ nhiên ở thành phố xa lạ toàn người Mỹ này không có ai biết nàng là vợ của cậu của Vĩnh. Chỉ có nàng và Vĩnh biết mà thôi. Bao nhiêu đó đủ rồi. Lương tâm của nàng không cho phép nàng bỏ Đán để sống đời với Vĩnh. Không yêu Đán song nàng cũng không thể bỏ chồng để lấy người khác, nhất là người đó lại là Vĩnh, cháu của Đán. Vả lại Vĩnh, không ít thời nhiều cũng đã gọi nàng là vợ, xem nàng là vợ của cậu ruột của mình. Thở dài buồn bã Thanh lặng lẽ về phòng riêng của mình. Tắm rửa, thay quần áo xong nàng lên giường nằm đọc sách. Nhìn đồng hồ thấy hơn chín giờ mà Vĩnh vẫn chưa về nàng tắt đèn nằm khóc trong bóng tối rồi sự mệt mỏi và buồn rầu đưa nàng vào giấc ngủ. Dường như trong lúc mơ màng nàng có nghe tiếng Vĩnh gọi.

– Mợ ơi... Mợ...

Thanh thức giấc khi nghe tiếng Vĩnh rất gần. Mở mắt nàng thấy Vĩnh đang đứng cạnh giường ngủ.

– Vĩnh hả?

– Dạ...

– Vĩnh về hồi nào?

– Lâu rồi mợ... Mợ ngủ hả mợ?

– Ừ... Mợ đọc sách rồi ngủ luôn...

Ngước lên nhìn Vĩnh Thanh nói nhỏ:

– Mợ đã nấu cơm. Vĩnh đói cứ việc ăn...

Vĩnh cười lắc đầu. Trong ánh sáng mờ mờ nụ cười của Vĩnh đầy âu yếm và thân tình.

– Dạ... Tưởng mợ chưa ngủ Vĩnh gọi mợ nói chuyện chơi... Thôi Vĩnh về phòng cho mợ ngủ

Bình thường Thanh sẽ thức dậy theo Vĩnh ra phòng khách nói chuyện nhưng đêm nay nàng không làm như vậy.

– Mợ buồn ngủ vậy có chuyện gì sáng mai nói...

Ngần ngủ giây lát Vĩnh lui ra khỏi phòng. Nhìn theo Thanh giấu tiếng thở dài. Tuy nói buồn ngủ nhưng nàng lại trần trọc, lăn qua trở lại và hai mắt mở thao láo nhìn lên trần nhà trắng mờ mờ. Trần trở khá lâu nàng ngồi dậy. Khoác thêm cái áo choàng nàng bước qua phòng của Vĩnh. Nàng ít khi bước vào phòng của Vĩnh ngoại trừ trường hợp đặc biệt như hút bụi, lau chùi dọn dẹp. Những lúc đó nàng chọn lúc Vĩnh vắng nhà. Đêm

nay là lần đầu tiên nàng gặp Vĩnh trong phòng. Đứng trước cửa phòng nàng do dự, đắn đo giây lát mới gõ cửa.

– Mợ hả mợ...

– Mợ đây... Vĩnh có chuyện gì muốn nói với mợ...?

Vĩnh mở cửa phòng với nụ cười tươi vui pha chút tinh nghịch.

– Mời ngồi ghế này nè mợ

Vẫn đứng nơi cửa Thanh kín đáo quan sát căn phòng ngủ của ông chồng giả.

– Vĩnh đi chơi vui hôn?

– Dạ cũng không có gì vui hay đặc biệt lắm...

– Ủa mợ tưởng Vĩnh đi chơi với bạn gái phải vui chứ...

Vĩnh mỉm cười. Anh sớm nhận ra giọng nói nhuốm chút hờn mát của Thanh. Nhìn nàng anh lên tiếng như phân trần và giải thích.

– Dạ Vĩnh không muốn đi nhưng Kathy gọi điện thoại nài nỉ rồi sau đó tới sở mời mọc cho nên Vĩnh không tiện từ chối...

– Thế à...

Vĩnh nhận ra tuy vẫn còn hờn mát nhưng giọng nói của Thanh không nhiều như trước.

– Cô ta là bạn học của Vĩnh?

– Dạ...

– Chắc cô ta đẹp lắm...

Nhìn Thanh Vĩnh nói nửa giỡn nửa thật.

– Dạ đẹp nhưng không bằng mợ...

Thanh mỉm cười. Vĩnh giải thích bằng một câu nói mà khi nghe xong Thanh chỉ im lặng.

– Vĩnh muốn nói là mợ đẹp một cách khác. Nét đẹp của mợ làm người ta si mê, sùng bái và kính trọng...

Thật lâu nàng mới nhỏ nhẹ hỏi một câu. Giọng nói của nàng vui vui chứ không còn buồn rầu hay hờn mát nữa.

– Vĩnh ăn cơm tối với bạn gái mà ăn cái gì đâu nói cho mợ nghe coi...

Vĩnh cười hắc hắc.

– Cô ta thích Chinese food. Cơm tàu thời mợ biết rồi... Tiếc là quanh đây không có nhà hàng Việt Nam để Vĩnh mời mợ đi ăn mỗi ngày...

Thanh cười cười.

– Có chứ... Quán mợ Thanh

Cười hăng hắc Vĩnh bước tới đứng cạnh Thanh nơi cửa.

– Vĩnh thích quán mợ Thanh nhất. Không những thức ăn ngon mà lại free, bà chủ quán đẹp, quyến rũ, hấp dẫn mà lại tiếp khách ân cần và thân mật...

Thanh bật cười trước câu tán tỉnh của ông chồng giả. Quay lưng đi nàng nói đùa.

– Như vậy khách phải cho tiền tip xộp à nghe...

Vĩnh cười lớn hơn trong lúc nhìn sau lưng mợ Thanh.

– Dạ... Đưa checkbook và paycheck cho bà chủ quán luôn...

Thanh cảm thấy hồi hộp và run rẩy vì biết Vĩnh đang nhìn sau lưng mình. Hơi cúi đầu xuống nàng nói nho nhỏ:

– Mợ không thích tiền mà mợ thích thứ khác...

– Thứ gì mợ?

Thanh mỉm cười vì Vĩnh không hiểu câu nói bóng gió xa xôi của mình. Dù trong trí hiện lên hai chữ “trái tim” nhưng nàng lại trả lời câu khác.

– Để mai mốt mợ sẽ nói cho Vĩnh nghe...

– Mợ nói bây giờ đi...

Vĩnh kéo nài. Thanh lắc đầu bước ra bếp.

– Mợ đói rồi. Hồi chiều buồn mợ ăn có chút xiu...

Đang bỏ đĩa cá chiên vào microwave
Thanh quay lại khi nghe Vĩnh lên tiếng.

– Mợ buồn Vĩnh hả mợ?

Thanh mím môi làm thinh không trả lời bởi vì nàng biết nếu lên tiếng giọng nói của mình sẽ lạc đi và có thể không cầm được nước mắt. Thấy mợ Thanh im lặng không trả lời Vĩnh đoán mợ còn giận mình. Thong thả đứng dậy, bước tới chỗ Thanh đang đứng anh thì thầm.

– Vĩnh xin lỗi mợ... Mai mốt Vĩnh sẽ không đi chơi với bất cứ cô bạn gái nào. Vĩnh sẽ ở nhà với mợ...

Nói xong Vĩnh vòng tay ôm lấy thân hình của Thanh. Đây là lần đầu tiên anh có một cử chỉ thân mật khác thường. Thanh đứng im để cho ông chồng già ôm vào lòng nhưng nàng lại cúi đầu vờ

chăm chú nhìn vào microwave như cố tránh không để cho Vĩnh hôn lên má của mình. Nàng biết nếu để cho Vĩnh hôn lên má nàng sẽ không cảm lòng được; có thể nàng sẽ hôn trả lại và có thể nhiều chuyện sẽ xảy ra sau đó...

– Mọi đâu có giận, có buồn Vĩnh. Vĩnh có quyền đi chơi với bất cứ ai. Mình đâu có phải là vợ chồng...

Thanh ngừng nói vì hơi thở hầu như bị nghẹn lại khi vòng tay rắn chắc của Vĩnh siết chặt lấy thân thể của mình. Nàng ngửi được mùi đàn ông quen thuộc và chính cái mùi hương này làm cho nàng ngây ngất, run rẩy và rạo rực.

– Trên giấy tờ mình là vợ chồng mà...

Vĩnh thì thầm trên mái tóc của Thanh và nàng im lìm như không muốn đề cập tới chuyện vợ chồng trong lúc này.

– Vĩnh ngồi đi... Để mẹ bới cơm...

Thanh lên tiếng như nhắc nhở và thúc giục khi thấy ông chồng giả cớ ôm cứng lấy mình và cứ hôn hít lên mái tóc của mình. Nghe Thanh nhắc Vĩnh tủm tỉm cười ngồi xuống ghế. Hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

– Mẹ... Trưa hôm qua Vĩnh đã nói chuyện với anh Thọ, con trai của bác Tăng...

Thanh gấp miếng cá nướng bỏ vào chén cho Vĩnh. Nàng vẫn thường làm cử chỉ này mỗi khi ăn cá vì sợ Vĩnh mắc xương. Nàng nhìn Vĩnh như chờ nghe tiếp.

– Cậu Thọ nói chuyện gì với Vĩnh?

– Dạ anh bàn về chuyện điện thoại ở Việt Nam. Anh nói là cậu có thể xin mắc

điện thoại tại nhà...

Thanh gạt đầu trầm ngâm rồi lát sau mới góp chuyện.

– Mợ có nghe nói nhưng mắc tiền lắm Vĩnh ơi...

Để Vĩnh gọi cho cậu tiền để cậu mắc điện thoại rồi khi nào mợ buồn mợ gọi điện thoại nói chuyện với cậu và hai em cho vui...

Đang cúi đầu ăn Thanh ngược lên nhìn Vĩnh. Đưa chén cơm không cho Thanh Vĩnh cười.

– Vĩnh cũng muốn thỉnh thoảng nói chuyện với cậu cho vui...

Thanh cười lảng sang chuyện khác.

– Vĩnh đi ăn cơm tối với bạn gái mà sao về nhà còn ăn nhiều vậy...

– Tại thức ăn ở quán mợ Thanh ngon mà lại free. Mợ biết ông thi sĩ gì của nước mình nói về cái gì như là thức ăn ngon, người ngồi ăn ngon...

Bật cười Thanh đỡ lời vì biết cái vốn liếng văn chương của ông chồng giả rất nghèo nàn.

– Thi sĩ Tản Đà...

Gật đầu lia lịa Vĩnh trở lại vấn đề điện thoại.

– Mợ chịu nghe mợ... Vĩnh thương mợ... Vĩnh không muốn mợ buồn... Khi nào có chuyện cần mợ có thể nói chuyện với cậu và hai em liền... Viết thư lâu và mất thời giờ hơn...

Thấy Vĩnh vừa ăn xong chén thứ nhì Thanh lên tiếng.

– Vĩnh ăn nữa đi còn nhiều lắm. Mợ no rồi...

Vĩnh lắc đầu. Uống ngụm nước lạnh anh cười.

– Ngày mai mình đi mua điện thoại cầm tay cho mợ...

Vĩnh đã nhiều lần năn nỉ nàng có điện thoại cầm tay để tiện liên lạc với nhau nhất là khi xe hư hỏng dọc đường hay có tai nạn song nàng lại gạt đi viện lý do tốn tiền và không cần thiết mặc dù mỗi tháng chỉ tốn thêm hai mươi đồng. Lần này không hiểu nghĩ sao mà nàng lại cười gật đầu lập lại.

– Ủ... Mai mình đi mua điện thoại...

Nhìn Vĩnh nàng cười tiếp.

– Có điện thoại để thỉnh thoảng mợ

gọi tới sở hện Vĩnh đi ăn trưa, ăn tối.

Vĩnh bật cười hăng hắc.

– Đó đó... Vĩnh sẽ tới chỗ vợ làm pick up vợ...

Thanh ngắt lời Vĩnh một cách nhẹ nhàng. Nàng vẫn thường làm như vậy mỗi khi Vĩnh nói tiếng Việt mà lại chêm tiếng Anh vào.

– Không phải pick up mà là đón. Tiếng đón của mình trong trường hợp này có ý nghĩa đặc biệt hơn. Bồ bịch, người yêu hay vợ chồng đón đưa nhau cho có vẻ hò hện, âu yếm, tình tứ và lãng mạn hơn...

– Dạ... Vĩnh sẽ tới đón vợ rồi mình đi ăn với nhau vợ chịu hôn?

– Chịu...

Thanh kéo dài chữ chịu một cách âu yếm và nũng nịu khiến cho Vĩnh phải bật cười.

– Sáng mai mình đi Saint Louis để Vĩnh gọi tiền cho cậu mắc điện thoại...

Thanh ngắt lời Vĩnh.

– Vĩnh cho mợ hùn nghe...

Thấy Vĩnh im lặng Thanh năn nỉ.

– Vĩnh cho mợ hùn nghe... Mợ có tiền mà...

Vĩnh cười chúm chím.

– Vĩnh sẽ cho mợ hùn... Một đồng danh dự...

Thanh bật lên tiếng cười thánh thót.

– Một đồng... Vĩnh khôn tổ bà... Vĩnh làm mợ mắc nợ Vĩnh nhiều quá...

– Ai bảo nợ trả nợ đâu mà nợ lo...

Vĩnh cười và Thanh cũng cười.

– Không trả thời lương tâm mình bất an. Mắc nợ người ta mà không trả thời thấp tha thấp thỏm, ăn không ngon ngủ không yên nhưng trả một lần thời trả không nổi...

Cười hăng hắc Vĩnh đứng lên. Nhờ Thanh rèn tiếng Việt nên giờ đây anh có thể hiểu được cái ý trong câu nói bóng gió xa xôi của người vợ giả của mình. Nhìn Thanh một cách âu yếm pha chút tinh nghịch anh giỡn một câu.

– Nợ càng để lâu chừng nào tiền lời càng nhiều thêm chừng đó. Cho nợ made payment mỗi tháng nợ chịu không?

Thanh trề môi nói trong lúc dọn bàn.

– Không... Mợ giựt luôn

Vĩnh hù.

– Ở bên Mỹ này mợ thiếu nợ mà không trả là chủ nợ đưa mợ ra tòa. Họ sẽ lấy nhà của mợ...

Thanh cười hắc hắc.

– Mợ không có nhà...

– Thời họ bắt mợ làm cho họ để trừ nợ...

Thanh quay nhìn ông chồng giả.

– Họ bắt mình làm cái gì hả Vĩnh?

– Ở đợ...

– Thiệt hả Vĩnh...

Dù trong bụng muốn cười song Vĩnh cũng phải làm mặt nghiêm.

– Đúng đó mợ... Mợ mà không trả người ta sẽ đưa mợ ra tòa để bắt mợ ở đợ. Trời ơi có một con ở xinh đẹp như mợ thời Vĩnh phải tu mấy kiếp...

Vĩnh ôm bụng cười sặc sụa. Tới đây Thanh hiểu là Vĩnh đặt chuyện để chọc mình. Thò tay nhéo vào hông Vĩnh một cái nằng thì thầm.

– Vĩnh hư quá... Hồng thêm chơi với Vĩnh...

CHƯƠNG 14

Thanh giờ tay xem đồng hồ. Thấy còn năm phút nữa mới hết 15 phút nghỉ nàng mở bóp lấy điện thoại gọi về cho Vĩnh. Ngay lúc đó điện thoại lại reo. Mở điện thoại, nhìn số nàng mỉm cười khi biết ông chồng giả gọi mình.

– Vĩnh ơi...

Từ bên kia đầu dây vang giọng nói trầm, chậm và pha chút âu yếm.

– Mợ về chưa mợ?

– Chưa tới giờ mà...

– Tivi tiên đoán đêm nay có bão tuyết lớn lắm. Mợ xin phép về sớm không thôi bị bão mợ kẹt ở sở luôn...

Nhìn quanh thấy không có ai Thanh cười khẽ.

– Nếu bị bão không về được Vĩnh tới đón mợ về nghe...

– Dạ...

Nhìn ra cửa sổ thấy tuyết bay trắng xóa Thanh kêu nhỏ:

– Tuyết rơi Vĩnh ơi... Thôi mợ phải đi làm...

Vĩnh còn dằn dò trước khi dứt điện thoại.

– Nếu không lái xe được mợ gọi Vĩnh tới đón mợ nha mợ...

Trở lại chỗ làm việc Thanh được supervisor báo cho biết là tiệm sẽ đóng cửa chiều hôm nay và có thể luôn cả ngày mai. Nàng phải liên lạc với sở để biết giờ giấc trước khi đi làm. Đẩy cửa chính bước ra ngoài Thanh cảm thấy lạnh run. Gió thổi ù ù. Tuyết bay trắng xóa che kín khoảng trời mờ mờ. Vừa định bước ra bãi đậu xe nàng dừng lại khi nghe điện thoại cầm tay vang vang.

– Vĩnh ơi...

– Mợ về chưa mợ... Bao tới rồi mợ ơi?

Giọng của Vĩnh vang gấp rút. Vừa đánh bò cạp Thanh vừa rên nho nhỏ:

– Lạnh quá Vĩnh ơi... Mợ mới vừa ra

khỏi cửa... Tuyết nhiều quá không thấy đường và không thấy xe...

– Mợ trở vào trong mall đi. Vĩnh sẽ tới đón mợ...

Nghe Vĩnh dặn dò Thanh trở vào đứng nơi cửa chờ. Khoảng hai mươi phút sau nàng mỉm cười khi thấy Vĩnh đẩy cửa bước vào.

– Mợ lạnh hả mợ?

Dù không có lạnh lắm Thanh cũng gật đầu cất giọng.

– Lạnh muốn cóng luôn... Vĩnh sờ tay mợ nè...

Nàng đưa hai bàn tay ra. Vĩnh cầm lấy, xiết nhẹ nhẹ rồi cười nói.

– Mình về đi mợ... Một hồi nữa còn lạnh và tuyết rơi nhiều hơn nữa...

Hai người chậm chạp đi ra bãi đậu xe. Gió càng lúc càng mạnh hơn cũng như tuyết giăng kín bầu trời khiến cho Thanh chỉ thấy mờ mờ. Phải mất hơn nửa giờ Vĩnh mới về tới nhà. Thay quần áo xong trở ra phòng khách nàng cười vui vì lò sưởi cháy hừng hực tỏa hơi ấm khắp nơi.

– Mợ ngồi gần lò sưởi cho ấm. Đêm nay có thể mình sẽ không có điện nên trong nhà lạnh lắm...

Nhìn thấy cái sleeping bag được trải ngay tại lò sưởi nàng chúm chím cười.

– Mình ngủ đây hả Vĩnh?

– Dạ... Mợ muốn ngủ trong phòng cũng được nhưng khi nào cúp điện là mợ phải ra đây cho ấm...

– Vĩnh ngủ ở đâu?

– Ở đây... Hồi còn nhỏ mỗi khi có bão tuyết nhà bị cúp điện là má với Vĩnh ra đây ngủ. Vĩnh thích ngủ chung với má...

Nghe tiếng gió hú, gió gào ngoài sân Thanh đưa hai bàn tay nhỏ nhắn ra hơ trước cửa lò sưởi.

– Ba của Vĩnh chết lúc Vĩnh được mấy tuổi?

– Dạ bảy tuổi... Vĩnh thương ba vì ba hiền và thương Vĩnh. Vĩnh thương má nhiều hơn vì...

Ngừng lại như để suy nghĩ giây lát Vĩnh mới tiếp.

– Từ khi ba chết thời má buồn và khóc hoài. Má nói tại vì Vĩnh còn nhỏ nên má phải sống để nuôi Vĩnh...

Thanh nhận thấy mỗi khi nhắc về người mẹ hiền của mình Vĩnh đều có lời nói, thái độ hoặc cử chỉ triu mến, thương yêu và kính phục. Đối với Vĩnh, má vừa là má mà vừa là người bạn. Đường như tình mẫu tử của Vĩnh có pha trộn chút ít tình thương yêu của hai người khác phái với nhau. Điều này được chứng tỏ là Vĩnh thương nàng như mẹ nhưng cũng có pha trộn tình cảm của vợ chồng. Bởi vậy mà nàng với Vĩnh có rất nhiều dịp đụng chạm thân xác song cả hai đều kiềm giữ không cho vượt qua giới hạn. Nàng mỉm cười khi nhớ tới hai câu thơ “Tình chỉ đẹp khi còn dang dở. Đời mất vui khi đã vẹn câu thề.

Nhìn thấy Thanh mỉm cười Vĩnh hỏi nhỏ.

– Mẹ cười gì vậy?

– Đêm nay mình ngủ ở đây. Vĩnh chịu hôn?

Đúng ra nàng phải nói là Đêm nay mợ cháu mình ngủ ở đây...» song không biết nghĩ gì mà khi mở miệng nàng lại nói khác đi. Biết câu nói của mình có nhiều âu yếm, có thể làm cho Vĩnh hiểu lầm nàng bèn cười giả lả.

– Đêm nay mợ giả làm má của Vĩnh...

Vĩnh cười hắc hắc nói một câu làm cho nàng phải suy nghĩ.

– Mợ là mợ, vợ, bạn rồi bây giờ là má của Vĩnh. Mợ đóng vai nhiều người quá làm cho Vĩnh không biết mợ là ai...

Bật cười thánh thót Thanh trả đũa lại liền.

– Vĩnh cũng vậy. Vĩnh là cháu, chồng

và là bạn của mợ. Nhiều vai quá tốt cuộc rồi mợ cũng không biết Vĩnh là ai...

Cười hắc hắc Vĩnh chồm người giả vờ như muốn hôn Thanh khiến cho nàng phải rút người lại và kêu lớn như muốn cầu cứu.

– Vĩnh làm gì vậy... Mợ la làng cho mà coi...

– Mợ kêu đi... Giờ này ai mà nghe mợ...

Thanh bật cười.

– Không được đâu... Vĩnh muốn gì phải xin phép...

Khoanh hai tay lại Vĩnh cười lên tiếng.

– Vĩnh xin phép mợ cho Vĩnh hôn mợ một cái...

– Hôn ở đâu?

Đầu ngón tay trở chỉ vài ngay miệng nhưng thấy Thanh trợn mắt Vĩnh cười cười chỉ lệch về bên má.

– Ngay đây mợ chịu hôn?

Thanh chưa kịp trả lời thời ngay phút đó đèn đột nhiên tắt lịm. Căn phòng khách sáng mờ mờ nhờ ánh sáng của lò sưởi. Thanh rùng mình nhắm mắt lại khi hơi thở nóng của Vĩnh phả vào mặt mình. Bờ môi mềm ẩm của Vĩnh chạm vào da mặt làm cho nàng cảm thấy như có luồng điện cao thế chạy trong cơ thể của mình rồi sau đó cảm giác ngất ngây bùng lên. Cảm giác ngất ngây biến thành rạo rực khi bờ môi ham hố của Vĩnh mơn man trên má rồi di động từ từ sang gần tới môi.

– Vĩnh ơi...

Thanh kêu nhỏ. Tiếng kêu của nàng như là một van xin, cầu cứu mà cũng bao hàm sự thúc hối. Hai cánh tay của nàng đưa lên. Hai bàn tay nửa níu kéo mà nửa xô đẩy thân hình của ông chồng giả đang dần dần tựa sát vào người của mình. Lồng ngực phập phồng, hơi thở gấp, hai mắt hơi nhắm lại có lẽ vì không muốn nhìn thấy, nàng hơi cúi đầu xuống như là một cố gắng tuyệt vọng tránh không cho ông chồng giả hôn mình.

– Mợ...

Vĩnh thì thầm. Thanh mở mắt. Thấy nụ cười hiền của ông chồng giả nàng thì thầm thở dài một cách tiếc rẻ vì mất đi dịp may để yêu và được yêu.

– Mợ... Vĩnh đói bụng...

Thanh bật cười vì cái giọng nhõng nhẽo của ông chồng giả. Hơi nhõm người dậy nàng nói nhỏ.

– Cúp điện rồi đâu có nấu nướng gì được. Vĩnh chịu ăn bánh mì xá xíu?

Vĩnh reo lên như vừa trúng số.

– Bánh mì xá xíu... Chịu liền...

Cầm lấy cây đèn dầu đi vào trong bếp Thanh lục đục rồi lát sau mang ra hai cặp sandwiches. Ngồi cạnh nhau nơi lò sưởi Vĩnh vừa nhai vừa nói giỡn.

– Ngon... Vĩnh mê bánh mì xá xíu của mẹ như mê mẹ...

Cắn miếng bánh mì Thanh điệu.

– Phải hôn. Còn Kathy Vĩnh bỏ cho ai...

Cau mặt như không bằng lòng Vĩnh nghiêm giọng.

– Cô ta với Vĩnh đâu có gì. Chỉ là bạn học thôi... Mợ mới là người quan trọng hơn, nhiều liên hệ hơn...

Chăm chú nhìn vào ngọn lửa đang cháy sáng Thanh nói nhỏ:

– Mặc dù không phải là vợ Vĩnh nhưng mợ cũng thấy buồn buồn khi biết Vĩnh đi chơi với một cô gái khác. Mợ ở bên này chỉ biết có Vĩnh...

– Vĩnh xin lỗi mợ... Đôi khi Vĩnh quên là mình đã có vợ...

Thanh quay lại và chạm phải ánh mắt nồng nàn say đắm của người cháu chồng. Trong ánh lửa bập bùng hai người cảm lặng nhìn nhau. Cuối cùng một người phải lên tiếng và người đó là Vĩnh.

– Vĩnh phải thực tập làm chồng thiệt nhiều hơn để khỏi quên là mình đã có vợ... Mợ chịu hôn?

Thanh lắc đầu song câu trả lời lại mang ý nghĩa ngược lại.

– Không biết...

Đưa tay lên xem đồng hồ Thanh nói nhỏ.

– Lạnh quá...

Nói xong nàng nằm xuống rồi kéo mền lên tận cổ. Vĩnh cũng nằm xuống bên cạnh nàng. Trong bóng tối mờ mờ nàng lắng nghe tiếng gió gào và dường như là hơi thở gấp của người nằm bên cạnh. Đột nhiên nàng giật mình vì bàn tay của ông chồng giả đặt lên bụng của mình. Bàn tay ấm như có sức hấp dẫn lạ lùng làm cho người nóng ran lên, hơi thở

gấp và tay chân như tê liệt. Nàng nghĩ mình phải ngăn cản hành động tỏ tình của Vĩnh song tứ chỉ hầu như bất động hoặc không còn theo sự chỉ huy của nàng nữa. Thật lâu, bằng cố gắng tuyệt vọng nàng xoay người nằm nghiêng. Hai mắt mở lớn nhìn ánh lửa bập bùng nàng hồi hộp chờ đợi một điều mà nàng hy vọng sẽ xảy ra.

– Vĩnh... Lạnh quá... Ôm mợ đi Vĩnh...

Ý nghĩ hiện ra trong trí song nàng không thể nói thành lời. Nàng chỉ mong Vĩnh đọc được ý nghĩ của mình. Nàng hơi run người lên khi nghe được tiếng xột xoạt rồi thân hình ấm áp chạm vào lưng của mình. Hơi thở nóng của Vĩnh phả vào cổ làm nàng rung mình nổi gai ốc. Cánh tay rắn chắc của Vĩnh kéo nàng sát vào người. Nàng hơi cục cựa như là

một phản kháng vô vọng khi bàn tay của Vĩnh ôm ngang hông của mình. Dù bị ngăn cách bởi hai lớp áo dày cộm nàng vẫn có cảm giác như bàn tay của Vĩnh đang toát ra sức quyến rũ lạ lùng, gây cảm giác ngất ngây và mê mẩn, nhất là khi năm ngón tay cọ quây hoặc nhúc nhích tạo thành cảm giác rạo rực khiến cho nàng phải trăn mình chịu đựng.

– Good night Vĩnh...

Thanh thì thầm có lẽ vì không đủ sức nói lớn hơn.

– Good night mợ...

Vĩnh thì thầm úp mặt vào mái tóc thơm mùi trái cây của Thanh. Trong bóng đêm yên tĩnh, hít thở mùi hương kỳ diệu, anh nhớ lại lúc còn nhỏ trong đêm bão tuyết chui vào giường nằm chen

chính giữa ba má để tìm một sự bình an. Bây giờ dù đã ba mươi, trong đêm bão tuyết anh cũng muốn ôm mợ Thanh để tìm sự bình an cho mình và cho người mà mình yêu thương.

Năm giờ sáng. Thanh thức giấc vì lạnh. Nàng cảm thấy hai bàn chân lạnh cóng. Tuy nhiên nàng không thể nhúc nhích vì bàn tay của Vĩnh đang đặt lên bụng của mình. Bàn tay bất động song tâm tư của nàng lại giao động. Từ lúc Vĩnh về Sài Gòn cho tới nay đã được hai năm. Thời gian dài chung sống tình cảm giữa nàng với Vĩnh trở nên mật thiết hơn. Tình trạng vợ chồng giả giữa nàng với Vĩnh lâu ngày theo thời gian, theo sự gần gũi, thông cảm và thương mến dần dần trở thành sự thực dù hai người cố gắng ngăn cản không cho vượt qua giới hạn đã được định sẵn.

Tuy nhiên đêm nay, lần đầu tiên Vĩnh mới có hành động táo bạo và mới lạ. Bàn tay Vĩnh áp lấy ngực của nàng chứng tỏ một biến chuyển lớn lao trong tâm hồn. Đó là sự nổ bùng của khát khao và mong đợi. Đó là một bứt phá của tình cảm. Tại sao mình lại để yên cho Vĩnh làm chuyện đó? Mình cũng muốn? Mình cũng chờ đợi? Mình cũng khát khao như Vĩnh? Nàng biết, tới một lúc nào đó, tình cảm giữa nàng với Vĩnh phải được giải quyết nhưng bằng cách nào nàng khó mà đoán trước được. Hàng rào của luân lý hoặc đạo đức sẽ bị mục nát theo thời gian. Danh từ mợ cháu hay vợ chồng giả cũng trở nên vô nghĩa. Vì thế nàng không thể trông cậy vào những thứ đó để ngăn cản chính mình và Vĩnh yêu nhau. Hai chữ yêu nhau hiện ra trong trí não khiến cho nàng ngỡ ngàng. Mình yêu Vĩnh? Nàng tự hỏi và lơ mơ nàng đã có câu trả lời.

– Mợ lạnh không mợ?

Câu hỏi đột ngột vang lên làm Thanh giật mình. Nàng đỏ mặt khi nghĩ là Vĩnh biết mình đang thức và nhất là bàn tay của Vĩnh đang áp lên bụng của mình mà mình vẫn để yên.

– Mợ bị lạnh hai bàn chân... Vĩnh xoa hai bàn chân cho mợ đi...

Vĩnh cười khì ngồi dậy tháo vớ ra rồi từ từ xoa bóp xong hôn lên hai bàn chân của Thanh.

– Thúi hoắc mà cũng hôn...

Thanh vừa nói vừa cười hăng hắc vì nhột trong lúc Vĩnh hôn dưới lòng bàn chân của mình.

– Lạnh quá Vĩnh ơi...

Thanh kêu nho nhỏ. Vĩnh tung mền đứng dậy.

– Để Vĩnh đi lấy thêm củi

Lửa bắt đầu cháy sáng sau khi Vĩnh bỏ thêm củi vào. Dường như không muốn cho Vĩnh ôm mình nữa nên Thanh ngồi dậy dù vẫn còn quần mền kín mít. Nghe Vĩnh lục đục trong bếp nàng hỏi vọng vào.

– Vĩnh làm gì vậy?

– Dạ pha cà phê...

– Có cần mợ giúp hôn...

– Dạ hông... Mợ cứ đắp mền cho ấm...

Lát sau Vĩnh mang ra hai ly cà phê sữa. Hớp ngụm cà phê nóng Thanh ngược lên nhìn. Nàng đỏ mặt khi bắt gặp

ánh mắt và nụ cười của Vĩnh.

– Vĩnh ngủ ngon không?

Vĩnh cười giả lả.

– Ngon. Còn mợ...

Thanh cúi mặt xuống.

– Ngon... Mới đầu mợ bị lạnh nhưng...

Hớp thêm ngụm cà phê nàng lảng sang chuyện khác.

– Chùng nào mình mới có điện hả Vĩnh?

– Chắc cũng ba bốn ngày...

Nghe tiếng gió vẫn còn rít ngoài sân Vĩnh tiếp:

– Đôi khi cả tuần lễ mới có điện... bởi vậy Vĩnh phải mua thật nhiều củi...

Liếc nhanh Thanh đang ngồi nhìn lửa cháy trong lò sưởi với ít nhiều tư lự anh ngập ngừng.

– Mợ... Vĩnh xin lỗi mợ...

Hiếu Vĩnh muốn nói điều gì Thanh cúi mặt xuống.

– Mợ hiểu...

Ngước lên nhìn ông chồng giả nàng tiếp với giọng cũng ngập ngừng.

– Vĩnh làm như vậy cũng được nhưng mợ xin Vĩnh đừng có làm hơn nữa. Mợ...

Thanh ngừng lại khi bắt gặp ánh mắt của Vĩnh sáng lên nét hơn hờ. Nó giống như ánh mắt của đứa bé làm lỗi và tha được mẹ thứ cho lỗi lầm. Điều này có nghĩa là nó được phép làm nữa.

– Mợ... Vĩnh thương mợ... như thương má...

Thanh mỉm cười để yên cho Vĩnh hôn lên má của mình.

– Vĩnh đói bụng... Mợ ăn mì hôn?

– Ăn... Để mợ nấu... Bỏ ớt cho thật cay, hành ngò nhiều cho thơm...

– Bởi vậy mợ ghen dữ...

Thanh gật đầu lia.

– Ủ... Vĩnh coi chừng đó...

Thanh đưa năm ngón tay đẩy móng nhọn lên hăm dọa khiến Vĩnh cười hắc hắc.

– Vĩnh không sợ à?

– Không mà sợ nữa. Có thương, có yêu người ta mới ghen...

Thanh thầm thở dài vì nàng cũng nghĩ như Vĩnh. Nàng biết nàng thương Vĩnh và khổ tâm vì chuyện đó. Nàng càng buồn khổ hơn vì biết Vĩnh cũng yêu mình. Đó là thứ tình yêu thương giữa một người đàn ông và một người đàn bà còn trẻ đang khao khát yêu và được yêu.

Đang cắt hành ngò Thanh hơi cựa mình vì bị Vĩnh vòng tay ôm ngang hông.

– Vĩnh thích ôm mợ...

– Sao vậy?

– Như ôm má... Ngày xưa khi má làm bếp Vĩnh hay ôm má...

– Vậy hả... Vĩnh ôm mợ như ôm má của Vĩnh thời mợ cho phép. Không có hôn à nghe...

Thanh rào đón và Vĩnh kéo nài.

– Hôn lên tóc được không mợ... Vĩnh thích hôn lên tóc mợ...

Thanh im lặng vì biết không thể từ chối lời yêu cầu của Vĩnh. Huống chi nàng cũng thích được Vĩnh hôn lên mái tóc của mình. Đó là cử chỉ biểu lộ sự thương mến pha lẫn kính trọng mà Vĩnh thường hay làm. Nàng nghe trống ngực của mình đập thành thịch, người run lên khi làn môi ấm mềm của Vĩnh hôn lên tóc. Nàng có cảm giác làn môi đó đang mơn man trên môi, trên mặt của mình tạo nên một trạng thái ngất ngây lạ lùng. Nàng buông tiếng thở dài thăm lặng như tiếc rẻ khi Vĩnh ngừng lại.

– Vĩnh đói chưa?

Thanh lên tiếng và Vĩnh nói trong tiếng cười.

– Chưa... Vĩnh no rồi khi được hôn lên tóc của mợ...

Thanh bật cười hắc hắc.

– Vậy mai mốt mợ khỏi nấu cơm cho Vĩnh ăn nghe...

Hai người ngồi vào bàn. Vĩnh hít hà bụng tô mì gói lên húp một hơi. Trời bắt đầu rưng sáng. Nhìn ra cửa Thanh thấy tuyết trắng bay lả tả.

CHƯƠNG 15

Vừa mở cửa từ nhà chứa xe thông với nhà bếp Thanh nghe tiếng Vĩnh cười nói vang vang:

– Cậu chờ một chút... Hình như mợ đi làm mới về tới...

Quay lại thấy Thanh đang đi vào Vĩnh kêu nhỏ:

– Mợ... Cậu gọi qua nè mợ... Mợ nói chuyện với cậu đi...

Vĩnh trao điện thoại cho Thanh xong từ từ đi vào phòng ngủ của mình. Thanh gọi lớn:

– Vĩnh đi đâu vậy Vĩnh?

– Dạ Vĩnh vào phòng đọc sách... Khi nào mợ nói chuyện với cậu xong mợ gọi Vĩnh...

Chừng mười lăm phút sau Vĩnh nghe tiếng Thanh gọi. Bước ra bếp anh thấy đang ngồi trên ghế. Mắt của nàng đỏ hoe:

– Có chuyện gì vậy mợ?

Thanh lắc đầu cười nói với giọng buồn buồn:

– Nói chuyện với con Tâm và thằng Hùng xong mợ nhớ hai đứa nó...

Ngồi xuống cái ghế đối diện với Thanh Vĩnh cười.

– Mợ muốn về thăm cậu và hai em không?

Thanh nhìn Vĩnh đăm đăm. Vĩnh cười chúm chím vì đọc trong đôi mắt long lanh của nàng nét ngạc nhiên lẫn mừng rỡ.

– Mình đi được hả Vĩnh?

– Được chứ...

– Mợ nghe nói phải có thẻ xanh mới đi được...

Cười cười xô ghế bước ra phòng khách rồi trở lại nhà bếp Vĩnh đưa cho Thanh cái bao thơ.

– Thẻ xanh của mợ đó...

Thanh chậm chạp xé bao thư. Tay nàng hơi run run. Mân mê cái thẻ xanh trong tay giấy lát nàng thở dài nhẹ nhẹ. Hai năm. Thời gian khá dài. Phải sống xa chồng con, xa quê hương xứ sở, bây giờ nàng mới chính thức thành dân tạm trú. Tất cả là công lao của Vĩnh. Mặc dù giả song Vĩnh đã bảo bọc, lo lắng, săn sóc nàng như là một người thân trong gia đình.

– Sáng mai mình đi Saint Louis để làm giấy tờ và mua vé máy bay về Việt Nam...

Ngước lên nhìn Vĩnh Thanh ngập ngừng:

– Mẹ chưa có đủ tiền...

– Vĩnh có tiền...

Thanh lắc đầu cười gượng:

– Vĩnh đã xài tiền cho mợ nhiều lắm rồi. Mợ...

Vĩnh ngắt ngang không cho Thanh nói tiếp.

– Tiền mà Vĩnh đã xài là tiền của má cho cậu mợ...

Thanh mỉm cười vì biết Vĩnh nói dối tuy nhiên nàng im lặng không cãi lại.

– Mua vé máy bay xong mình đi mua ít quà mang về cho cậu và hai em. Mợ cũng nên sắm quần áo mới để mặc cho đẹp...

Cười chúm chím nhìn ông chồng giả của mình Thanh nói giỡn:

– Đẹp để làm chi vậy. Vĩnh không sợ người khác theo tán tỉnh vợ của mình à?

Bật cười hăng hắc Vĩnh lắc đầu lia lịa.

– Hồng... Mợ phải diện đẹp để cho cậu...

Nói tới đó Vĩnh ngừng lại giây lát rồi lãng sang chuyện khác.

– Mợ tính về chừng bao lâu hả mợ?

– Mợ chưa biết. Không biết sẽ làm cho mình nghỉ bao lâu hả Vĩnh. Mợ sợ nghỉ lâu quá, lúc trở lại họ không nhận mình làm nữa thời khổ lắm...

Vĩnh cười giỡn.

– Thời mợ ở nhà Vĩnh nuôi mợ...

Thanh cười song giọng nói lại có chút ưu tư.

– Vĩnh nuôi mợ thời được nhưng

còn cậu và hai em... Chắc mợ xin nghỉ hai tuần thôi...

Hơn một tuần trước khi trở lại Sài Gòn, Thanh ít khi nói cười, bản khoăn, trầm mặc và ưu tư. Nhiều khi nàng thức giấc hai ba giờ sáng, nằm im trên giường suy nghĩ, tưởng tượng và mơ thấy mặt hai con. Nàng không mơ thấy chồng, ít khi nghĩ tới Đán mà lại mơ thấy hai con nhiều hơn.

Tuy không nói ra cho Vĩnh biết nhưng nàng thầm lo lắng không biết phải xử sự như thế nào khi gặp lại Đán mà có Vĩnh đi cùng. Đán có nghi ngờ về chuyện nàng sống chung với Vĩnh hơn hai năm nay. Đán có ghen tương về chuyện đó hay không? Nếu Đán ghen thì nàng phải giải thích ra sao để cho Đán tin là không có chuyện gì bậy bạ hoặc xấu xa giữa nàng với Vĩnh. Trở lại

quê hương thăm chồng con mà nàng ưu tư và lo lắng nhiều hơn là mừng rỡ. Tự dưng nàng mong hai tuần lễ ở Sài Gòn qua thật mau và không có chuyện gì buồn xảy ra.

Khi chiếc phi cơ đảo một vòng quanh phi trường Tân Sơn Nhất Thanh đột nhiên nắm chặt lấy tay Vĩnh. Dường như nàng lo lắng một điều gì đó. Có lẽ hiểu được tâm tình của nàng nên Vĩnh cũng siết chặt tay nàng để trấn an.

– Không có sao đâu mợ... Vĩnh thương mợ...

Thanh mỉm cười rơm rớm nước mắt. Nàng thầm cảm ơn ông chồng già của mình. Tới giờ phút này nàng mới thực sự nhận ra sự cần thiết của Vĩnh trong đời sống của mình cả về vật chất lẫn tinh thần. Không những giúp đỡ, bảo

bọc Vĩnh còn thương yêu nàng như yêu một người đàn bà pha trộn nhiều vai trò tế nhị và phức tạp như mẹ, mợ, bạn và vợ. Ở vai trò vợ mặc dù giả mạo nhưng nhiều khi Vĩnh đối xử với nàng như là một người vợ thực sự ngoại trừ chuyện ái ân với nhau.

Thanh trở mình nằm nghiêng sang bên trái. Đây không biết là lần trở mình thứ mấy trong đêm đầu tiên nàng trở lại Sài Gòn thăm chồng và hai con. Bên cạnh nàng Đán ngủ say sưa sau khi ân ái với vợ. Gọi là ân ái chứ thực ra chỉ có một mình Đán thỏa mãn mà thôi. Còn nàng chỉ nằm im làm tròn bốn phận của một người vợ. Hai năm xa cách nhau, nàng không hiểu tại sao mình vẫn không có chút đòi hỏi xác thịt hay thèm khát ái ân với chồng. Dường như từ lâu lắm nàng không còn cảm giác run rẩy và ngất ngây

khi nằm trong vòng tay của người chồng già hơn nàng con giáp.

Trong bóng tối mờ mờ nàng nghe được tiếng quạt máy chạy rì rào, tiếng côn trùng rỉ rả và tiếng nghiêng răng của Đán. Thân thể xâm xấp mồ hôi khiến cho nàng khó ngủ. Căn nhà tôn vẫn còn nóng dù đã quá nửa đêm. Nhờ có tiền của vợ gởi về nên Đán đã sửa chữa căn nhà tồi tàn thành ra rộng rãi, khang trang và nhiều tiện nghi hơn như tủ lạnh, máy truyền thanh và truyền hình. Chỉ có một tiện nghi mà Đán chưa hoặc sẽ không làm là gắn máy điều hòa không khí.

Hồi xế chiều khi Đán cùng hai con vào phi trường đón nàng và Vĩnh, nàng ngạc nhiên tự hỏi là tại sao mình không vui vẻ và kích thích khi trở lại quê hương. Ôm hai đứa con trong tay nàng ứa nước mắt khóc vì thương nhớ và tội nghiệp.

Tuy nhiên cuối cùng nàng cảm thấy hài lòng khi thấy chúng nó lớn hẳn lên, hồng hào và mập mạp hơn cách đây hai năm. Cả Đán cũng vậy. Ông chồng già của nàng không còn vẻ gầy gò, hom hem và bệnh hoạn nữa mà đi đứng nhanh nhẹn, nói năng vui vẻ và ăn mặc tươm tất hơn.

Thanh lại trở mình nằm ngửa nhìn lên nóc mùng trắng mờ. Đang nằm nghỉ Đán chợt đặt bàn tay lên ngực của nàng. Tự dưng nàng mơ ước bàn tay đó là của Vĩnh. Nàng nghe tim mình đập mạnh lên, người nóng dần đồng thời cảm giác ngứa ngáy, rạo rực và kích thích cứ tăng dần cường độ khi nhớ lại những kỷ niệm đáng nhớ trong hai năm chung sống với Vĩnh. Nàng tưởng như bàn tay mềm ấm, hơi thở gấp của ông chồng già đang mơn man trên thân thể của mình khi nàng bị xe đụng gãy chân tay không

thể tắm một mình được. Nàng nhớ tới tia nhìn đắm say, ánh mắt nồng nàn của Vĩnh nhìn mình trong bóng tối mờ lung khi nhà bị cúp điện vì bão tuyết. Nàng run người lên trong cảm giác bàng hoàng khi bàn tay của Vĩnh đặt lên ngực của mình. Tuy cách ngăn bởi ba lớp vải song nàng cũng cảm nhận được sức hấp dẫn và quyến rũ kỳ diệu phát ra từ bàn tay. Nếu Vĩnh hôn lên môi của mình thì mình phải làm sao?

Bỗng nhiên nàng chợt nghĩ tới điều đó ngay giữa lúc nằm bên chồng. Bỗng dưng nàng thở dài vì biết mình vừa làm một hành động là ngoại tình trong tư tưởng. Tuy nhiên nàng tự an ủi là nàng không thể ngăn được sự suy nghĩ của mình. Và lại trên phương diện pháp lý Vĩnh chánh thức là chồng của mình. Chuyện giả mạo chỉ có vài người biết mà

thôi. Do đó nếu nàng có nghĩ tới Vĩnh trong lúc nằm cạnh Đán điều đó cũng hoàn toàn không phải là lỗi của mình mà Đán cũng có dự phần trong đó. Bằng chứng là Đán đã sống sung sướng vì sự giả mạo này. Nàng có nghĩ tới Vĩnh cũng là điều tự nhiên bởi vì hai người đã sống chung một nhà với nhau hơn hai năm.

“Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”. Nàng đã biết câu nói đó và cảm nhận nó đúng trong trường hợp của mình. Nàng biết sớm muộn gì, giữa mình với Vĩnh, chuyện yêu thương cũng sẽ tới mặc dù nàng cố gắng ngăn cản hay chống trả. Con tim có lý lẽ riêng của nó. Ngay bây giờ, trong lúc đang nằm bên cạnh chồng, nàng biết mình đã yêu Vĩnh. Dĩ nhiên là yêu trong tư tưởng. Rồi tới lúc nào đó không xa, tình yêu thâm lặng đó sẽ nổ bùng ra bằng ngôn ngữ và hành động.

Thanh lắc lắc đầu như không muốn suy nghĩ nữa. Nàng nhắm mắt lại. Trong bóng tối mờ mờ nàng thấy khuôn mặt, ánh mắt của Vĩnh hiện lên nhạt nhòa cùng với giọng nói trầm ấm và thiết tha vang lên: Ngủ đi em... mộng bình thường... ngủ đi em... anh hầu quạt đây... đưa nàng vào giấc ngủ muộn của đêm đầu tiên trở lại quê hương.

Vũng Tàu. Trời trưa nắng ấm. Bãi Trước đông nghẹt người. Trẻ con la hét, chạy nhảy và đùa giỡn với nhau. Người lớn tuổi ngồi hóng gió trên ghế dưới những cây dù màu sắc sặc sỡ. Gió thổi mang theo chút hơi nước. Biển xanh mát mắt. Xa thật xa sóng bạc đầu trắng xóa. Đặt cuốn tiểu thuyết lên cái bàn nhỏ Thanh liếc sang Vĩnh đang nhắm mắt lim dim.

– Vĩnh ngủ hả Vĩnh?

– Dạ không... Mợ không tắm hả mợ?

Nhìn Đán đang ở dưới nước đùa giỡn với con Tâm và thằng Hùng nàng mỉm cười lắc đầu.

– Mợ không thích...

Vẫn nằm im nhắm mắt Vĩnh hỏi tiếp.

– Sao vậy mợ?

– Đông người quá... Vả lại...

Thanh bỏ lững câu nói của mình như cố tình cho người đối thoại muốn hiểu sao thời hiểu. Lát sau Vĩnh nói trong tiếng cười khê:

– Mợ nên tắm để cho cậu ngắm dung nhan của mợ... Cậu mà thấy mợ cậu sẽ xỉu liền...

Thanh háy ông chồng giả lão mếp của mình rồi im lặng nhìn ra chỗ Đán đang chơi đùa với hai con. Gần hai tuần sống với nhau nàng hiểu được một điều khiến cho nàng buồn. Giữa nàng với Đán có một cái gì ngăn cách và xa lạ. Sợi dây ràng buộc duy nhất giữa hai người không phải là tình nghĩa vợ chồng mà là hai đứa con. Dù không yêu, không thương Đán nhưng nàng lại thương con. Có thể nói nàng thương con nhiều hơn thương chồng.

Tình mẫu tử chính là lý do thúc đẩy nàng năn nỉ Vĩnh bảo lãnh nàng sang Mỹ. Cũng chính nó là động lực ngăn cản nàng yêu thương Vĩnh dù hai người sống chung nhà với nhau. Chính nó là yếu tố giúp nàng, dẫn dắt, cân nhắc và không sa ngã mỗi khi có dịp đụng chạm thân xác với Vĩnh. Thương con nàng muốn

con mình có một đời sống khá hơn về tinh thần lẫn vật chất. Thương con nàng muốn chúng nó có một tương lai xán lạn hơn. Nàng thương Đán, nhưng nếu không thương con thì tình nghĩa vợ chồng cũng không đủ sức giúp nàng cưỡng chống lại chuyện nàng yêu Vĩnh.

– Hôm nay thứ mấy hả mợ...

Câu hỏi của Vĩnh khiến cho Thanh giật mình. Giơ tay xem đồng hồ nàng cất giọng buồn buồn.

– Thứ tư... Thứ sáu mình sẽ lên máy bay...

– Mợ buồn...

Thanh gật đầu nhìn ra chỗ Đán và hai con đang tắm.

– Mợ thương hai đứa nhỏ...

Vĩnh thở dài.

– Có thể xanh rồi mợ có thể làm đơn xin ly dị...

Thanh quay mặt nhìn ông chồng già của mình đăm đăm khi nghe câu nói này. Vĩnh im lặng nhìn vào đôi mắt long lanh, ươn ướt lệ cũng đang nhìn mình với vẻ vui mừng, giận hờn và trách móc. Thật lâu tiếng thở dài mới thoát ra cùng với câu hỏi:

– Vĩnh muốn mợ ly dị à?

Cười gượng Vĩnh trả lời mà khi nghe xong Thanh biết là anh cố tránh trả lời một cách trực tiếp câu hỏi của mình.

– Không phải là vấn đề muốn hay không muốn. Đó là thủ tục. Mợ phải ly dị Vĩnh xong mới kết hôn với cậu rồi sau đó bảo lãnh cậu và hai em sang Mỹ...

Thanh vắn:

– Không có cách nào khác hơn hả Vĩnh?

Vĩnh lắc đầu trả lời. Giọng của anh nghe thật buồn:

– Không có cách nào khác...

Thanh cúi đầu nhìn xuống bàn chân trần của mình trên cát. Giọng nói của nàng thoát ra nhẹ như tiếng thì thầm:

– Mẹ xin lỗi Vĩnh...

– Mẹ không có lỗi gì hết. Mẹ và Vĩnh đã thỏa thuận với nhau trước...

Thanh ngật ngừng rồi lát sau mới nói:

– Nhưng chuyện đó xảy ra trước khi mình...

Thanh muốn nói mình yêu nhau cho trọn nghĩa câu nói nhưng không hiểu sao nàng ấp úng rồi dừng lại. Tuy nhiên nàng nghĩ là Vĩnh đã hiểu ý của mình. Hai người im lặng không ai nói nữa. Thật lâu Vĩnh mới nhẹ thở dài. Dù vậy Thanh cũng nghe được tiếng thở dài này. Ngược lên nhìn nàng thấy được đôi mắt buồn rầu. Gượng cười Vĩnh lên tiếng:

– Mợ tắm không mợ?

Thanh lắc đầu cười đùa:

– Mợ để dành mai mốt về bên Mỹ tắm vui hơn...

Bật cười hắc hắc Vĩnh đi như chạy xuống ngay chỗ Đán và hai con đang tắm nước với nhau. Nhìn theo dáng đi của người đã chung sống với mình hơn hai năm Thanh cảm thấy lòng đầy muộn phiền.

Mấy ngày sau. Trong lúc Thanh mở cửa, Vĩnh đi sang nhà hàng xóm để lấy thư. Đợi cho Vĩnh mở cửa bước vào nhà bếp Thanh hỏi liền:

– Vĩnh ăn mì gói nghe Vĩnh?

– Dạ... Vĩnh thêm mì gói của mẹ...

Bỏ chiếc va-li nặng trĩu xuống Vĩnh trả lời. Cười chum chim nàng cởi giày. Đó là thói quen cố hữu của nàng. Xắn tay áo sơ mi lên cao nàng bắt nước sôi trong lúc mở tủ lạnh coi có rau cải nào còn ăn được không. Xà lách, hành lá, ngò, chả lụa được xắt ra.

– Xong rồi Vĩnh...

Nàng gọi lớn. Từ trong phòng ngủ của mình bước ra Vĩnh hít hít mũi.

– Thơm quá mẹ...

Thanh cười vui đặt trước mặt Vĩnh tô mì gói bốc khói thơm ngát mùi hành ngò. Húp một muống nước lèo Vĩnh hít hà:

– Thức ăn ở Việt Nam ngon nhưng mà Vĩnh vẫn nhớ và thèm những gì mẹ nấu... Mai mốt...

Vĩnh ngưng nói ngược nhìn Thanh. Anh thấy một đôi mắt buồn bã đang nhìn mình đắm đắm rồi từ trong đôi mắt đó nước mắt ứa ra. Cúi đầu xuống ăn một hơi hết tô mì Vĩnh đứng lên.

– Sáng mai Vĩnh sẽ liên lạc với luật sư để lo ly dị. Dễ dàng và nhanh lắm mẹ vì mình không có con và mình đều bằng lòng. Cũng không tốn nhiều tiền lắm...

Thanh làm thinh. Khi nghe tiếng Vĩnh đóng cửa phòng ngủ nàng mới

ngước lên. Nàng không khóc thành tiếng. Chỉ có nước mắt ràn rụa.

Trời đầu tháng năm vào lúc sáu giờ tối vẫn còn sáng. Gió man mát. Sân cỏ xanh mướt. Cây maple nằm ở cuối sân góc bên phải lá xanh mơn mớn. Giàn hồng leo hoa đã tàn chỉ còn vài cái chơ vơ. Không gian thật im vắng tới độ Thanh nghe được tiếng gió rì rào hàng cây sugar maple bên hàng rào. Nơi đây khác xa Sài Gòn của nàng.

Thành phố của năm sáu triệu dân đổi thay từng giờ. Sài Gòn bây giờ xô bồ, hỗn tạp, ồn ào và dơ dáy. Sài Gòn bây giờ là thời của sâu bọ lên làm người, là thời của xu hào rùng rinh mán gối xe. Lần trở lại thăm nhà sau hơn hai năm xa cách, nàng buồn nhiều hơn vui vì mang tâm trạng của một người cảm thấy xa lạ với thành phố mà mình đã sống hai

mười năm. Không những thế nàng còn cảm thấy cách ngăn với người, nhất là Đán, người chồng thật của mình.

Nàng mỉm cười lắc đầu khi nghĩ tới hai tiếng thật giả. Đán thay đổi thấy rõ; từ cung cách nói chuyện, từ sự suy nghĩ, cách ăn mặc và đối xử với chòm xóm láng giềng. Ông chồng của nàng có thái độ khinh khi những người hàng xóm nghèo khổ, những người đã từng chia cơm xẻ áo hoặc giúp đỡ gia đình nàng mỗi khi túng bấn. Điều đó làm cho nàng cảm thấy xấu hổ và buồn phiền. Hai tuần lễ gặp nhau Đán tỏ ra âu yếm và chiều chuộng người vợ Việt Kiều của mình. Đán chăm chú nghe nàng bàn bạc về chuyện sang Mỹ. Đán háo hức chờ ngày đoàn tụ với vợ trên xứ sở giàu sang này. Điều đó làm cho nàng vừa thương vừa khổ.

Nàng càng khổ tâm hơn khi Vĩnh nói về chuyện ly dị. Tự tâm nàng không muốn chuyện đó xảy ra vì biết Vĩnh sẽ buồn khổ. Nàng biết Vĩnh yêu mình nhưng vì hoàn cảnh Vĩnh không thể thối lộ. Nàng biết không ít thời mình cũng yêu Vĩnh, tuy nhiên hoàn cảnh, luân lý không cho phép nàng công khai yêu thương và thành vợ của Vĩnh. Nàng không muốn bị mang tiếng là phụ bạc chồng. Dù biết sống với Vĩnh mình sẽ hạnh phúc song nàng ngần ngại không dám tiến tới vì cảm thấy bất an và cắn rứt khi bỏ cậu để lấy cháu.

– Mợ...

Thanh ngược lên khi nghe tiếng Vĩnh thì thâm trên tóc của mình. Nhìn khuôn mặt âu sầu và nước mắt ứa ra Vĩnh hỏi nhỏ:

– Mợ có chuyện gì buồn hả mợ?

Thanh lắc đầu cười gượng:

– Mợ nhớ cậu và hai đứa nhỏ...

Vĩnh cười lập lại lần nữa:

– Ngày mai Vĩnh sẽ liên lạc với luật sư để xúc tiến thủ tục ly dị. Mình không có con cái vả lại mình đều bằng lòng do đó thủ tục giản dị và nhanh chóng. Mình càng làm sớm càng tốt...

Thanh im lặng thật lâu như có vẻ suy nghĩ rồi sau đó mới ngáp ngừng lên tiếng:

– Vĩnh không buồn hả Vĩnh?

– Dạ không... Vĩnh cũng muốn cậu qua đây sống với mợ. Như thế vui hơn...

Thanh liếc nhanh khi nghe giọng

nói bình thản của Vĩnh. Ngay cả nét mặt cũng không có lộ ra vẻ gì buồn rầu hoặc khổ sở. “Hay là Vĩnh không yêu mình?” Câu hỏi bật ra trong trí khiến cho nàng ngậm ngùi muốn ứa nước mắt. Ý nghĩ Vĩnh không yêu mình làm cho nàng đau khổ, thất vọng và nhất là buồn tủi.

Từ lâu nàng vẫn mang ý nghĩ là Vĩnh yêu thương mình. Đó là lý do khiến cho nàng yêu vui vẻ và yêu đời. Tình yêu thương của Vĩnh đã giúp cho nàng vượt qua mọi thử thách, đồng thời có đủ sức chịu đựng đau buồn của một người đàn bà vì hoàn cảnh phải sống xa chồng con. Hóa ra bấy lâu nay Vĩnh chỉ giả vờ để cho nàng tưởng lầm. Tất cả sự chiều chuộng, nâng niu, thân mật hay âu yếm của Vĩnh là giả. Tuy nhiên Vĩnh giả vờ như thế để làm gì? Có mục đích gì? Lý do nào khiến cho Vĩnh giả vờ thương yêu nàng?

Thanh cảm thấy vừa buồn rầu, khổ đau rồi sau cũng là bề bàng khi nghĩ là Vĩnh không yêu mình.

Nàng cảm thấy tự ái bị thương tổn. Nàng biết mình trẻ đẹp, hấp dẫn và quyến rũ. Vĩnh từng nói như thế. Tại sao bây giờ Vĩnh lại có thái độ bình thản khi nói chuyện ly dị. Có cái gì thay đổi trong tâm tình của Vĩnh sau chuyến viếng thăm quê hương. Thanh lục lạo trong trí nhớ của mình. Nàng không thấy có điều gì khác lạ. Vĩnh và Đán có nói chuyện nhiều lần song những lần đó đều có sự hiện diện của nàng.

– Mợ có làm điều gì Vĩnh buồn?

Thanh buông một câu hỏi dò dẫm. Nàng thấy Vĩnh cười trả lời một cách vui vẻ và tự nhiên.

– Dạ không...

– Vĩnh vui vì mợ ly dị Vĩnh hả?

Vĩnh hơi thay đổi nét mặt song lấy lại vẻ tự nhiên.

– Dạ cũng vui...

Thanh cười nói một câu:

– Mợ ly dị Vĩnh thế là Vĩnh thoát nạn rồi. Vĩnh tự do có bạn gái...

Dường như không muốn nghe Thanh nói về vấn đề đó nên Vĩnh đứng lên.

– Mợ uống gì Vĩnh lấy cho?

Ánh mắt đăm chiêu nhìn ra hàng rào bằng gỗ Thanh nói chậm và nhỏ:

– Mợ muốn uống rượu. Mình còn wine không?

– Dạ còn...

Vĩnh đi vào nhà. lát sau anh trở ra với chai rượu chát và hai cái ly. Đưa cho Thanh một cái anh từ từ rót rượu vào ly cho nàng xong mới rót cho mình. Thanh đưa ly rượu lên cười.

– Cụng ly đi Vĩnh...

Vĩnh trợn mắt nhìn trân trân khi thấy Thanh uống một hơi nửa ly rượu.

– Mợ coi chừng say...

Lắc lắc cái ly trong tay Thanh cười:

– Mợ muốn say mà...

Vĩnh nhú mày. Anh ngạc nhiên khi thấy thái độ khác thường của Thanh. Nàng không phải là người thích uống rượu và say rượu. Thỉnh thoảng lắm, khi có tiệc tùng nàng mới uống chút rượu.

Buổi chiều hôm nay nàng lại nốc một hơi nửa ly rượu. Phải có điều gì khác thường và đặc biệt mới khiến cho nàng làm như vậy.

– Mợ khát nước à?

Thanh cười hắc hắc vì câu nói xỏ của Vĩnh. Nheo mắt nhìn ông chồng già nàng cười cười:

– Đất say đất cũng lăn quay. Trời say mặt cũng đỏ gay ai cười. Mợ uống rượu mà mặt đỏ Vĩnh đừng cười nghe chưa...

Vĩnh mỉm cười nhìn vào mặt Thanh. Làn da mặt trắng mịn màng bây giờ đỏ hồng lên. Ánh mắt nàng long lanh ngời sáng. Đôi môi bóng mượt hơi trề ra như mời mọc. Mái tóc huyền óng ả buông lơ xuống bờ vai thon mềm, che khuất đi một phần khuôn mặt. Trời bắt đầu tối.

Vùng không gian yên lặng nhờ có chút bóng tối thành ra tĩnh mịch hơn. Chỉ có tiếng gió rì rào. Uống liền một lúc ba hớp xong Thanh đưa cái ly không trước mặt Vĩnh như muốn anh rót thêm rượu cho mình. Vĩnh cười lắc đầu.

– Từ từ đi mợ...

Thanh cười nói đùa bằng tiếng Anh:

– Sir... May I have some more... Please...

Nghe giọng nói Vĩnh biết mợ Thanh của mình bắt đầu thấm hơi men. Anh muốn cản không cho nàng uống nữa nhưng nhìn ánh mắt van lơn anh biết mình không thể ngăn được.

– Một ly nữa thôi nghe mợ. Mợ chịu không?

Thanh gật đầu cười. Vĩnh rót độ một phần ba ly rượu. Thanh đưa ly rượu lên ngắm nghía. Vĩnh nhìn đắm đắm khuôn mặt của Thanh. Da mặt đỏ hồng thật gợi cảm. Hai cánh mũi phập phồng. Bờ môi mọng ướn. Ánh mắt ngời tự tình. Chiếc áo bà ba màu thiên thanh hở cổ trễ xuống sâu bày ra chỗ trũng giữa hai bờ ngực làm cho Vĩnh liên tưởng tới đêm nào đó. Anh cảm thấy tim đập mạnh, máu chạy rần rật và người lao đao vì men rượu và cảm giác rạo rức đang tăng dần cường độ. Ngay cả Thanh cũng vậy. Dù có chút say rượu song nàng vẫn còn đủ tỉnh táo để biết Vĩnh đang nhìn mình một cách say đắm. Dù biết Vĩnh đang chiêm ngưỡng một trong những phần gợi cảm và hấp dẫn nhất của mình song nàng vẫn để yên có lẽ vì men rượu làm cho nàng dạn dĩ hơn, khát khao nhiều hơn điều mà nàng đã mãi mòn chờ đợi.

Hai khuôn mặt gần nhau. Vĩnh hơi cúi xuống và Thanh ngược lên để cho hai bờ môi gần nhau hơn, cho người này nghe được hơi thở dồn dập của người kia. Thanh mấp máy môi. Tia nhìn đắm đuối. Ánh mắt ngất ngây. Hai bờ môi chạm nhau. Ngọt như hồng chín cây. Mềm như màu áo lụa màu thiên thanh. Ngạt ngào hương tóc vừa mới gội xong. Không còn là mợ cháu. Hết rồi ba tiếng vợ chồng giả. Bây giờ chỉ còn là tình yêu tích lũy. Khát khao cô đọng. Thèm muốn bỏng da. Mọi dị biệt, cách ngăn đều bị nụ hôn đập nhào. Luân lý. Đạo đức đều cúi mặt. Chỉ còn lại tình yêu mông lung nhạt mờ trong bóng tối của một ngày đã hết. Khoảng không gian nhỏ hẹp của hai người như tan biến vào nụ hôn chất ngất đắm say, bản bật thiệp mê, oại oản trong nỗi đau khổ và hạnh phúc.

Cuối cùng, không biết ai trước ai sau, hai người rời nhau trong ngõ ngang. Dường như họ còn đang bàng hoàng, thảng thốt vì hành động của mình. Họ tự hỏi tại sao họ lại hôn nhau? Lý do nào thúc đẩy họ có hành động vượt ra ngoài ý muốn hay sự cưỡng chống của chính họ. Cái gì? Động lực nào? Phải chăng là tình yêu.

– Vĩnh ơi...

Thanh nghẹn ngào. Vĩnh mân mê bàn tay xinh xắn của Thanh. Hôn nhẹ lên má nàng anh thì thầm.

– Vĩnh yêu mợ...

Nước mắt lại ứa ra nhiều hơn trên khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Thanh. Mình yêu Vĩnh. Nhưng mình phải làm sao? Tình yêu ngang trái và éo le này

sẽ đưa dẫn mình tới đâu? Hạnh phúc? Sung sướng? Đau khổ? Buồn rầu? Không muốn trả lời những câu hỏi này Thanh gượng cười tựa vào người của Vĩnh như để tìm sự chở che.

CHƯƠNG 16

Thầy đóng thư lên mặt kính của coffee table Vĩnh đi thẳng vào trong bếp. Mở cửa tủ lạnh nhìn giấy lát anh lắc đầu lẩm bẩm rồi lục tủ lấy gói mì xé ra bỏ vào một cái tô, xé gói bột nêm rắc lên, đổ nước lạnh vào ngập gói mì xong anh đặt tô mì gói vào microvawe và bấm số 3. Bước ra phòng khách tháo đôi giày quăng vào góc nhà anh buông mình xuống sofa. Với tay lấy remote control anh bật tivi. NBC. Tin tức 6 giờ chiều.

Anh lơ đãng nhìn và nghe. Ba phút. Tiếng bíp bíp vang lên. Anh gượng ngồi dậy đi vào bếp. Bụng tô mì còn bốc khói anh trở ra phòng khách vừa ăn vừa xem tivi. Ăn xong anh nằm dài trên sofa nghỉ mệt.

Ngôi nhà rộng bốn phòng ngủ càng thêm rộng và vắng lặng vì thiếu tiếng cười, giọng nói và bóng dáng thướt tha, kiều diễm của một người. Ngay sau lần đầu tiên hôn nhau, Vĩnh và Thanh đều cố tránh nói về tình yêu của họ cũng như cố gắng để không tái diễn lại hành động đó. Họ cố quên, coi như đó là một tình cờ, một bất ngờ hay là vì họ say rượu.

Tuy nhiên dù không nói, không đề cập tới, hai người đều tự hiểu rằng tình yêu vẫn còn đó. Tình yêu vẫn bàng bạc trong ngôi nhà mà họ đang ở, bằng tia nhìn bất chợt, cử chỉ âu yếm tình cờ và sự

săn sóc nhỏ nhoi nhưng vô vàn quý giá của người này dành cho người kia. Bây giờ Thanh đang ở cách xa anh nửa vòng trái đất. Sau khi ly dị với Vĩnh được ba tháng, nàng đã về Việt Nam xúc tiến thủ tục xin đoàn tụ cho chồng và hai con. Cố giấu kín nỗi buồn, Vĩnh chuẩn bị chuyến trở về của Thanh một cách chu đáo. Mua vé máy bay, mua quà rồi đưa Thanh ra phi trường, anh đã làm nhiều hơn điều mà anh có thể làm được.

Vĩnh uể oải ngồi dậy khi nghe tiếng chuông điện thoại vang lên. Tuy nhiên anh đợi tới chuông reo lần thứ tư mới đi vào nhà bếp để trả lời:

– Hello.

Xa thật xa, nhỏ thật nhỏ Vĩnh nghe mơ hồ giọng nói của một người cũng như hai chữ:

– Vĩnh ơi...

– Dạ... Mợ khỏe không mợ?

Đầu dây bên Việt Nam vang lên tiếng thở dài náo ruột:

– Mợ bệnh Vĩnh ơi...

– Mợ bệnh gì vậy mợ?

– Hồng biết...

Vĩnh hỏi với giọng lo lắng:

– Mợ đi bác sĩ chưa?

– Chưa... Bác sĩ bên này chữa không được. Chắc mợ phải về bên mình ở để gặp bác sĩ Vĩnh. Chỉ có ổng mới chữa được bệnh của mợ...

Vĩnh bật cười hắc hắc khi nghĩ ra căn bệnh hiểm nghèo của mợ Thanh:

– Chùng nào mợ về hả mợ?

– Thứ hai tuần tới... Còn vài việc phải làm cho xong...

Vĩnh thì thầm dù biết không có ai ở gần mình.

– Vĩnh nhớ mợ...

Bên kia cũng vang lên tiếng thì thầm:

– Mợ cũng vậy... Nhớ Vĩnh vô cùng... Ngủ không yên Vĩnh ơi...

Vĩnh nín thở như uống từng lời nói của người bên kia đầu dây. Xuyên qua khoảng không gian mù xa anh như ngửi được mùi hương quen thuộc và thân yêu.

– Không có mợ ở nhà Vĩnh phải ăn mì gói...

Lời của Thanh vang vang với giọng dặn dò và săn sóc:

– Đừng có ăn mì gói... Mập lắm...
Mợ không thương đâu...

Ngập ngừng giây lát Thanh nói tiếp:

– Thôi mợ ngừng nghe... Khi nào lên
máy bay mợ sẽ gọi Vĩnh...

– Dạ... Mợ gọi cho Vĩnh biết để Vĩnh
đi đón mợ...

Gác điện thoại Vĩnh ngồi phệt xuống ghế. Tiếng tủ lạnh chạy rì rì. Ngược nhìn bức tranh sơn mài vẽ hình đứa bé ngồi trên lưng con trâu Vĩnh mỉm cười. Trước khi dọn về ngôi nhà mới và rộng này, Thanh đã bỏ thời giờ để sưu tầm, nghiên cứu cũng như học hỏi cách thức trang hoàng nhà cửa do đó nàng chọn lựa vật dụng trong nhà một cách cẩn thận và khéo léo để biến ngôi nhà thành ra một tổ ấm gia đình. Tình yêu quê hương của

nàng thật tha thiết.

Tranh ảnh gợi nhớ về xứ sở nghèo khổ, từ miền bắc xa lạ đến vùng đồng bằng Cửu Long hay vùng cao nguyên núi rừng trùng điệp. Ngay cả âm nhạc cũng vậy. Nhạc cổ truyền dân tộc. Nhạc của thời trước 75 được nàng chọn lựa và cố tình cho Vĩnh nghe mỗi khi có dịp. Dường như nàng có thâm ý lôi kéo ông chồng giả của mình trở về với dân tộc và quê hương mền yêu mà ông ta đã quên lãng. Nàng đặt mua sách truyện, báo chí viết bằng tiếng Việt về cho Vĩnh đọc rồi sau đó đặt ra một cách thức mới lạ. Thứ hai, tư, sáu và chủ nhật nói tiếng Việt còn ba, năm, bảy nói tiếng Anh. Mới đầu Vĩnh còn lọng cọng hay quên nhưng sau đó quen dần anh nghe, nói, đọc, viết lưu loát hơn. Bù lại Thanh cũng viết, nói, nghe và đọc tiếng Anh trôi chảy hơn.

Điều mà Vĩnh nhận thấy nơi Thanh là nàng nhập vào xã hội mà nàng đang sống nhưng không hòa hợp một cách hoàn toàn. Nàng vẫn giữ một khoảng cách vừa đủ để không vong thân. Về nhà nàng mặc quần áo theo kiểu Việt Nam và ăn thức ăn đậm đà hương vị quê hương. Nàng tìm mua những thứ gì sản xuất ở Việt Nam. Vĩnh hỏi tại sao thời nàng cười nói là giúp chút gì cho quê hương.

Vĩnh chợt thở dài đứng lên. Tắt đèn nhà bếp anh lúi thủi đi vào phòng ngủ của mình. Đứng yên giây lát anh lại đi qua phòng của Thanh. Mở cửa anh ngửi được mùi hương là lạ. Không phải mùi nước hoa. Không phải mùi trầm hương. Không phải mùi da thịt đàn bà. Không phải mùi xà phòng. Nó là mùi hương đặc biệt, dịu dàng, đầm thắm của người mình yêu dù đã đi xa nhưng vẫn còn vương vất

trong phòng hay trong ký ức của mình.

Đứng giữa căn phòng tinh khiết, ngăn nắp, vắng lặng; Vĩnh hình dung tới mợ Thanh với ánh mắt nhìn, tiếng cười, giọng nói và nụ hôn chất ngất đắm say của tình yêu. Mái tóc mềm chảy trên bờ vai thon. Khuôn mặt trái soan. Mày hơi rậm. Mắt đen dài với hai tròng đen ngời yêu thương. Cánh mũi rộng. Chót mũi cao có nốt ruồi mờ đen. Nhân trung sâu. Cái miệng nhỏ xinh với bờ môi đầy và hơi trễ xuống một chút. Khuôn mặt đỏ. Thân vóc đỏ. Tình yêu đỏ. Tất cả là tình tự. Là nổi ngất ngây dịu dàng nhưng cũng có khi như nước tràn bờ.

Vĩnh buông người xuống giường. Vải trải giường bằng satin mịn màng khiến anh liên tưởng tới làn da mềm như mây nõn của mợ Thanh. Mát như cơn gió mùa xuân lướt trên mặt nước của dòng

sông Mississippi mênh mông. Nằm dài trên giường, kéo cái mền êm mượt như nhung lên tận cổ Vĩnh nhắm mắt lại. Trong vùng không gian tĩnh mịch ngan ngát mùi hương diễm tuyệt anh từ từ đi vào giấc ngủ êm đềm và mơ mộng. Anh thấy mình cùng vợ Thanh ngồi bên bờ hồ nước trong xanh. Có tiếng trẻ con la hét. Có tiếng cười hăng hắc và dường như hơi thở ngọt ngào phả vào mặt của mình.

3 giờ chiều. Thứ hai. Thanh đứng im. Nàng sung sướng khi Vĩnh biểu lộ sự nhung nhớt bằng vòng tay siết chặt, nụ hôn lên má và câu thì thầm:

– Vợ ơi... Nhớ vợ quá vợ ơi?

Hôn phớt lên môi Vĩnh, Thanh cười bằng mắt:

– Nhớ thôi hả. Còn gì nữa hôn?

Vĩnh cười hắc hắc.

– Nhiều thứ lắm... Về nhà mới nói được... Để Vĩnh lấy hành lý cho mẹ...

Thanh cười gật đầu. Trong lúc chờ đợi nàng ngồi nhìn quang cảnh nhộn nhịp của phi trường. Ngày trước đây nàng còn vui đùa với chồng con mà bây giờ đã cách xa nhau nửa vòng trái đất. Nhìn Vĩnh xách chiếc va li nặng trĩu nàng thở dài.

Nàng biết mình yêu Vĩnh. Đó là tình yêu giữa một người đàn ông và một người đàn bà. Nàng với Vĩnh bấy lâu nay giả vờ chồng vợ nhưng bây giờ việc đó gần thành sự thật. Hai người đối xử với nhau như vợ chồng ngoại trừ chuyện ái ân với nhau. Tuy nhiên điều mà nàng

bản khoán nhất là làm thế nào để giải quyết mối tình éo le, ngang trái này.

Sớm hay muộn gì Đán và hai con sẽ sang đoàn tụ với nàng. Tới lúc đó nàng phải chấm dứt yêu thương hay nói một cách khác là cắt đứt liên hệ tình cảm với Vĩnh. Điều này sẽ làm cho Vĩnh đau khổ và nàng cũng đau khổ không kém.

Đoạn tuyệt với người yêu là cả một vấn đề khó khăn, tế nhị và phức tạp, nhất là hai người cùng sống chung một nhà, gặp mặt nhau mỗi ngày. Thanh biết rõ một điều là nàng còn phải sống với Vĩnh một thời gian dài, có thể hai ba năm nữa. Ngay bây giờ, dù đi làm hai việc nàng cũng không đủ sức sống một mình. Tiền mướn nhà, điện nước, thức ăn, bảo hiểm và các thứ lặt vặt đã chiếm gần hết số lương hàng tháng của nàng rồi. Huống chi nàng còn phải gởi tiền về nuôi một

chồng hai con ở Việt Nam.

Sống riêng nàng không thể ngửa tay nhận tiền của Vĩnh. Rồi khi Đán và hai con sang đây, nàng vẫn phải ở chung với Vĩnh bởi vì dù hai vợ chồng có đi làm cũng khó mà tự túc được lúc ban đầu. Thanh hiểu nỗi khó khăn cũng như sự cần thiết của Vĩnh đối với gia đình nàng. Nàng mang ơn Vĩnh nhiều lắm. Gây cho Vĩnh đau khổ là việc mà nàng cố tránh. Tuy nhiên... Thanh lắc đầu thở dài.

– Nặng lắm phải không Vĩnh?

– Dạ không... Vĩnh khiêng nổi mà mợ...

Về tới nhà, mang va-li quần áo vào phòng ngủ của mình Thanh khám phá ra một sự kiện thú vị. Vĩnh đã nằm trên giường của mình.

– Vĩnh ơi...

Thanh gọi nhỏ. Vĩnh bước vào phòng.

– Vĩnh ngủ trên giường của vợ hả Vĩnh?

Nhìn thấy nét mặt hơi nghiêm của Thanh Vĩnh ấp úng:

– Dạ... Nhớ vợ quá nên Vĩnh qua phòng vợ chơi...

Nói tới đó Vĩnh đỏ mặt cười bẽn lẽn.

– Rồi ngủ quên luôn... Giường của vợ thơm thật thơm làm Vĩnh nhớ vợ nhiều hơn...

Nghe câu nói thật thà và chí tình của Vĩnh Thanh rưng rưng nước mắt. Vòng tay ôm lấy Vĩnh nàng thì thầm:

– Mợ thương Vĩnh... Mợ yêu Vĩnh...

Vừa nói Thanh vừa hôn lên má, lên môi trong lúc nước mắt trào ra ướt đầm mặt của nàng. Xiết nhẹ thân hình của Thanh vào lòng, úp mặt vào mái tóc thơm mùi trái cây Vĩnh nói nho nhỏ:

– Vĩnh nhớ mợ lắm...

Hai người ôm lấy nhau. Cuối cùng Thanh cười lên tiếng:

– Mợ đói bụng... Vĩnh có nấu cái gì cho mợ ăn không?

– Có mợ... Canh nắm rơm với gà xào xả ớt...

Thanh hít hà:

– Ngon... Mợ nhìn đói cả ngày. Thức ăn trên máy bay dở ẹt...

Vĩnh cười hăng hắc bước ra nhà bếp. Thanh ngồi xuống ghế chờ Vĩnh mang thức ăn đặt lên bàn.

– Mợ ăn cơm xong rồi Vĩnh chở mợ đi bác sĩ...

Vĩnh nói trong lúc bới cơm vào chén. Nghe Vĩnh nói bằng giọng nghiêm trang Thanh ngạc nhiên hỏi vặn:

– Mợ đâu có bệnh gì mà phải đi bác sĩ...

Vĩnh cười chúm chím.

– Hôm trước mợ nói mợ bị bệnh mà bác sĩ bên Việt Nam chữa không được...

Không đợi Vĩnh nói hết câu Thanh bật cười giòn dã:

– Đi bác sĩ Vĩnh hả. Không cần phải gấp đâu. Văn phòng ông đóng cửa rồi...

– Bệnh của mợ là bệnh nặng cần cấp cứu cho nên ông sẽ chữa liền mà cũng không lấy tiền...

Thanh bật thành tiếng cười hắc hắc khi nghe Vĩnh giải thích.

– Hôm rày có ai gọi mợ không Vĩnh?

– Có... Chỗ mợ đánh đàn gọi mợ hôm qua. Họ bảo khi nào mợ về là đi làm liền. Tiệm bán quần áo cũng vậy... Một tuần họ gọi hai ba lần...

Đặt đôi đũa xuống bàn Vĩnh hớp ngụm nước lạnh xong cười tiếp:

– Mợ làm sao mà ai cũng thích, cũng thương mợ...

Thanh liếc ông chồng cũ của mình.

– Vậy mà Vĩnh đâu có thương...

Đang ăn Vĩnh chợt chồm người qua hôn phớt lên đôi môi bóng dầu mỡ của Thanh. Anh làm thật nhanh do đó nàng có muốn tránh cũng không kịp.

– Mợ có thư của trường đại học...
Vĩnh đoán là bằng G.E.D của mợ...

Thanh reo lên vì mừng rỡ:

– Thế là mợ có đủ điều kiện để nộp đơn vào college hả Vĩnh?

– Dạ... Mợ tính học môn gì?

– Mợ đâu biết... Vĩnh chọn giùm mợ đi...

Ngưng ăn Vĩnh nhìn Thanh giây lát rồi nói với giọng nghiêm trọng.

– Muốn học thêm mợ chỉ làm một việc thôi. Học cực lắm mợ...

Từ từ múc canh vào trong chén Thanh gặt đầu.

– Mợ biết... Tuy nhiên nếu chỉ làm một việc thôi mợ không có đủ tiền gởi về cho cậu...

– Việc đó mợ để Vĩnh lo cho...

Thanh lắc đầu mấy lượt.

– Vĩnh lo nhiều quá rồi. Nuôi cậu và hai em là bốn phận của mợ...

– Vĩnh cho mợ mượn mai mốt mợ trả lại...

Thanh cười vì biết Vĩnh mượn có để giúp mình. Tiếng là cho mượn nhưng thật sự là cho.

– Mợ thiếu nợ Vĩnh nhiều quá trả không nổi đâu. Tiền mua xe nè. Tiền

mua vé máy bay về Việt Nam nè. Tiền học nè. Tiền bảo hiểm hàng tháng. Đó là chưa kể tiền nhà, tiền ăn...

Thanh kể ra một hơi làm cho Vĩnh cười hắc hắc.

– Thì mợ ở đợ trừ nợ...

Thanh lườm ông chồng cũ của mình.

– Nghèo mà ham... Mợ giựt luôn coi Vĩnh làm gì mợ...

Vĩnh cười hăng hắc đứng lên.

– Vậy hả... Tối nay mợ phải trả nợ liền...

Thanh đỏ mặt vì hiểu cái ý gian của Vĩnh. Ngoe nguẩy đi vào phòng riêng nàng nằm dài trên giường. Nặng chiều dọi vào phòng thành vệt vàng tươi. Tiếng

chim hót líu lo ngoài sân. Nàng mỉm cười
nhắm mắt lại giả vờ ngủ khi nghe tiếng
bước chân của Vĩnh ngoài hành lang.

CHƯƠNG 17

Thanh uể oải đưa tay lên che miệng ngáp xong liếc nhanh đồng hồ đeo tay của mình. Ann, cô bạn học ngồi cạnh cười cười:

– Một hả?

Thanh gật đầu thay cho câu trả lời. Ann cười diễu:

– Bộ đêm hôm qua ông xã không cho ngủ hay sao mà bây giờ ngáp dài ngáp vẫn vậy...

Thanh đỏ mặt cười im lặng. Nàng không thể nói cho cô bạn học của mình những điều không thể nói về đời sống vợ chồng kỳ quặc giữa mình với Vĩnh. Ann, sinh năm 80, cha Việt mẹ Mỹ. Khả ái, duyên dáng, tình tình hiền hậu và dễ thương do đó nàng được bạn học cảm mến và làm quen. Tuy nhiên người mà Ann thân nhất chính là Thanh. Giờ đầu tiên của lớp Anh văn, hai người đàn bà xa lạ, dường như có sự ràng buộc nào đó, đã tự động ngồi gần nhau rồi thân nhau như chị em ruột. Họ tâm tình với nhau nhiều thú cũng như Thanh học được nơi người bạn học nhiều điều mới lạ và lý thú. Một điều khiến cho Thanh ngạc nhiên là Ann nói tiếng Việt rất giỏi mặc dù nàng sinh ra và lớn lên ở Mỹ cũng như là người con gái mang hai dòng máu Việt Mỹ.

– Ở nhà bồ nói tiếng gì. Mỹ hay Việt?

Cười hắc hắc Ann trả lời:

– Tiếng Việt chứ tiếng gì...

– Còn chồng con bồ nói tiếng gì?

– Mình nói tiếng Việt thôi tụi nó phải nói tiếng Việt. Ba đứa nhỏ mà nói tiếng Mỹ ở nhà là mình dũa tà mỏ. Thằng chồng của mình mà nói tiếng Mỹ là mình đục sặc gạch...

Thanh bật cười vì mấy tiếng giữa tà mỏ và đục sặc gạch của Ann.

– Ai dạy bồ mấy danh từ đó?

– Ba mình chứ ai. Ổng là lính mà. Má mình, bà nói tiếng Việt còn chì hơn mình nữa. Mấy ông bạn của ba mình gọi điện thoại lại nhà gặp bà trả lời bằng tiếng Việt, cứ tưởng bà là Việt Nam chăm

phần chăm. Tới chừng gặp mặt mới tá hỏa...

– Làm sao bồ dạy chồng con nói tiếng Việt?

– Dễ lắm... Ba đưa nhỏ về nhà mà xỏ tiếng Anh là mình không nói chuyện, bị phạt không được xem tivi, đi chơi và nói điện thoại với bạn. Lâu ngày tụi nó quen. Cái đó gọi là nhồi sọ. Ba mình dạy như thế. Còn đối với ông chồng thời ba mình truyền cho cái bí quyết...

– Bí quyết gì?

Thanh tò mò và Ann cười ngón ngén.

– Ông không nói tiếng Việt thời không có sex. Mình cho ông nhịn chừng tuần lễ thời ông còn lạy, còn năn nỉ xin được nói tiếng Việt...

Nhìn vào mặt bạn Ann nói một câu bằng tiếng Anh mà khi nghe xong Thanh không ngăn được tiếng cười.

– No speak Vietnamese, no sex... Đó là bí quyết của ba mình. Ông nói ông áp dụng bí quyết này với má mình khiến cho bà nói tiếng Việt leo leo.

Thấy Thanh lại há miệng ngáp Ann cười diều:

– Bồ ngáp hoài coi chừng có bầu...

Thanh lắc đầu cười.

– Không phải đâu... Tại đêm qua mình thức khuya do homework...

– Bồ làm homework mà bắt ông trả bài hả...

Ann bật cười giòn dã sau khi nói. Thanh cười chúm chím mà mặt đỏ rần.

Giờ tay xem đồng hồ Ann tiếp:

– 2 giờ rồi... Mình mừng hôm nay là thứ năm. Ngày mai không phải thức dậy sớm rồi được nghỉ hai tuần...

Gật đầu Thanh hỏi bạn:

– Bồ đi học để làm chi vậy?

– Ra khỏi nhà. Học cho đỡ buồn. Ông chồng của mình năn nỉ mình ra tiệm với ông mà mình không chịu. Tối ngày nhìn mặt nhau hoài chịu không nổi...

– Bồ sướng thật... Chỉ ăn chơi và đi học...

Ann cười với bạn.

– Ai biểu bồ đi làm. Ông Vĩnh làm khối tiền... Bồ nghỉ ở nhà đi học như mình đi... Tội gì làm cực thân...

Thanh thâm thở dài. Nàng cũng muốn được như Ann song hoàn cảnh mỗi người mỗi khác. Nếu nàng thực sự là vợ của Vĩnh thì nàng cũng không cần phải vừa đi làm vừa đi học.

Học sinh lục tục ngồi vào bàn khi giáo sư trở lại. Trong lúc ông ta giảng bài Thanh liếc ra cửa sổ. Tuyết rơi trắng xóa bên ngoài. Bầu trời xám đục và ẩm ướt. Sáng nay Vĩnh nói là sẽ có bão tuyết và khuyên nàng cẩn thận. Anh bảo nếu tuyết nhiều quá đừng có lái xe mà gọi anh tới đón. Vĩnh lúc nào cũng lo lắng cho nàng. Lo hết mọi thứ về tinh thần lẫn vật chất. Thấy nàng vừa đi làm vừa đi học, vừa bận vừa mệt, anh khuyên nàng nên nghỉ làm. Nàng cười bảo nghỉ làm không có tiền xài. Vĩnh nói cho mượn. Chừng nào mượn học xong đi làm có tiền trả lại Vĩnh. Nàng biết Vĩnh nói

cho mượn nhưng thật sự là cho luôn.

Dù biết vừa đi học vừa đi làm cực và mệt nhưng nàng không muốn nghỉ làm. Tự tâm nàng không muốn mắc nợ Vĩnh nhiều hơn nữa mặc dù nàng đã mắc nợ nhiều rồi. Ngoài vai trò người yêu Vĩnh còn là người ân của nàng. Trong hoàn cảnh đặc biệt của nàng tình cảm và ân nghĩa là món nợ lớn nhất và khó trả nhất bởi vì Vĩnh không đòi hỏi ngoại trừ tình yêu đôi lứa. Khó khăn của nàng nằm ở chỗ đó. Làm sao nàng có thể phụ bạc Đán. Hai đứa con của nàng sẽ khổ vì thiếu thốn tình phụ tử.

Vĩnh có thể đóng vai trò người chồng của nàng một cách hoàn hảo song Vĩnh không thể kiêm vai trò một người cha của hai đứa con của nàng. Đã nhiều lần nàng trần trọc thâu đêm vì khao khát ái ân, vì muốn được nằm trong vòng tay

thương yêu và trù mến của Vĩnh. Tuy nhiên khi nghĩ tới chồng, con; nàng đâm ra ngần ngại, e dè và cuối cùng sự ham muốn nguội nhạt dần dần.

Gạt bên lẽ luân lý, đạo đức, dư luận; điều khiến cho nàng không thể ái ân với Vĩnh chính là tình thương con, thương chồng và nhất là thương Vĩnh. Nàng biết, nếu Vĩnh và nàng tiến tới giai đoạn sau cùng của tình yêu là ái ân với nhau thời sau này khi xa nhau cả hai sẽ khổ đau nhiều hơn. Thoạt đầu là vợ chồng giả, sau khi ly dị thành vợ chồng cũ rồi bây giờ là người yêu; nếu ái ân với nhau nàng và Vĩnh sẽ trở thành vợ chồng.

Mọi người quen trong thành phố này đều biết Vĩnh với nàng là vợ chồng. Điều đó vô hình chung, tạo cho nàng với Vĩnh, theo thời gian và sự tích lũy của tình yêu, mang cảm tưởng là vợ chồng

thực sự chứ không phải giả vờ.

Hai ba năm nữa khi Đán sang đây, nàng phải trả lời như thế nào trước sự thắc mắc của mọi người về sự hiện diện của Đán và hai con. Có thể nàng phải dọn đi tiểu bang khác và không bao giờ gặp lại Vĩnh. Điều đó sẽ làm Vĩnh đau khổ và có thể oán hận nàng suốt đời. Ngay cả nàng cũng đau khổ không kém Vĩnh bởi vì sống với chồng mà tâm tư lúc nào cũng nghĩ, cũng nhớ thương người khác.

Sống chung nhà cũng không ổn thỏa. Làm sao nàng và Vĩnh có thể giấu diếm tình cảm của mình. Làm sao hai người yêu nhau đăm đuối có thể che đậy sự nhớ thương và gắn bó của mình dưới con mắt dò xét của Đán. Chồng của nàng không phải là người ngu si và dần dần tới độ không nhận ra điều đó. Nếu Đán

khám phá ra nàng và Vĩnh yêu thương nhau thời hậu quả sẽ xảy ra như thế nào. Thanh không thể ước đoán được chuyện gì xảy ra nếu chồng mình ghen tuông.

Tiếng chuông tan học vang lên khiến cho Thanh giật mình. Thu dọn sách vở Ann cười nói với bạn:

– Nhớ chồng hử. Chừng một tiếng nữa thôi là bố có thể ôm chàng rồi...

Thanh cười đỏ mặt. Thái độ then thưng và bền lễn của nàng khiến cho Ann bật cười:

– Thôi đi về... Tuyết rơi đầy trời rồi. Mình chúc bố và Vĩnh một Giáng Sinh và năm mới hạnh phúc. Nghỉ nửa tháng tha hồ mà úm chàng...

Thanh bật cười vui vẻ:

– Ok... Tôi cũng chúc bố và gia đình một Giáng Sinh và năm mới vui vẻ...

Mọi người lục tục rời khỏi lớp. Ra tới bãi đậu xe, Thanh vội mở máy và trong lúc chờ warm up nàng gọi Vĩnh.

– Mợ về chưa mợ...

– Đang defrost. Tuyết nhiều quá Vĩnh ơi...

– Nếu mợ không lái xe được thời Vĩnh sẽ tới đón mợ...

Không muốn làm phiền vả lại nghĩ mình có thể lái xe về nhà nên nàng cười nói đùa bằng tiếng Anh cốt ý làm cho Vĩnh yên tâm:

– Thank you... See you at home...

Thanh mỉm cười một mình khi nghe Vĩnh cười hắc hắc trong điện thoại. Nàng

tự nhủ thậm là vui được ngày nào hay ngày đó, sướng được phút nào hay phút đó. Nghĩ như thế nàng từ từ lái xe rời khỏi trường. Vừa quẹo vào con đường dẫn về nhà, nhìn vào kính chiếu hậu nàng ngạc nhiên khi thấy xe của Vĩnh chạy đằng sau. Đạp xe vào nhà xe nàng cười vui.

– Sao Vĩnh về sớm vậy?

– Hăng cho về sớm vì sợ bão tuyết...
Mợ lạnh không mợ?

Dù không lạnh lắm nhưng Thanh cũng muốn nhỏng nhẽo một chút.

– Lạnh cóng tay luôn... Vĩnh rờ xem...

Nàng đưa hai bàn tay ra cho Vĩnh nắm xong bật cười hắc hắc khi Vĩnh hôn lên hai bàn tay rồi tính hôn lên môi của mình.

– Ê... Đừng có thừa nước đục thả câu nghe... Kêu lính bắt bi giờ...

Vĩnh cười khì.

– Mợ vào nhà cho khỏi lạnh. Vĩnh đi lấy thơ...

Mở cửa vào nhà Thanh cảm thấy dễ chịu vì nhiệt độ ấm áp. Đi nhanh vào phòng riêng nàng thay bộ bà ba màu thiên thanh. Đứng trước gương, ngắm mình trần truồng nàng mỉm cười. Nàng biết mình trẻ đẹp. Tuy nhiên bao nhiêu đó chưa đủ để cho Vĩnh yêu nàng. Chính cái đẹp vô hình, cái đẹp của tâm hồn mới là điều kiện để Vĩnh yêu thương, kính trọng và ngưỡng mộ. Chính nó mới tạo nên một tình yêu bất biến và hằng cửu. Mặc quần áo xong nàng trở ra nhà bếp nấu bữa cơm chiều.

– Vĩnh muốn ăn gì hả Vĩnh?

Thanh hỏi khi nghe tiếng mở cửa.

– Mì gói mợ...

– Xin lỗi... Mì gói không có trong thực đơn của quán mợ Thanh... Vĩnh gọi món khác đi...

Thanh cười giỡn. Thấy Vĩnh ngần ngừ chưa kịp trả lời nàng tiếp nhanh:

– Cá kho tộ với canh chua được hôn...

Cười hắc hắc Vĩnh bước tới đứng sau lưng Thanh. Vòng tay ôm eo ếch anh cười.

– Đói bụng quá... Ôm mợ cho đỡ đói mợ cho phép hôn?

Quay mặt lại Thanh hôn lên trán

Vĩnh. Cái hôn của nàng giống như là cử chỉ của một người mẹ đối với con. Như hiểu được cái ý của Thanh, Vĩnh vùi mặt mình vào mái tóc thơm mùi bông bưởi đoạn thì thầm.

– Vĩnh thương mẹ...

– Thôi bây giờ buông mẹ ra để mẹ nấu cơm. Mẹ phải nấu nhiều để rùi có cúp điện mình ăn cơm nguội...

– Dạ... Vĩnh nghe tivi nói bão lớn lắm. Vĩnh phải ra sân sau đem thêm củi để đốt lò sưởi...

Thanh dặn dò như dặn đứa con nhỏ của mình:

– Vĩnh nhớ mặc áo ấm, đội nón và mang găng tay. Lạnh đó nghe Vĩnh...

– Dạ...

Thanh ứa nước mắt khi nghe tiếng dạ của Vĩnh. Ngoài tình yêu đôi lứa, nàng đối xử với Vĩnh như là một người mẹ hiền. Nàng tự xem như mình có bốn phận lo lắng, săn sóc và cứu mang Vĩnh vì Vĩnh không còn cha mẹ hay anh chị em. Hiện giờ Vĩnh chỉ có nàng. Vĩnh cần nàng và nàng cũng cần Vĩnh. Vừa nấu cơm Thanh vừa suy nghĩ lan man. Nàng rùng mình khi Vĩnh mở cửa hông và khí lạnh ập vào. Tiếng gió hú, gió gào ngoài sân. Thân cây trơ cành rung theo cơn gió. Tuyết bay trắng xóa.

Mấy năm sống ở Mỹ nàng thích tuyết nhưng lại không thích cái lạnh lẽo của xứ này. Mùa đông đẹp mà buồn khiến cho nàng nhớ nhà, nhớ hai đứa con nhiều hơn. Khi nàng đi con Tâm mới có 10 tuổi mà bây giờ nó đã được mười bốn. Còn thằng Hùng giờ đã mười hai.

– Vĩnh xong chưa mợ dọn cơm...

Thanh hỏi khi thấy Vĩnh khệ nệ kh-iêng cúi vào nhà.

– Xong rồi mợ...

Thanh để ý một điều mới lạ xảy ra. Từ khi Vĩnh và nàng hôn nhau ngoài sân, Vĩnh ít khi dạ thưa trong lúc nói chuyện với nàng. Dù nhận thấy song nàng không nói ra vì cảm thấy được tự nhiên hơn. Vĩnh không xem nàng là mợ nữa cũng không có gì phiền hà hoặc thua thiệt cho nàng. Trái lại càng làm cho hai người thân thiết, gần gũi và âu yếm với nhau hơn là mợ cháu. Dù lời nói có thay đổi song thái độ, cử chỉ của Vĩnh vẫn chừng mực, vẫn quý trọng và tôn kính nàng như là một người tình, người bạn và một người mẹ.

– Vĩnh nghĩ là mình sẽ bị cúp điện như lần trước không Vĩnh?

Đang ăn Vĩnh bỗng bật cười hắc hắc:

– Mợ có nghe bản nhạc Tháng Sáu Trời Mưa chưa?

Thanh háy Vĩnh. Nàng hiểu Vĩnh muốn ám chỉ điều gì. Nếu nhà bị cúp điện thời hai người phải nằm ngủ trước lò sưởi và Vĩnh sẽ có cơ hội để ôm nàng và có thể sẽ hôn nàng.

– Nghe hoài... Mợ không thích nhà bị cúp điện. Lạnh lắm...

Bóng đèn tự động chớp tắt mấy lượt rồi sau đó tắt luôn. Vĩnh bật cười thích thú khi thấy Thanh cắn nhần. Ngôi nhà sáng mờ mờ nhờ trời chưa tối. Vĩnh quẹt diêm đốt đèn dầu cho sáng để ăn tiếp. Ăn xong Thanh vội vã đi tắm vì sợ sẽ không

có nước nóng. Không có điện để chạy máy sưởi do đó nhiệt độ trong nhà tụt xuống rất nhanh khiến cho Thanh phải hối Vĩnh đốt lò sưởi. Chờ ngọn lửa bắt đầu cháy bùng lên tỏa hơi ấm nằng trải cái sleeping bag ngay trước cửa lò sưởi.

– Mợ uống rượu hôn?

Thấy Thanh còn ngần ngừ Vĩnh cười nhỏ:

– Mợ uống một chút cho ấm... Không có say đâu mợ... Vả lại...

Vĩnh bỏ ngang câu nói của mình. Quay nhìn thấy Vĩnh đi vào bếp Thanh lẩm bẩm:

– Uống thì uống... Sợ ai mà không uống...

Vĩnh trở ra lò sưởi với hai ly rượu

vang. Đưa cái ly ít hơn cho Thanh anh cười:

– Mình có cái gì đưa cay không mợ?

Thanh cười chúm chím. Nàng biết thói quen của Vĩnh là thích ăn lật vật trong lúc uống rượu.

– Khô mực...

– Thôi không ăn khô mực đâu...

Câu trả lời của Vĩnh khiến cho Thanh ngạc nhiên. Tò mò nàng cười giỡn:

– Sao vậy?

Lắc lắc đầu Vĩnh chúm chím cười mà nét mặt có vẻ ngượng ngùng. Điều đó khiến cho Thanh thêm tò mò.

– Có chuyện gì nói nghe coi...

Vĩnh lại lắc đầu. Thanh lên tiếng hăm he.

– Vĩnh mà không nói là mợ giận...
Cho Vĩnh ngủ một mình...

Cười cười Vĩnh khom người thì thào vào tai khiến cho Thanh đỏ mặt lắc đầu.

– Không được đâu... Kỳ lắm...

Như để khóa lấp chuyện đó nàng đưa ly rượu lên uống một hớp đoạn vờ chăm chú nhìn ngọn lửa cháy sáng. Thỉnh thoảng cúi nỏ lộp bộp giống như bấp rang.

– Sắp Tết ta mình rồi...

Thanh nói bâng quơ. Ánh mắt mơ màng nhìn lửa cháy nàng nhớ tới những cái Tết năm nào. Đêm giao thừa tịch

mịch. Bếp lửa nhỏ bập bùng. Nồi bánh tét nhỏ chỉ nấu được ba đòn. Nồi thịt kho gần cạn nước. Gọi là thịt kho song chỉ có cá kho với ba cái trứng vịt và mấy miếng thịt ba rọi nạc ít hơn mỡ. Đó là thức ăn mừng ba ngày tết của gia đình bốn người. Không có tiếng pháo nổ. Không có áo mới. Không có lì xì. Những thứ đó là xa xỉ phẩm của chế độ dưới sự lãnh đạo anh minh của nhà nước, của đảng. Sáng mồng một, chòm xóm gặp nhau chúc tết bằng nụ cười mếu, bằng lời vỗ về hơn là các câu an khang, thịnh vượng, mạnh khỏe, hạnh phúc, tự do và độc lập. Người ta chỉ cầu mong một năm mới đủ cơm ngày hai bữa. Thế thôi.

Vĩnh nhìn đăm đăm người đàn bà đang ngồi xế mặt mình. Ánh lửa cháy bập bùng soi mờ khuôn mặt trái soan. Mái tóc huyền thả buông. Tà áo lụa thiên

thanh. Bờ vai thon mềm. Ánh mắt mơ màng. Đôi môi hơi mím lại. Bờ ngực cao nổi hẳn hai núm vú mập mờ sau làn áo lụa mỏng làm tăng thêm sức hấp dẫn và quyến rũ của thân xác.

Chàng thanh niên ba mươi mấy tuổi cảm thấy miệng khô, mặt nóng bừng và tim đập mạnh khi hồi tưởng lại nụ hôn ngọt ngào hương phấn cách đây không lâu. Thời gian qua đi nhưng cảm giác đầy ắp trong trí não, làm ngất ngây tâm hồn mỗi khi nhìn nụ cười, ánh mắt hoặc mơ say được ấp ôm thân vóc ngọc ngà của người tình.

Nàng ngồi đó. Nhưng như là cái gì huyền hoặc. Xa vời. Nàng như là ngôi sao thoáng rực sáng rồi biến mất trong vòm trời thâm u. Vĩnh viễn được là mình sẽ mất nàng. Thời gian không còn bao lâu nữa. Họ sẽ phải lìa xa. Họ sẽ nhìn nhau

cho thêm đau. Nhìn nhau cho thêm xa.
Nhìn nhau cho lệ rơi.

Thanh chợt quay lại. Có lẽ nàng biết Vĩnh đang nhìn mình. Nụ cười mênh mông tình tự. Ánh mắt thăm sâu dường tượng như tiếng gọi mời. Đôi môi hơi hé như là một đợi chờ. Hai người. Không phải là vợ dâu cháu chồng. Hai người. Một đàn ông. Một đàn bà. Nhìn nhau. Ánh mắt mắt hút vào nhau. Tiếng lửa cháy như thúc hối. Tiếng củi nổ như xô đẩy. Khoảng không gian im bình. Vắng lặng. Tiếng thở gấp. Rộn ràng. Nhịp thở run run tăng dần cường độ. Hơi nóng của thân thể toát ra sức hút kỳ diệu, không thể nào cưỡng chống; khiến cho hai người từ từ, chậm chạp xích lại gần nhau hơn. Có thể có sự ngần ngại, do dự của hai người; nhưng cái lực của khát khao và đam mê xô đẩy mạnh hơn do đó họ phải

khom lưng trong một cố gắng tuyệt vọng để rồi nụ hôn bất chợt thành hình. Vòng tay quấn quít. Bờ môi ham hố. Tiếng kêu tắt nghẹn. Vô nghĩa. Hơi thở phà nóng. Mắt chìm mất trong mắt. Làn da cọ sát thành nhiệt. Cháy hừng hực lửa của đam mê. Không còn gì hết. Không biết gì hết. Mặc con người. Mặc hệ lụy của đời sống. Chỉ là hai người. Đàn ông và đàn bà yêu nhau.

– Vĩnh ơi...

Thanh bật lên tiếng kêu nửa van nài, nửa mời mọc khi Vĩnh úp mặt vào ngực mình. Đôi môi của Vĩnh nóng hơn phún thạch nung chảy da thịt, thiêu hủy tan thành mọi chống trả, cầm cự cuối cùng của nàng. Chiếc áo lụa thiên thanh rơi xuống. Vùng da thịt trắng ngần hiện ra trong ánh lửa bập bùng. Thanh nhắm mắt lại. Miệng nàng mấp máy.

– Vĩnh ơi... Mợ...

Tiếng mợ vọng lên lạc lõng song đồng vọng trong vùng không gian nhỏ hẹp. Mợ như là tiếng chuông đập vào tâm thức đang mê muội làm cho Thanh tỉnh táo. Không... Không... Mợ... Mình là mợ của Vĩnh... Mình là vợ của Đán mà Đán là cậu của Vĩnh. Mình không thể làm chuyện đó với Vĩnh. Mình yêu Vĩnh nhưng mình không thể ái ân, ăn nằm với Vĩnh.

– Vĩnh ơi... Mợ xin lỗi Vĩnh...

Thanh nghẹn ngào úp mặt vào hai tay của mình như cố tránh nhìn Vĩnh.

– Mợ xin lỗi Vĩnh... Vĩnh hiểu cho mợ...

Vĩnh thở dài hắt hiu.

– Vĩnh xin lỗi mợ...

Sau câu nói Vĩnh cúi nhặt chiếc áo lụa thiên thanh đưa cho Thanh. Hơi mỉm cười Thanh quay mặt nhìn vào ánh lửa cháy bập bùng.

– Mặc áo cho mợ đi Vĩnh...

Mười ngón tay run run. Hai mắt mở lớn. Vĩnh say mê nhìn ngắm những gì có thể nhìn ngắm bởi vì anh biết giây phút hiếm quý như thế này không còn nữa. Chiếc áo thiên thanh được cài nút hờ hững. Biết Vĩnh cố tình làm như thế song Thanh không phản đối. Yêu Vĩnh, nàng không muốn để Vĩnh bị thiệt thòi nhiều. Vĩnh xứng đáng được nàng chiều chuộng và nâng niu.

Lẳng nghe tiếng gió hú bên ngoài Thanh cười.

– Lạnh quá Vĩnh...

Nói xong nàng vặn lu ngọn đèn dầu và nằm xuống. Kéo mền lên tận cổ nàng thì thào:

– Good night Vĩnh...

– Good night mợ...

Thanh cổ giấu tiếng thở dài nằm im khi Vĩnh xoay người ôm nàng vào lòng. Cơn bão tuyết vẫn còn nhưng trong lòng hai người cơn bão đã đi qua, không để lại tàn phá nào ngoại trừ vài dấu vết đủ để cho người ta phải nhớ suốt đời.

CHƯƠNG 18

Ba giờ sáng. Thanh thức giấc. Nằm im trong bóng tối mờ mờ phát ra từ bóng đèn ngủ nàng nghĩ ngợi lan man. Vĩnh, khi năn nỉ, lúc khuyên nhủ, vả lại chương trình học càng ngày càng thêm nặng do đó nàng đã nghỉ làm lúc năm học thứ nhì bắt đầu. Tất cả những chi phí của nàng đều do Vĩnh đài thọ. Ăn ở, xe cộ, xăng nhớt, quần áo, son phấn đều được Vĩnh lo hết. Tháng tháng, ngoài số tiền gửi về cho cậu ở Việt Nam,

Vĩnh còn kín đáo bỏ vào trường mục của nàng một số tiền đủ cho nàng xài vặt. Thoạt đầu nàng còn do dự và băn khoăn nhưng cuối cùng bằng lòng nhận lãnh sự giúp đỡ của Vĩnh. Nàng biết nàng cần nó để đạt được mục đích của mình.

Học vấn là con đường tiến thân trong xã hội này. Đây là cơ hội duy nhất để nàng thực hiện ước mơ của mình là có được một việc làm thích hợp với khả năng, lương bổng nhiều hơn vì Đán và hai con sẽ qua Mỹ trong thời gian ngắn. Nàng không bao giờ quên công ơn của Vĩnh và lúc nào cũng muốn trả ơn. Tuy nhiên Vĩnh không cần gì hết ngoài tình yêu. Đó là điều khó khăn cho nàng. Nàng biết mình yêu Vĩnh. Yêu tha thiết. Nhưng chỉ có thể mà thôi.

Nàng không thể chung sống với Vĩnh như hai vợ chồng thực sự. Đán, dù cách

xa muôn trùng, vẫn sừng sững hiện hữu trong đời sống tâm linh của nàng. Người chồng mà nàng không yêu, chỉ có nghĩa mà không có tình, là chướng ngại vật giữa nàng với Vĩnh. Thanh ứa nước mắt khi nghĩ tới một ngày Đán qua Mỹ. Nàng và Vĩnh phải chia lìa, xa cách. Vĩnh sẽ sống thui thủi trong ngôi nhà rộng. Vĩnh một mình âm thầm, cô đơn và buồn bã. Vĩnh, người mà nàng yêu thương sẽ phải cầm nín ôm lấy mối tình tuyệt vọng. Nàng cũng thế. Sống với một người mà tưởng nhớ tới người khác. Nàng sẽ sống một đời buồn hiu. Tâm tư của nàng luôn hoài niệm hình bóng, tiếng cười, ánh mắt và nụ hôn ngọt ngào hương phấn của Vĩnh. Nàng sẽ nhớ. Nhớ thật nhiều những ngày vui trong ngôi nhà này.

Thanh trở mình nhìn thấy đồng hồ chỉ 3 giờ 45. Khe khẽ thở dài nàng

xoay người nằm úp mặt xuống giường. Lát sau nàng lại xoay người nằm ngửa. Hôm nay thứ bảy. Nàng không có lớp. Vĩnh cũng không đi làm. Đêm qua họ thức khuya tới gần nửa đêm mới đi ngủ. Tuy nhiên không biết vì lý do nào nàng lại thức giấc sớm và không tài nào ngủ tiếp được. Trần trọc giây lát nàng ngồi dậy. Mặc thêm áo choàng cho ấm nàng ra bếp pha cà phê.

Đi ngang phòng Vĩnh thấy cửa mở nàng tò mò ghé xem. Phòng ngủ sáng mờ. Vĩnh nằm co ro vì mền rút xuống thảm. Thanh ứa nước mắt. Nàng yêu Vĩnh. Tình yêu của nàng trộn lẫn tình thương của một người mẹ đối với con mặc dù nàng chỉ lớn hơn Vĩnh một tuổi. Kéo mền đắp cho Vĩnh xong ra bếp pha cà phê nàng ngồi uống một mình chờ mặt trời lên.

Chiều thứ sáu. Đạp xe vào garage xong Vĩnh mở cửa bước vào bếp.

– Mợ ơi...

Vĩnh gọi lớn. Không thấy Thanh trả lời anh ngạc nhiên. Bước vào phòng ngủ cũng không thấy anh mở cửa phòng tắm. Cũng không thấy bóng dáng của Thanh.

– Mợ ơi mợ...

Vĩnh gọi lớn. Đi hết tất cả phòng trong nhà cũng không thấy mợ Thanh. Vĩnh lo âu. Mở cửa trước, đi vòng ra bên hông anh thấy Thanh đang ngồi gục đầu.

– Mợ... Mợ buồn...?

Thanh ngược lên. Khuôn mặt ràn rụa nước mắt. Ánh mắt sầu thảm. Giọng nói nức nở. Sắp sửa đoàn tụ với chồng mà nàng lại buồn khổ, lại khóc lóc. Nàng

khóc vì thương Vĩnh và thương mình.

– Cậu sắp qua...

Vĩnh thở dài. Anh không thể làm gì khác hơn là thở dài.

– Chùng nào... mợ...

Câu hỏi ngắt quãng và nghèn nghẹn.

– Chiều mai...

Vĩnh làm thinh. Không gian thật im vắng. Anh hầu như nghe được tiếng nức nở âm thầm của Thanh. Đưa tay kéo nàng ngồi dậy Vĩnh cười đùa.

– Mợ nấu cơm chưa... Mình ăn mì gói nghe mợ...

Nắm tay Vĩnh, theo đà kéo Thanh đứng dậy đồng thời cũng theo đà kéo nàng vòng tay ôm lấy cổ và từ từ, chậm

chạp song quyết định, nàng ghì lấy người mà mình thương yêu. Nụ hôn đắm đuối, ngọt ngào mà cũng chất ngất buồn và mằn mặn nước mắt.

– Vĩnh ơi...

Thanh thì thầm hai tiếng thân quen mà nàng đã gọi mấy năm nay. Nàng không còn nhiều thời giờ. Mím môi như quyết định điều gì nàng vui vẻ nói đùa.

– Mợ đói bụng muốn xủ... Mợ xủ là Vĩnh phải công mợ vào nhà à nghe...

Vĩnh bật cười.

– Mợ xủ đi... Vĩnh sẽ bế mợ vào nhà...

Thanh đỏ mặt cười chúm chím.

– Thôi đi... Mặc cỡ lắm... Hàng xóm người ta cười chết...

– Không có đâu mợ... Người Mỹ họ tự nhiên lắm. Thấy Vĩnh bế mợ họ còn vỗ tay hoan hô...

Thanh cười hắc hắc để yên cho Vĩnh bế mình vào nhà. Nàng chỉ còn một đêm nữa thôi bên cạnh Vĩnh. Một đêm không dài lắm. Trời bắt đầu tối.

Ăn cơm, dọn dẹp xong Thanh vào phòng. Ngang qua phòng của Vĩnh thấy anh sửa soạn đi tắm nàng cười cười.

– Lát nữa mợ gọi Vĩnh sang phòng để mợ nhờ một chút nghe Vĩnh...

– Dạ...

Nghe tiếng dạ ngoan hiền của Vĩnh Thanh rưng rưng nước mắt. Cúi đầu không cho Vĩnh thấy mình khóc nàng đi nhanh về phòng riêng. Nửa giờ sau.

Điện thoại reo trong lúc Vĩnh đang nghe nhạc.

– Vĩnh ơi... Mợ chờ Vĩnh...

Vĩnh hờ hững bỏ điện thoại xuống giường. Anh cảm thấy có điều gì là lạ trong giọng nói của Thanh. Dường như... Vĩnh lắc đầu như không muốn suy nghĩ thêm. Chút ngần ngại. Chút hồi hộp anh lặng lẽ đi sang phòng ngủ của Thanh. Cửa mở phân nửa song Vĩnh vẫn đưa tay gõ. Tiếng của Thanh từ trong phòng vọng ra:

– Vĩnh vào đi Vĩnh...

Nuốt nước miếng Vĩnh bước vào. Đèn ngủ mờ mờ một màu hồng thật dịu mắt. Hương trầm thoang thoảng. Không khí thanh khiết, ấm như mùa xuân. Thanh đang đứng trước gương. Vĩnh

nhìn đắm đắm thân vóc của nàng. Trong căn phòng sức nức hương yêu nàng biến thành một người đàn bà tầm thường. Vóc thân mời gọi. Nụ cười lả lơi. Đôi môi quyến rũ. Bờ ngực ấm. Hai cánh tay vòng quanh thân hình. Đôi môi nóng ân tình. Bằng tất cả âu yếm và trang trọng anh hôn Thanh như ôm lấy ước mơ có thật. Tiếng thở của trái tim hòa trong tiếng kêu vô nghĩa. Chiếc áo thiên thanh rơi xuống. Thanh ghì chặt lấy tình yêu của một đêm. Vĩnh cảm thấy môi của nàng có vị ngọt của son và vị mặn của nước mắt.

Nhạc cất lên âm trầm. Như tiếng than. Tiếng khóc. Tiếng thở dài của tình yêu chỉ tới một lần.

*Lối rêu xưa sẽ mờ dấu chân người
Lời buồn cho mai sau cuộc tình ta tan
mau*

Thoáng như chiếc lá vàng bay

Mùa thu qua mùa thu qua hững hờ

*Nhìn nhau cho thêm đau nhìn nhau
mưa mau*

*Mưa trên nụ cười, mưa trên tình
người*

Lệ nào em sẽ khóc ngàn sau...

Hai thân xác ngã xuống chiếc giường nệm phẳng phiu. Mặc luân lý. Mặc đạo đức. Mặc chồng. Mặc dư luận. Mặc người đời. Tất cả những hệ lụy đó trở thành bóng hình vờ vụn trong căn phòng ngạt ngào hương yêu. Một đêm thôi... Một đêm thôi... Tôi sống cho tôi... Cho tình yêu của tôi... Cho người tôi yêu... Thanh nhũ thấm như thế khi Vĩnh úp mặt lên ngực của mình. Cảm giác ngất ngây, rờn rợn da thịt khiến cho nàng sợ hãi tình

yêu sẽ vụt biến mất. Sợ hãi, nàng phải
ghì chặt thêm thân hình nóng hừng hực
như lửa đang đốt chảy từng tế bào trong
cơ thể của mình.

Với đôi tay theo thời gian

Tôi còn

Một trời mây lang thang

Một mình tôi lang thang

Lá vẫn rơi bên thềm vắng

Từng thu qua

Từng thu qua vỗ vàng

Nhìn nhau cho thêm đau

Nhìn nhau cho mưa mau

Mưa trên cuộc đời mưa như ghen lời

*Lệ này em sẽ khóc ngàn sau... ngàn
sau...*

Thanh chợt thở dài. Nàng giấu kín tiếng thở dài buồn bã của mình vì không muốn cho Vĩnh buồn. Kéo chiếc mền lên che kín thân thể trần truồng của hai người nàng quay nhìn. Vĩnh, chống tay đỡ đầu, đang nhìn nàng đắm đắm với ánh mắt lạ lùng. Dường như là tôn kính, ngưỡng mộ, say mê và âu yếm. Úp mặt vào ngực Vĩnh có lẽ vì then nàng thì thầm.

– Vĩnh nhìn gì vậy...?

– Nhìn vợ...

Yêu nhau bao ngày. Ái ân một lần. Vĩnh vẫn không bỏ được thói quen. Vẫn gọi nàng là vợ. Mân mê bờ vai mềm ấm của nàng Vĩnh thì thầm:

– I love you...

Thanh ứa nước mắt song lại mỉm
cười sung sướng. Hiểu ý Vĩnh tránh
tiếng mợ nên nàng cũng thì thầm:

– I love you...

Cười buồn Vĩnh hôn lên môi Thanh.
Nụ hôn đắm đuối. Bờ môi mê man. Bàn
tay mềm ẩm. Trước khi lịm dần vào cảm
giác bênh bồng tan loãng của thân xác
nàng còn nghe được tiếng mưa rơi lẫn
trong tiếng nhạc buồn buồn.

Một mai khi xa nhau

Người cho tôi tạ lỗi

Dù kiếp sống đã rêu phong rồi

*Giọt nước mắt xót xa nhỏ xuống trái
tim khô*

Một đời tôi tê tái..

*Lắng nghe muôn cung sầu hắt xuống
đời*

*Một trời tôi thương đau một trời em
mưa mau*

Sống buông xuôi theo ngày tháng

Từng thu qua vời trông theo đã mờ

Lệ rơi trên tim tôi lệ rơi trên đôi môi

Yêu nhau một thời xa nhau một đời

Lệ này em nhỏ xuống hồn tôi....

CHƯƠNG 19

Thu tới. Chút nắng thu le lói. Trời đùn mây trắng đục. Gió hắt hiu lạnh buồn. Lá vàng lác đác rơi. Vài chiếc dạt theo gió. Thanh ngồi im nơi sân sau. Trước mặt nàng ly cà phê sữa hầu như nguội. Đưa ly cà phê lên uống ngụm nhỏ nàng mỉm cười vu vơ. Mấy năm chung sống với nhau, Vĩnh đã làm nàng ghiền uống cà phê buổi sáng.

Vĩnh. Tên người như một âm vang của quá khứ. Gần một năm xa nhau.

Thỉnh thoảng gặp nhau. Nói chuyện băng quơ. Mỗi người đều gấu kín trong lòng niềm đau.

Sau khi Đán qua Mỹ được nửa năm, nàng cũng ra trường và tìm được việc làm ở Saint Louis. Do đó nàng cùng gia đình dọn ra khỏi nhà của Vĩnh. Hai người, một thời yêu nhau, bây giờ ở cũng không xa xôi gì cho lắm, nhưng lại cách ngăn ngàn trùng. Đêm đêm khi Đán ngủ say, nàng lại trần trọc, mơ tưởng về ngày tháng mật ngọt. Đêm ái ân cuồng nhiệt, mê man, mà mỗi lần nhớ lại cảm giác làm run rẩy tâm hồn, nóng bừng thân thể. Vĩnh đi qua cuộc đời nàng lưu lại những vết tích không bao giờ mờ phai. Nàng biết Vĩnh vẫn còn đó. Vẫn cô đơn. Vẫn buồn khổ. Vẫn nuôi hy vọng dù biết là tuyệt vọng. Vẫn mơ yêu. Vẫn tưởng nhớ. Tiếng bước chân thân quen. Tiếng

cười hắc hắc. Mợ ơi.... Tiếng gọi thương yêu vọng vang hoài hủy.

Bây giờ Vĩnh đang làm gì? Ăn cái gì? Phải chăng là mì gói? Thanh ứa nước mắt. Không có nàng Vĩnh sẽ trở lại đời sống buồn tênh. Ăn mì gói suốt đời. Câm nín trong ngôi nhà bốn phòng ngủ. Một mai khi xa nhau. Người cho tôi tạ lỗi. Dù kiếp sống đã rêu phong rồi. Giọt nước mắt xót xa nhỏ xuống trái tim khô. Một đời tôi tê tái...

Lặng nghe muôn cung sầu hắt xuống đời. Một trời tôi thương đau một trời anh mưa mau. Sống buông xuôi theo ngày tháng. Từng thu qua vời trông theo đã mờ. Lệ rơi trên tim tôi lệ rơi trên đôi môi. Yêu nhau một thời xa nhau một đời. Lệ này anh nhỏ xuống hồn tôi...

Vĩnh ơi... Mẹ xin lỗi Vĩnh. Ngàn lần xin lỗi Vĩnh. Cho dù mẹ biết ngàn lần xin lỗi cũng không xóa được niềm đau. Cho dù ngàn lời nói yêu thương cũng không vơi được nỗi buồn. Vĩnh ơi... Vĩnh là người ân của gia đình mẹ. Thế mà mẹ lại làm cho Vĩnh đau khổ suốt đời. Có phải khi người ta yêu nhau là người ta phải xa nhau. Làm khổ nhau để nhớ nhau hoài... Thanh úp mặt vào hai bàn tay của mình. Nước mắt theo kẽ tay rơi xuống nền xi măng trắng mốc và ẩm ướt.

– Bà đi đâu vậy?

Đang ngồi uống trà và xem phim chưởng nơi phòng khách với hai con, Đán lên tiếng hỏi khi thấy Thanh ăn mặc tươm tất.

– Đi chợ...

Trả lời gọn hai tiếng Thanh lấy chìa khóa máng nơi tủ lạnh. Ra tới cửa nàng nói vọng lại.

– Ông và hai đứa nhỏ ăn bánh mì trưa nay đi...

Mười lăm phút sau chiếc Honda mà Vĩnh mua cho nàng nhập vào xa lộ đi Saint Charles rồi cuối cùng chạy chậm chậm trên con đường xưa cũ. Hàng cây ủ rũ tro troi cành khô. Lá vàng cuộn theo chiều gió xào xạc âm vang. Ngôi nhà rộng đìu hiu và vắng lặng. Ngừng xe bên lề đường nàng dẫm trên nền cỏ vàng lấm tấm xanh.

Cảnh vật thật thân quen nhưng thấp thoáng chút gì xa lạ. Bao lâu rồi mình không trở về đây? Nàng hỏi thầm trong trí. Dường như nàng nghe tiếng nhạc lãnh đăng trong không khí ẩm hơi nước

của một ngày cuối thu ẩm ướt, lạnh lùng.
Lời ca của ai đó mừng tượng tiếng than
van nã nê, trách móc và cay đắng nhẹ
nhàng.

Trả lại những ân tình xưa

Từng con đường lá rớt rơi ngập lối về

Từng ánh mắt, bao ước thề

Kỷ niệm đã in sâu trong lòng

Nghe tiếc nuôi dĩ vãng

Đường về phố khuya điều hiu

Đèn đêm mờ bóng

Bước chân nghe nã nê

Tìm đâu bước chân em về

Còn chẳng tiếng ca nghe ngậm ngùi

Thương số kiếp buồn tênh

Ngày nào em đến

Với bước chân dịu dàng êm ái

Ngày nào em hát

Khúc ca ngọt ngào tựa lời thơ

Ngày nào hai đứa

Bước bên nhau dệt ước mơ

*Mắt môi thâm trao duyên ước thề của
lúa đôi...*

Thanh ứa nước mắt. Nàng biết đó là bản Gởi Nén Hương Yêu của Trần Quang Lộc mà nàng thường đàn cho Vĩnh nghe lúc hai người còn sống chung với nhau.

Giờ còn tiếng ca lẻ loi

Đường xưa còn đó

Bóng em đâu mất rồi

Mình tôi bước chân trần thờ

Lặng nghe nhớ thương dâng ngập hồn

Chuyện tình thuở xa xưa...

Thanh thờ dài hắt hiu. Trách làm chi cho thêm đau. Buồn làm chi cho thêm thương nhau. Vóc thân gầy hao. Vĩnh ngôi cầm nín. Hai mắt hướng vọng về vùng kỷ niệm nào đó mịt mù sương khói, mờ xa khuất nẻo.

Mai nếu ta xa đời

Đời có nhớ ta chăng

Mai nếu ta xa người

Người có nổi ăn năn

Một ngày tình yêu qua

Như cơn mưa mùa hạ

Một ngày tình bao la

Như con sóng dâng xa

Một lần lòng xôn xao

Bờ môi khuyết nụ cười

Một lần vòng tay ôm

Cho hơi nào nồng hơn...

Lời ca nào nê. Một lần nào hôn nhau là muôn đời không bao giờ quên vị ngọt của môi hôn. Một lần ái ân là mãi nhớ mùi hương của tóc, mắt môi và hơi thở nồng nàn. Một lần xa nhau nhưng cả đời không quên nhau.

Và mai nếu xa xôi

Tình cũng vẫn rất gần

Người có thấy bang khuâng

Mỗi ngày nhìn bước chân
Đời khuất dấu chân ta
Người khuất dấu chân mình
Dù có tiếc thương chi
Tình cũng vẫn xa tình
Mai nếu ta xa đời
Đời có thấy hư hao
Mai nếu ta xa người
Lòng có tiếc thương nhau
Một ngày tình yêu qua
Nhu trăng thu mời gọi
Một lần bờ môi say
Cho yêu dấu ngất ngây
Một lần còn trong tay

Hồn thấp cơn mê đầy

Một lần rồi xa ai

Nghê hương đời tàn phai...

Thanh bật lên tiếng nắc nghẹn ngào:

– Vĩnh ơi...

Vĩnh quay lại. Ánh mắt nhìn thăm thẳm. Ánh mắt nhìn mê man. Hai kẻ yêu nhau. Bây giờ xa nhau. Nhìn nhau qua làn nước mắt.

– Vĩnh khỏe không Vĩnh?

Thanh biết mình hỏi một câu ngớ ngẩn nhưng dường như nàng không nghĩ ra câu hỏi nào khác hơn trong lúc này hoặc nàng chỉ hỏi cho có chuyện.

– Dạ khỏe... Mợ đừng buồn mợ...?

Vĩnh hỏi khi thấy trên khuôn mặt

của người mà mình yêu thương ràn rụa nước mắt. Một người buồn khổ nói lên tiếng an ủi một người cũng buồn khổ không kém gì mình.

- Vĩnh đang làm gì vậy?
- Dạ đang nghe nhạc. Mợ đi đâu vậy?
- Mợ đi thăm Vĩnh rồi đi chợ...
- Cậu mạnh hả mợ?
- Cậu mạnh...

Hai người hỏi hoặc trả lời những câu hỏi một cách hờ hững. Họ biết họ có nhiều điều muốn nói nhưng dường như có cái gì ngăn lại không cho họ nói hoặc họ nghĩ nói cũng thừa.

Thanh ngồi xuống cạnh Vĩnh. Nàng ngửi được mùi đàn ông thân quen toát ra nồng nàn. Mái tóc dài hơi rối. Khu-

ôn mặt hốc hác. Ánh mắt mệt mỏi. Có thể vì thiếu ngủ. Nhớ nhung. Thao thức. Trằn trọc. Đưa bàn tay lên vuốt tóc Vĩnh nàng nước nỡ.

– Vĩnh... Mợ xin lỗi...

Vĩnh im lặng. Thật lâu anh chậm chạp lên tiếng:

– Mợ đâu có lỗi... Dù đau khổ song Vĩnh cảm ơn mợ... Ít ra Vĩnh cũng có một người để yêu thương. Một hình bóng để nhớ nhung. Một tình yêu để ấp ủ...

Nước mắt ứa ra trên mặt Thanh hôn lên môi Vĩnh. Nụ hôn từ già đắm thắm và ngất ngây trộn lẫn với nước mắt mặn mặn. Vĩnh ngồi yên nhìn theo bóng người khuất dần. Xe từ từ lăn bánh. Nhìn những chiếc lá vàng lả tả rơi trên đường Thanh nghĩ tới bốn câu thơ.

*Tôi vẫn đi bên cạnh cuộc đời
Ái ân nhạt nhẽo với chồng tôi
Mà từng thu chết từng thu chết
Vẫn giấu trong tim bóng một người...*

